Gerard de Villiers
prezintă
Atacul
de la
New Jersey
de Don Pendleton

Capitolul I

Mocky Charbonnier agită, enervat la culme, degetul arătător sub nasul lui JaGk Spinazzi care îl privea cu invidie, în timp ce se întorcea la locul
său.

— Jack, în momentul în care eu spun că asta
trebuie să aducă un beneficiu de trei mii de dolari, nu accept comentarii. Nici un cent în minus, credeam că ai înţeles asta.

Micul dealer reuşi să scape pentru câteva clip de degetul acuzator, mişcându-se de pe un picio pe altul. îşi luă inima în dinţi şi-i spuse:

— Am înţeles, domnu' Mocky şi, de obicei suntem punctuali. Astăzi însă, tipul nu a avu destui biştari ca să achite dozele. O să primes lovelele mâine şi vom încheia socotelile.

— Nu trebuia să-i dai ăluia droguri, tâmpitule bombăni Charbonnier. Şi dacă mâine nu-ţi aduc paraii, ce o să faci? Parcă îţi şi văd mutra...

— Vă jur că o să-l fac să-mi aducă verzisorii: Acum ştiu cum să-i iau pe tipii de teapa lui. Cum; îi ameninţi că le tragi un glonţ, cum încep să de; apă la şoricei. Şi,, dacă vor fi probleme, voi plăti din banii mei. Vă promit, domnu' Mocky.

— Bine, este în interesul tău să fii parolist. Angrosistul local încheie brusc discuţia cu
Spinazzi şi, fără să-l mai privească, îi spuse:

— Acum, lasă-ne, Jack. Şi încearcă să aduci paraii mâine.

Apoi, examina cu atenţie pe toţi ceilalţi bărbaţi aşezaţi în jurul mesei, angrosişti care răspundeau de zona situată în sudul oraşului New Jersey. Charbonnier aştepta ca Spinazzi să închidă bine[1] uşa ca să poată să le declare pe un ton afectat:

— Trebuie să-i pui la punct pe idioţii ăştia la momentul oportun, căci, în cele din urmă, ne vor hali câştigurile. Dar staţi, nu am

terminat discuţia... Tony, crezi că poţi plasa mai multă marfă fraierilor din zonă?
— Mi se pare dificil, răspunse cel întrebat, un bărbat cu faţa prelungă şi osoasă. De vreo şase luni, piaţa este saturată. Doar nu vrei să le propun ţăranilor să prizeze iarbă? Ne-ar mângâia moaca cu furcile pline de bălegar. Şeful local făcu o mutră acră, apoi aruncă o privire pe fereastra, care dădea într-o grădină aflată deja în întuneric. In cele din urmă, îşi j îndreptă faţa umflată şi fleşcăită către un alt „colaborator".
— Dar tu, Mike? Am impresia că nu mai ai succes în Atlantic City, deşi se pare că este mare aglomeraţie în ultima vreme. Cum îţi explici asta?
— Controalele poliţiei care s-au înteţit i-au speriat pe dealeri, aşa că nu mai este cerere mare.
— Vrei să spui că, aşa dintr-o dată, drogaţii consumă mai puţin? De unde ţi-a venit ideea asta tâmpită că un toxicoman înrăit îşi poate diminua doza zilnică?
— Explicaţia ar fi că le este frică. De curând, au fost şi multe cazuri de decese cauzate de supradoză. Sticleţii sunt foarte activi, iar oamenii străzii sunt destul de precauţi.
— La dracu! Doar îi plătim pe poliţişti, nu? De ce nu ne lasă în pace?
— Nu-i putem controla pe toţi, argumentă, Mike, luând un aer trist. Şi apoi, sunt destui tâmpiţi printre ei.
— Aiurea, asta-i treaba voastră! V-am dat bani ca să le strecuraţi plicuri poliţiştilor. Fiecare tip are preţul lui şi să nu-mi spui mie că nu-i aşa! Ce dracu faceţi cu bişţarii pe care vi-i dau? îi cheltuiţi cu târfele?
— Ferească Cel de Sus! Nu te enerva, Mocky. Facem şi noi ce putem. îi mituim pe toţi cei care ar putea să ne stea în cale, dar nu-i aşa de uşor. Pare simplu când stai tolănit în fotoliu, dar la faţa locului...
— Ce vrei să spui, idiotule? Că stau în casă şi nu fac nimic? Mă agit mai mult decât voi şi îmi ia o groază de timp să recuperez pierderile şi să repar prostiile voastre. Şi nu mai lua apărarea tuturor, Mike. Eu vorbesc despre tine, acum.
— Dar eu...
— Gura! Atlantic este un oraş care ar trebui să ne dubleze cifra de afaceri pe care o avem în prezent. Câţi dealeri ai în subordinea ta?

— Vreo cincizeci...
— Plus clienţii care, la rândul lor, vând marfa. Asta face în total cel puţin vreo sută. Ce dracu, mai ştiu şi eu să socotesc...
— De acord, Mocky, ai dreptate, recunoscu Mike.
— îmi place să aud asta!
— Voi face eforturi şi voi cere băieţilor să fie mai eficienţi.
Charbonnier se calmă repede şi îl privi pe Mike profund emoţionat.
— Ştii bine că ţin la tine. Nu-mi purta pică dacă mai ţip şi eu, câteodată, la tine. Toţi suntem interesaţi în această afacere, dar eu trebuie să raportez şefilor dacă există vreo fisură pe undeva.
— Voiam să-ţi vorbesc despre ceva...
— Da? Ia zi. Despre ce-i vorba?
— Cineva a încercat să se amestece în treburile lui Vince. Te întreabă dacă te simţi şi tu urmărit.
— Vrei să spui că aş putea fi spionat?
— Ei bine, da... Au prins-o pe una care-şi băgase nasul unde nu-i fierbe oala.
— în ceea ce mă priveşte, nu mă tem pentru că oamenii mei stau la pândă în permanenţă. Chiar acum, trei *soldaţi* stau de pază în grădină, iar altul este postat în faţa casei. Sunt bine păzit, oriunde m-aş afla. Să-i spui lui Vince că la mine acasă totul este în ordine. Şi tipa cine-i? O prostituată?
In acel moment, auziră un zgomot ce venea dinspre uşă, apoi două împuşcături scurte.
— La naiba! făcu Mocky. Tu eşti, Bud? Ce vrei?
După ce rosti aceste cuvinte, se făcu linişte şi toţi întoarseră capul către uşă.
— Intră!
După o fracţiune de secundă, uşa se deschise >rusc, izbind peretele şi văzură pe omul care isigura paza, cel pe care-l întâlniseră la intrarea
por în sală. Avea ochii ieşiţi din orbite şi, deşi)ărea că priveşte tavanul, toţi participanţii la şedinţă îl văzură cum se apleacă uşor, spre podea.
— Fir-ar al dracului, Bud! Ce se..., zise Charbonnier, dorind să se ridice din fotoliu, dar nu apucă să facă acest lucru.
Bud se prăbuşi, lăsând să se vadă o pată roşie pe şold. în acelaşi timp, o altă siluetă, îmbrăcată în negru, stătea în pragul uşii şi îndrepta spre el o puşcă-mitralieră mini-Uzi dotată cu un

dispozitiv de amortizare a zgomotului.
Unul dintre bărbaţi scoase un urlet în timp ce sărea din fotoliu cu intenţia de a se arunca pe fereastră. Acesta a fost primul care a primit o rafală silenţioasă de gloanţe de 9 mm care-i zdrobiră gâtul şi capul, după care căzu mort pe mochetă.
Vecinul lui încercă să scoată un pistol, dar mai multe gloanţe fierbinţi îi fărâmiţară nasul şi gura.
Mocky ridică braţele, de îndată ce îl zări pe acel bărbat înarmat şi începu să urle:
— Nu trage! Nu sunt înarmat!
O scurtă rafală îi reteză capul, aruncându-l din fotoliu, cu creierii împrăştiaţi peste tot. Trunchiul îi căzu apoi pe masă pe care o împroşcă rapid cu sânge.
Nu mai rămăsese în micul salon decât Mike, care puse mâna pe mânerul unui pistol automat, aflat la centura sa.
Bărbatul îmbrăcat în negru, din cap până-n picioare, îl privi cu răceală, apoi urlă la el:
—Tragi sau nu?
Mike dădea impresia că este chinuit de un teribil conflict interior. încordat, cu ochii injectaţi de sânge, scoase un oftat aspru, printre buzele sale uscate, apoi îşi atinse uşor pistolul automat şi îl lasă să cadă pe jos.
— l-ai... i-ai... se bâlbâi el.
— Ei da, i-am lichidat pe toţi, zise sinistrul vizitator, pe un ton macabru.
Buzele şi bărbia mafiotului tremurau, iar fruntea se acoperi cu o sudoare nesuferită. Aruncă o privire pe furiş, uluit de arsenalul de război, îşi drese vocea cu mult zgomot şi reuşi în cele din urmă să-i pună întrebarea chinuitoare:
— Eşti... Eşti Bolan?
— Bingo! răspunse Striker.
Picături mari de sudoare şiroiau pe faţa lui jMike Esposito care închise ochii, cuprins de o senzaţie de frig cumplit. Doamne, nu-i adevărat! Ce tace ţăcănitul ăsta, ucigaşul smintit cu arma lui silenţioasă ţintită spre el? Şi mai ales, de ce?
Mike nu avusese de-a face cu el. Ce legătură era între el şi scârnăvia asta oribilă? Mike nu avea vreo funcţie importantă în organizaţie, iar dealeri ca el, erau cu miile în Statele Unite. Nu era un criminal şi nici nu avusese vreun motiv de ceartă cu scârboşenia despre care nu vorbise niciodată de rău.

Atunci, de ce toate acestea?
Era gata să spună cu voce tare tot ce gândea. Avea impresia, pentru câteva clipe, că visase urât, dar când deschise ochii, coşmarul său era aievea, la mai puţin de trei metri de el şi îl privea fix. Ce înspăimântător!
— la-ţi adio de la viaţa ta nenorocită, îi spuse Bolan cu mult calm.
— Nu! urlă Mike. Nu face asta, Bolan! Aş putea să-ţi fiu de folos!
— Spune-mi cum şi poate reuşeşti să mă înduioşezi.
— Hai să discutăm. Pune-mi întrebări...
— Care ţi-e numele?
— Mike Esposito.
— Un singur lucru mă interesează, Mike. Ea unde este?
— Cine? Nu înţeleg.
— Fata.
— Fata? repetă Mike prosteşte.
Degetul arătător apasă uşor pe trăgaciul armei mini-Uzi care făcu un zgomot asemănător unui oftat răguşit şi aspru. Ca un ecou, mafiotul scoase şi el un strigăt strident şi îşi duse mâna dreaptă spre ochi. Văzu o rană în mijlocul palmei pe unde ţâşnea mult sânge.
— Eşti nebun de-a binelea! gemu el. Nu voi mai putea folosi niciodată mâna asta, eu...
— Lasă că mai ai una, îl asigură Justiţiarul.
— Sunt gata să-ţi spun tot ce vrei, dar te rog, nu mai trage...
— Când am ajuns aici, vorbeai de o ţipă pe care tu şi prietenii tăi aţi prins-o. îţi aminteşti?
— Da. Asta voiai să ştii?
— Da. Absolut tot.
— Nu ştiu mare lucru pe tema asta. Mi s-a vorbit despre o prostituată care încerca să obţină informaţii despre afacerile lui...
— Vince? Vince Testa?
— Da, da.
— Şi ce s-a întâmplat cu tipa?
— Au, nu mai pot suporta, îmi curge mult sânge! Am nevoie de un doctor.
— Mai întâi vorbeşte.
Mike Esposito se schimonosi de durere când îşi apăsă rana ce o avea la mână. în momentul în care zări ţeava puştii-mitraiieră şi

apoi ochii lui Bolan, tremură:
— Cred că Vince s-a ocupat personal de ea.
— Crezi sau eşti sigur?
— Sunt aproape sigur. în tot cazul, asta a spus că va face.
— Când?
— Ieri după-amiază.
— Lucrezi pentru Vince?
— Da, de fapt, sunt subordonatul lui pentru că este şef de sector. Drace, o să mă curăţ, dacă nu se opreşte sângele.
— Ai tot timpul să crapi, îi dădu replica Justiţiarul pe un ton glacial. Spune-mi unde îl pot găsi pe şeful tău?
— Nu-i în oraş în acest moment.
— Trebuie să-ţi scot cuvintele din gură cu cleştele, Mike, îi zise Bolan, îndreptând vârful armei spre capul mafiotului.
— Este plecat, dar se va întoarce pe seară.
— Păi, acum este seară. Dă-mi adresa lui, • — Locuieşte într-o vilă pe Pacific Avenue, la numărul 175.
— Nu te înşeli cumva, Mike?
— Jur că spun adevărul. De ce ţi-aş spune aiureli când aş putea fi ucis printr-o simplă apăsare pe trăgaci?
— Ai dreptate. Te pot trimite foarte uşor pe lumea cealaltă, în iad, unde este locul tău.
— N-o să mă împuşti, nu-i aşa?
— Nu.
— Nu mai înţeleg nimic, zise Esposito neîncrezător, uitând de mâna din care-i ţâşnea sânge.
— Du-te la prietenii tăi şi transmite-le un mesaj din partea mea. Spune-le că m-ai văzut şi că o să mă ocup eu de ei. Le acord cinci ore, după care mă voi juca de-a măcelul. Ştiu ei de ce.
Bolan scoase din buzunar un pliculeţ cu pansament dezinfectant pe care îl aruncă la picioarele mafiotului. Când acesta se aplecă să-l ridice, mai căzu ceva în faţa lui, un obiect ce făcu un zgomot metalic. îl apucă instinctiv şi îl privi înspăimântat pentru că ştia despre ce este vorba. Auzise vorbindu-se despre medalia Marksman, de trăgător de elită, care prevestea, aproape întotdeauna, moartea celui care o primea.
Cuprins de o groază teribilă, se ridică fără să mai ia pansamentul de pe jos.
Cu un zgomot de-abia perceptibil, puşca mini-Uzi scuipă câteva gloanţe care atinseră arma automată lăsată pe jos de Esposito

şi o azvârliră sub mobilă, în cealaltă parte a încăperii.
— Nu uita că le dau cinci ore, zise Bolan, scrâşnind din dinţi.
Apoi, se dădu înapoi şi ieşi pe neaşteptate.
Mafiotul rămase înlemnit, contemplând medalia de bronz ca şi cum ar fi fost un obiect
fermecat.
Se întreba cum de se mai află încă în viaţă.

Capitolul II

In liniştea nopţii, Justiţiarul se îndreptă cu paşi de felină către ieşirea parcului ce părea prost întreţinut. Trecu pe lângă cadavrul unuia dintre *soldaţi pe* care îl lichidase, cu zece minute înainte, prin ştrangulare cu garouri, apoi împinse poarta ruginită şi străbătu aleea pentru a ajunge la maşina sa, o Ferrari de culoare roşie. : Pe înserat, Mack Bolan îl urmărise pe Esposito ta un bar care-i aparţinea lui Vince Testa, unde se opera o parte din comerţul cu stupefiante: vânzări şi revânzări de droguri. Stătuse la pândă mai multe ore pentru a-i observa pe cei care intrau şi ieşeau, schimburile, pe ascuns, de plicuri cu bani sau cu droguri ca şi acel du-te-vino al lui Mike Esposito, preocupat de discuţiile în secret cu alţi dealeri. Când acesta părăsi localul, se luă după el, deoarece se gândea că va obţine informaţii vitale. Şi de fapt, nu se înşelase.
"Târfa" vizată nu era alta decât Toni Blancanales, sora "Politicianului".
Cu patru zile înainte, când Bolan se afla încă la Las Vegas, Gadgets Schwarz şi Politicianul Blancanales îi semnalaseră Justiţiarului că descoperiseră o nouă combinaţie dubioasă a "amicilor" din New Jersey.
Bolan nu avusese timp să răspundă la apelurile prietenilor săi..După terminarea atacului fulger de la Las Vegas, s-a dus la transportorul său aerian C.130, şi-a încărcat tancul camuflat într-o rulotă imensă şi maşina sa Ferrari de culoare roşie. Apoi, cât ai clipi, ajunse la aeroportul din Newark.
De data aceasta, călcase cu dreptul într-un nou câmp de luptă, unde toate ingredientele erau menite să compună un cocteil exploziv: corupţie, droguri, *rackets,* escrocherii şi trafic politic. Jocul cinstit, aflat undeva într-un plan îndepărtat, va fi înlocuit cu tot felul de maşinaţii extrem de eficiente.
A sosit după-amiaza târziu, dar la timp pentru a afla că Toni

ieşise din circulaţie.
Cei trei prieteni fondaseră de multă vreme o mică firmă care se ocupa cu pază şi protecţie. Veniseră special la Atlantic City pentru a semna un contract cu un hotel-cazinou din Boardwalk pentru buna funcţionare a unui sistem video de supraveghere a sălilor de joc. Toni însă dorea să-i însoţească, profitând de ocazie, ca să viziteze noul paradis al jocurilor de noroc.
După ce Bolan porni motorul bolidului său italian, privi ceasul: nu era decât ora zece şi jumătate seara. Mafia mai avea la dispoziţie câteva ore bune pentru a reacţiona, după care va trece la atac direct.
■ Nu din bravadă Justiţiarul şi-a arătat adevărata faţă, dându-le "amicilor" un ultimatum, dar i se părea mai potrivit să atace fără să facă tam-tam, ca o fiară din junglă care se năpusteşte asupra prăzii, folosind cât mai puţine mijloace. Mafioţii nu au practicat niciodată un joc cinstit: omoară pe la spate, torturează în mod bestial, escrochează fără ruşine, şi cu rânjetul pe buze, îşi însuşesc bunurile celor pe care i-au lichidat prin înşelătorie sau violentă.

19
Bolan nu-şi putea permite să joace cinstit în lupta sa cu Mafia. Va utiliza aceleaşi metode ca şi "amicii": şmecheria şi violenţa, domenii în care devenise maestru. Era un soldat, un tactician şi un specialist al luptelor rapide, al războiului
fulger.
Justiţiarul întruchipa mai multe fiinţe în " persoana sa, fapt ce i-a permis să supravieţuiască în urma numeroaselor atacuri. Acest lucru i-a făcut pe mulţi să se întrebe care este misterul forţei sale deosebite de a se lupta. Răspunsul este dat de un singur cuvânt: credinţa. El credea cu ardoare în justeţea actelor sale împotriva unui cancer care invada, tot mai mult, pe zi ce trecea, „ secolul XX.
Nu credea că ar avea un *har* divin, nu pretindea că este judecător absolut sau călău. în adâncul sufletului său, el nu era decât instrumentul unei justiţii pe care victimele Mafiei îl cheamă în ajutor pentru a interveni la momentul
potrivit.
Deşi, la începutul cruciadei sale sângeroase, motivaţia sa se baza pe resentimentul de răzbunare personală, în general,

Justiţiarul nu simţea pentru duşmanii săi decât un imens dezgust atunci când îi omora, cu sânge rece, fără patimă.
I
Şi totuşi, o scânteie aparte strălucea acum în privirea Justiţiarului. Sub răceala aproape polară, ghiceai o flacără devastatoare, gata să ţâşnească în orice moment.
Mafia a comis iarăşi o mare greşeală: hienele se năpustiseră asupra lui Toni Blancanales, o prietenă dragă de-a lui Bolan. De când aflase vestea de la Politician, inima îi bătea tare în piept, gândindu-se la ce-i puteau face "amicii" tinerei femei.
Avusese ocazia să-i vadă pe acei *turkeys,* pe "fraieri" cum sunt denumite în argoul Mafiei aceste fiinţe umane transformate în bucăţi de carne care sângerează şi pe care le menţin în viaţă până la limita rezistenţei nervoase. Cunoscuse două fete splendide cărora li se aplicaseră proceduri abominabile. Ultima, de dată mai recentă, era Toby Ranger, o poliţistă care lucra pentru FBI şi pe care poliţia Organizaţiei Cosa Nostra o scalpase şi o arsese cu un arzător pentru a o face să mărturisească ce aflase în legătură cu o afacere dubioasă din Denver.
Este greu să-ţi imaginezi astfel de orori şi totuşi "amicii" nu ezitau să apeleze la specialişti în măcelărie umană, când banii şi securitatea lor erau ameninţaţi.
Toni era şi ea în mâinile lor.
20
1 AtaCu|
|o
21

Bolan acceleră ca să ajungă repede la Atlantic City şi se strecură pe strada Boardwalk, luminată
feeric.
Atlantic City se află pe insula Abscon care face parte dintr-un arhipelag ce se întinde pe Coasta de Est, între Asbury Park şi Golful Delaware, legată de continent printr-un pod.
înainte de 1976, data legalizării jocurilor de noroc în Atlantic City, oraşul, situat pe malul oceanului, era una din cele mai mari staţiuni balneare din lume. Astăzi, el a devenit un fel de Las Vegas al oraşului New Jersey, cu imensele sale hoteluri: Golden Nugget, Herrah's, Regency, Ressorts International şi altele. Acolo se practică tot ceea ce se poate juca pe bani:

rulotă,*baccara, *crap, big-six wheele, black-jack* şi tot felul de jocuri de noroc.
încasările de la jocurile de noroc ajung aproximativ la şase mii de dolari pe minut şi aduc fiscului sume colosale. După moda din Las Vegas, tot ce este profitabil se concentrează pe o arteră lungă de opt kilometri, Boardwalk.
Pentru unii, aceasta constituie un vis, pentru alţii este un coşmar, mai ales de când Mafia ţine totul sub control.
Bolan încercă să meargă cu o viteză constantă, apoi frână în apropierea parchingului
22

din faţa hotelului Golden Nugget. Celebrul paradis al jocurilor de noroc semăna cu un foc de artificii, luminat ca în filme. Bolan intră în imensa sală de jocuri de noroc pentru a se întâlni cu prietenii săi şi îi descoperi lângă un bar automat.
Politicianul Blancanales îi aruncă o privire în care se amestecau nerăbdarea şi neliniştea, dar nu-i puse nici o întrebare când îl salută. Gadgets începu conversaţia printr-o glumă:
— Dacă mai întârziai încă zece minute, am fi pierdut şi cămăşile de pe noi la jocurile astea nenorocite. Ce s-a mai întâmplat, Mack?
Bolan introduse o monedă în aparat ca să pună în funcţiune mecanismul, apoi fără să-i privească, îi întrebă pe prietenii săi:
— De ce nu mi-aţi spus totul?
— Cum aşa? se miră Schwarz.
— Lipseşte un element care mă împiedică să înţeleg situaţia, deoarece lucrurile nu se leagă.
— Nu ţi-am ascuns nimic, Mack...
— Se prea poate, dar este vorba de ceva care vouă nu vi s-a părut prea important şi căruia nu i-aţi dat atenţia cuvenită.
Bolan aştepta ca fructele şi legumele din interiorul aparatului să se oprească. Verifică dacă a pierdut sau nu, apoi îi conduse pe cei doi camarazi ai săi din Vietnam către ieşire.

23
— la-ţi maşina, Gadgets, îl rugă el. Nu putem încăpea toţi în a mea.
Se instalară în Fordul închiriat de Schwarz, care se afla la volan, deoarece acesta cunoştea bine traseul. Conduse cu prudenţă,

cu viteză mică pe Boardwalk, încât nimeni să nu poată să le intercepteze vreun cuvânt din convorbirea lor.
— Ce ai vrut să spui? întrebă el neliniştit. Ai noutăţi?
Bolan le povesti pe scurt vizita din casa lui Mocky Charbonnier, le rezumă mărturisirile lui Mike Esposito şi îi întrebă: -
— Ce făcea Toni acasă la Vince Testa, Pol? Mi-ai vorbit de tipul ăsta şi nu mi-ai spus că a fost ultimul loc unde a fost văzută.
— S-a dus să obţină informaţii.
— Despre Vince Testa?
— Spune-i, Gadgets, zise Politicianul. Nu avem dreptul să-l ducem cu preşul.
Schwarz oftă, îşi duse mâna obosit la faţă şi începu să mărturisească:
— în afara treburilor specifice zonei, a trebuit să ne ocupăm şi de un caz personal. în timp ce conducea, continua să vorbească liniştit ca şi cum ar fi prezentat un raport militar. Bolan aprinse o ţigară, analizând cu minuţiozitate fiecare detaliu al povestirii prietenului său.
La trei zile după sosirea lor, Schwarz întâlnise un vechi prieten din Vietnam pe care îl neglijase după demobilizare. Se numea Tom Barnett şi poseda o autorizaţie de 'funcţiorfare a unui mic local de jocuri de noroc pe Pacific Avenue. Totul era absolut legal, ceea ce-i permitea proprietarului să obţină profituri cinstite.
Se căsătorise acum şase ani cu o femeie splendidă cu care avusese doi băieţi adorabili, de trei şi cinci ani.
Barnett avea deci totul pentru a fi un om fericit, dar nu era aşa pentru că Mafia îl hărţuia sistematic.
Gadgets Schawz se chinuise câteva ore bune ca să-l facă să vorbească, cu o sticlă de bourbon în faţă, pe o masă aflată în salonul privat din localul de jocuri de noroc. Afacerea părea simplă pentru Mafia: "amicii" îl şantajaseră, aşa cum obişnuiau adesea. "Ori devii dealer pentru Organizaţie ori, dacă refuzi, îţi distrugem şandramaua". Avertismentul era însoţit de ameninţări la adresa familiei lui Tom. Imediat a văzut roşu în faţa ochilor şi l-a dat afară, cu multă brutalitate, pe emisarul organizaţiei Cosa Nostra.
A fost lăsat în pace timp de o săptămână ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi, un mic incendiu s-a iscat în sala de *flipper,*

stins din fericire de o patrulă de pază. Ceva mai târziu,

fostul combatant din Vietnam s-a speriat îngrozitor când a primit un mesaj telefonic anonim, dar fără echivoc, destul de amenințător pentru viața fiului mai mare al lui Tom.
în ultima vreme, Tom Barnett era mereu cu ochii în patru, la pândă, tresărind când suna telefonul sau când intrau clienți în magazinul său, pe care începuse să-i spioneze.
în cele din urmă, a ajuns să se întrebe dacă va coopera cu ei sau își va vinde afacerea pentru a se stabili în altă parte, căci simpla idee de a avea de-a face cu drogurile îl înnebunea. Știa foarte bine care erau efectele asupra toxicomanilor, deoarece văzuse foarte multe persoane dependente în Sudul Asiei și apoi în *States.* Văzuse bărbați, femei și copii reduși la starea de deșeuri umane, capabili de orice, chiar și să omoare pentru a-și procura doza zilnică.
Așa că s-a hotărât să plece, știind că magazinul său va fi imediat cumpărat pe sub mână de către Mafia. •
Dar, iată că a apărut Gadgets care i-a vorbit clar despre o soluție radicală, care să pună capăt situației în care se afla, dându-i de înțeles că o persoană bine cunoscută era specialistă în materie.
Barnett a înțeles imediat, deși nu se pronunțase numele celui care devenise dușmanul de

moarte al Organizației Cosa Nostra. A răspuns, luminat parcă de o licărire de speranță: "O.K". Dacă cineva are șansa să-i înveție minte, acela nu poate fi altul decât El. Voi mai rămâne un timp în acest oraș devorat de canibali."
— Oamenii lui Vince Testa s-au comportat ca niște nenorociți de *rackets* față de el, zise Schwarz în concluzie. Ne-am gândit că ar fi mai bine să mergem la el acasă ca să obținem rapid informații decât să instalăm un sistem de interceptare, fu de părere Schwarz.
Bolan tăcu, timp de câteva momente bune, apoi începu să bombăne:
— Pentru asta m-ați chemat? Pentru afacerea Barnett?

— Păi..., zise încurcat Blancanales.
— Nu mă pot ocupa de toate cazurile personale din zonă, Pol.
— Bineînţeles că nu şi nu~te-am solicitat pentru asta. De când suntem aici, ne-am dat seama că Mafia stăpâneşte tot oraşul, Mack. Şi am crezut că...
— Bine, bine. Mai bine vorbeşte-mi de chestia aia cu computerele şi despre contabilitatea falsificată.
— Pe când se ocupa de sistemul de supraveghere tehnică a localului Regency,

27

Gadgets a descoperit toată tărăşenia. Dispozitivul este sub control informatizat, de la camerele video până la circuitele electronice şi studiourile unde se operează automat selectarea sectorului de supravegheat. Este un adevărat creier electronic gigant...
— De ce v-aţi ocupat voi de asta? întrebă Bolan. Nu exista un service care să asigure buna funcţionare a aparatului, pentru întreţinerea . acestuia în mod permanent?
— Ba da, este TMS, o societate locală care avea această responsabilitate. S-a întâmplat însă ca doi dintre specialiştii lor să-i lase baltă şi astfel nu mai puteau face faţă contractelor semnate. Noi am ajuns aici prin nişte relaţii, prin lanţul slăbiciunilor. Ne-am prezentat şi am dat din întâmplare peste un serviciu electronic de gestiune a întreprinderilor, apăsând doar pe o tastă. Numele său este STEELBRAIN, creier de oţel. Este un mare server central, implantat în Newark, în nordul ţării.
Atunci interveni Schwarz:
— Şi legătura s-a făcut datorită sistemului de informaţii instalat de TMS.
— De ce s-a dus Toni să-l spioneze pe Vince Testa? întrebă Bolan, schimbând brusc subiectul.

28

Atacul de la New

— N-o cunoşti? Face numai ce-o taie capul. A pretins că o femeie are mai multe şanse în domeniul ăsta şi apoi, trebuia să sondeze terenul.
— Deci, toată lumea era sigură că mă voi ocupa personal de afacerea Barnett, surâse Bolan.
— Ce să-ţi spun! spuse Gadgets. Eşti în stare să pretinzi că am

ascuns-o pe Toni ca să-ţi forţăm mâna.
— Cel puţin, acum ştiţi pentru cine lucraţi.
— Desigur, afirmă Schwarz. Şi ce-i mai nostim în toată chestia asta, este că am avut acces o jumătate de oră la o repriză de contabilitate secretă gen Cosa Nostra. Columbus Export, Gold Financial, Midas Corporation, toate astea îţi spun ceva?
— Sunt mari afaceri de-ale Mafiei.
— Mai sunt şi altele înscrise în banca de date a computerului Steelbrain.
— Un creier monitorizat de *amici* şi de către TMS, cu siguranţă. întoarce-te, Gadgets şi du-mă la Golden Nugget, în sens invers. Fordul se angaja pe o stradă perpendiculară, coti de trei ori, înscriind un unghi drept, apoi o luă în sens invers, pe Boardwalk.
— Crezi că şi cazinoul depinde de ei?
— S-ar putea, dar nu sunt sigur. Dar este indiscutabil că de acum înainte sunteţi o ţintă bună

pentru ei. Gadgets, ai.avut acces la acest server principal utilizând un cod anume?
— S-a Întâmplat în timp ce lucram la circuitele private, când am fost întrerupt de o cerere de identificare şi, imediat, am întrerupt contactul. Un tip branşat la circuitul central s-a mirat foarte tare că mai există altcineva pe fir.
— Nu sunt deloc proşti, aprecie Bolan. Sunt sigur că le-a căzut fisa.
— Aşa am judecat şi noi. De dimineaţă, nu am mai continuat aceste operaţiuni.
— Cum aţi ajuns aici? Cu maşina?
— Nu, am închiriat o furgonetă cu dotare tehnică, iar Toni a venit într-o maşină Porsche.
— Nu le mai folosiţi şi nu vă mai întoarceţi la hotelul vostru pentru că şi-au pus oamenii lor să stea la pândă. Nu vă mai duceţi pe unde aţi mai fost, pe unde aţi fost văzuţi. Nu mai telefonaţi!
— De acord. Dar atunci unde vom sta? se interesă Schwarz.
— Mi-am pus în funcţiune măgăoaia, le răspunse Bolan care făcea aluzie la un tanc deghizat în rulotă. Apoi adăugă:
— Codul care acţionează sistemul de deschidere este W-578. Veţi găsi vehiculul în parcarea P.7, imediat după podul care face

legătura cu oraşul. Va fi o bună ascunzătoare pentru voi.
— Vrei ca noi să adoptăm politica struţului, iar tu să-ţi asumi toate responsabilităţile? Te expui unor riscuri foarte mari.
— Voi avea nevoie de voi în curând. Asta face parte din strategia mea. Lăsaţi aparatele de radio deschise. Să fie branşate în permanenţă.
— O.K., aprobă Blancanales, total nemulţumit. Bolan mai schimbă câteva vorbe cu ei, apoi le ceru să parcheze Fordul lângă Ferrari. Coborî, închise cu grijă portiera şi se îndepărtă de ei, fără să privească în urmă.
— Nu-mi place chestia asta, zise Blancanales.
— Nici mie, aprobă Schwarz. Mi-e teamă că se expune prea mult. l-ai văzut privirea?
— Da. Nu l-am mai văzut aşa decât o singură dată, când "amicii" au omorât-o pe Rose d'Avril.
— O adoră pe Toni, ştii bine.
— Da, dar mai ştiu că tot ce putem face pentru a-l ajuta este să ne închidem în tancul ăsta mare şi să stăm pe recepţie. Avem timp berechet să ne facem sânge rău.
30
Atacul de la New Jerse* «
31
Capitolul III

Era trecut de miezul nopţii, când Mack Bolan ajunse în holul hotelului, unde cei doi prieteni ai săi rezervaseră două camere. In fund, la bar, observă vreo douăsprezece persoane care erau aşezate sau stăteau în
picioare.
Oprindu-se în faţa recepţiei, zări o femeie tânără şi întrebă cu voce tare pentru a fi auzit la câţiva metri depărtare:
32
j
— Stephenson şi Bender sunt în camerele lor? Acestea erau numele sub care erau înscrişi
Blancanales şi Schwarz.
Recepţionera aruncă o privire pe registru, apoi pe tabloul cu chei şi dădu negativ din cap:
— Nu s-au întors încă, domnule. Vreţi să le lăsaţi un mesaj?
— Nu-i cazul, le voi telefona.

Bolan făcu o mutră mirată, apoi se îndreptă spre ieşire, privind cu coada ochiului pe un tânăr cu o freză afro, care se ridică din fotoliu. La rândul său, şi el îl spiona pe Justiţiar.
Trecu de o uşă mare cu geamuri, aprinse tacticos o ţigară înainte de a ajunge în parcare, înspre partea mai întunecoasă, unde era garată maşina sa Cadillac, închiriată în timpul dimineţii de la *Rent a Car.*
După mai puţin de zece secunde, auzi paşi grăbiţi pe asfalt. Nu se înşelase asupra demersului său care nu fusese zadarnic. Era încercuit de doi indivizi, imediat în spate şi de doi pe stânga, care făcură o mişcare bruscă pentru a-i bara accesul la ieşirea din parching. Se opri lângă Cadillac şi se scotoci pentru a-şi găsi cheile, cu gesturi lente pentru a le permite să-l ajungă din urmă. în spatele său, se auzi o voce care-i ordonă:

— Poliţia! Nu mişcaţi, domnule! Este un control de rutină.
Fără să-i pese de avertisment, Bolan se întoarse cu nonşalanţă şi îi înfruntă cu zâmbetul pe buze. Sticleţi? Nu prea aveau aerul că ar fi de la poliţie, mai curând păreau ceea ce erau de fapt: criminali de duzină. Cel mai tânăr, blondul cu freza afro, putea fi un peşte promovat la rangul de ucigaş.
— Sunteţi de la poliţie? întrebă mirat Bolan.
— Vrem să vă vorbim, zise un tip înalt cu bărbia ascuţită şi prost ras.
— Şi dacă vă răspund că să vă duceţi la dracu!
Cei patru indivizi se aflau la mai puţin de doi metri depărtare de Bolan, aşezaţi în semicerc în jurul lui.
Proxenetul ucigaş râse răutăcios, lăsând să i se vadă dinţii uimitor de albi şi de frumoşi, apoi duse mâna dreaptă la piept, în timp ce îi zise zeflemitor:
— Nu face pe tâmpitul, gagiule. Vrem să vorbim cu tine. Ce aveai cu cei doi ţipi? li cunoşti?
— Ţi-am mai spus să te duci dracului, idiotule, spuse Bolan pe acelaşi ton.

Celălalt avu un rânjet hidos şi băgă mâna sut
haină, de unde scoase un brici pe care îl flutură prin faţa lui Bolan.
Totul se desfăşura cu o viteză atât de mare încât nu avu timpul necesar să vadă o Beretta neagră şi extrem de periculoasă pe care Bolan o scoase la repezeală. Arma aruncă imediat [4]un glonţ fierbinte şi silenţios care se înfipse în gura blondului, spărgându-i câţiva dinţi şi ieşi pe la ceafă, sfărâmând o parte din craniu. După o fracţiune de secundă, din Beretta mai ieşiră alte două gloanţe parabellum de nouă milimetri, dintre care unul zdrobi fruntea celui mai apropiat criminal, iar altul sfărâmă tâmpla celui care încerca zadarnic să scoată arma. Apoi, descriind un arc de cerc, vârful pistolului automat se aţinti spre cel de al patrulea mafiot pe care Bolan îl întrebă, fără să trădeze nici cea mai mică emoţie:
— Vrei şi tu? Hai, nu s-a răcit încă.
Acesta, de-abia avu timpul să apuce arma automată pe care o ţinea într-o portarma, pe şold. După o ezitare, şi, cu ochii ieşiţi din orbite, zări cadavrele complicilor săi, a celor trei ucigaşi doborâţi. Bâigui ceva, cu braţele ridicate:
— Nu... tra-geţi! O, doamne!
— Te înşeli amarnic, gagiule! Nu sunt Doamne Doamne. Numele meu este Bolan.
— Piei satană! zise banditul, ridicând braţele şi mai sus.
34
Atacul de ia New Jerse«
35
— Da, Bolan Scârnăvia, Bolan Gunoiul.
— Nu-i aşa că n-o să trageţi în mine? Că doar am ridicat mâinile...
— Depinde.
— De ce?
— Ce propui?
— Nu ştiu. Dumneavoastră ţineţi arma aţintită spre mine. Ziceţi ce vreţi să fac.
Parcă ar fi fost un joc, o distracţie a unor puşti tâmpiţei, care şterpeliseră arme. Dar Bolan nu se juca. Nici imensul mafiot, cu umerii enormi, care-l privea transpirând puternic, nu se juca, ci încerca doar să-şi salveze pielea.
— Pentru cine lucrezi? întrebă Justiţiarul.

— Vreţi să ştiţi cine mi-e şeful?
— Eşti tâmpit sau faci pe prostul? Hai, mai repede că mă grăbesc. Ai două secunde să te decizi.
— Drace! Nu-credeam că o să mă întrebaţi asta. Toată lumea ştie că Vince este şeful.
— Testa?
— Da.
— Şi cine este mai mare ca el?
— Păi... alţii!
Bolan îndreptă Beretta spre pământ şi apăsă pe trăgaci, aruncând o ogivă blindată care dislocă o bucată din asfaltul din parching, printre

picioarele banditului. Acesta sări, scoase un scrâşnet, iar faţa îi era plină de o sudoare scârboasă.
— Următorul glonţ îţi va trece tot printre picioare, dar mult mai sus. Âi priceput?
— Da, Bolan. Jur că sunt gata să spun totul.
— Te ascult, ia zi.
— Mai sunt Angelo şi Orii. Dar Orii este cel mai tare aici.
— Fii mai precis. Care este numele lor?
— Angelo Cramer şi Orlando Vincese. Eu nu sunt decât un angajat fără nici o funcţie. Fac ce mi se cere şi nu câştig mare lucru.
— Tare emoţionant, o să mă faci să plâng. E tot ce-mi poţi spune despre aceşti doi indivizi? zise Bolan, ridicând uşor ţeava armei Beretta.
Asasinul dădu din umeri:
— Despre Angelo nu-i mare lucru de spus. Este un boss super mişto. S-a instalat aici cu familia lui de vreo unsprezece ani. Sunt sigur că aţi putea să-i vorbiţi. Ar fi mai bine decât să-i băgaţi pe toţi în sperieţi, zău aşa. Nu vă poartă pică!
— De ce vrei să-i vorbesc? spuse Bolan aruncând o privire rapidă spre parcare.
în afara unui cuplu şi a vreo şase petrecăreţi, care se duceau la maşinile lor, locul nu era foarte populat la ora aceea.

— Păi, ştiu şi eu... Mă gândeam doar aşa...

— Eşti un tip haios. Cum te cheamă?
— Shultz. Nino Shultz.
Bolan avu un rânjet scurt, apoi îi zise:
— Eşti macaronar?
— Mama era italiancă, dar tata...
— Lasă, îmi vei povesti altă dată. Dar Vince?
— El e marele şef în Atlantic City.
Botan analiză bine informaţia. Când venise în Atlantic City şi făcuse să curgă sângele „amicilor", numele personajelor la putere erau altele: Androsi, Arrighi, Viterone, Zanucci... Justiţiarul îi trimisese pe toţi în infern. Auzise vorbindu-se de Angelp Carmesi (Cramer) căruia îi lichidase mulţi oameni. Acesta se găsea însă la New York în timpul atacului fulger şi astfel îşi salvase viaţa. S-a instalat cu nonşalanţă în acest nou paradis al jocului, folosindu-se de lichidarea rivalilor pentru a-şi întări poziţia. Din acest motiv, i se părea bizar că Orlando Vincese devenise *big boss*-ui cetăţii.
— De când este aici?
— De mai bine de un an.
— Şi ţi se pare normal?
— Că a devenit marele mahăr în timp atât de scurt? Păi, se ştie cine-l protejează...
— Fii mai clar.
Banditul ezită, fixă arma cu privirea, apoi ochii lui Bolan, clipi des şi, în cele din urmă, răspunse:
— Vincese este căsătorit cu fata lui Marioni.
— Adică Frank Marioni? *Capo di tutti capi?* Lucrurile se lămureau acum. Atlantic City,
considerat întotdeauna de către f^afia "oraş deschis", devenise pentru *Commissione* un fief favorit unde ei se mişcau în voie.
Bolan îl mai întrebă:
— De ce se interesează Testa despre StephenGon şi Bender?
— După câte am înţeles, tipii ăştia doi s-au amestecat în treburile lui Vincese, însă nu ştiu mai mult, jur.
— Şi fata? Dacă lucrezi pentru Vince Testa, normal că eşti la curent. Sunt sigur că ştii despre cine este vorba.
— Vince crede că este în cârdăşie cu cei doi indivizi. Punea cam prea multe întrebări oamenilor noştri, vrând să pară o târfă de meserie.
— Unde este acum?

— Habar n-am. Tot ce ştiu este că Vince a zis că o va face să spună tot ce are în căpăţână.
Lui Bolan îi îngheţă sângele în vene şi, din experienţă, ştia că derbedeul din Atlantic City îi spune adevărul. Se înfiora la gândul că Toni Blancanales ar putea fi torturată.
38
,
•
39
— Bine. Acum cară-te!
— Eu... Mă lăssaţi să plec?
— Dar mă pot răzgândi.
Deşi zona nu era foarte luminată, zări, în ochii asasinului, o licărire de uşurare amestecată cu şiretenie. Atesta respiră zgomotos, dădu din cap, apoi îşi luă tălpăşiţa către ieşirea parchingului. Bolan îşi puse Beretta în toc şi nu-l mai privi, căci trebuia să introducă cheia în portiera maşinii Cadillac. Nu văzuse mişcarea rapidă a lui Shultz care-şi scoase arma, întorcându-se către el. Nu-l văzu, dar îl simţi pentru că se aştepta la aşa ceva. Era sigur că va reacţiona astfel şi se mişcă uimitor de repede, scoţându-şi Beretta din care ieşi un glonţ parabellum de nouă milimetri, fierbinte şi şuierător.
Gâtul lui Nino se transformă într-o magmă roşiatică, scoase un urlet groaznic şi mâna, care strângea arma cu putere, făcu un gest dezordonat în aer. într-un ultim reflex de agonie, degetele se crispară şi apăsară pe trăgaci, trăgând către cer un glonţ P 38 al cărui zgomot se contopi cu vacamul maşinilor şi al reclamelor sonore de publicitate.
Bolan nu se sinchrshde un grup de vreo doisprezece bărbaţi şi femei care tocmai ajunseseră în parcare şi care auziseră, cu siguranţă, împuşcătura. Se instala la volanul maşinii, demară cu prudenţă şi se strecură printre maşinile din trafic de pe Pacific Avenue, reconstituind tot ce aflase până atunci.
Mai întâi, era evident că multă lume lucra pentru Vince Testa. De obicei, un şef de sector nu are decât un rol secundar şi, în general, un derbedeu obişnut de pe stradă sau un *soldaţi are* sarcina să răspundă de un cartier. Dar, în cazul de faţă, el reprezenta pentru afacerile din zonă o persoană ce nu trebuia neglijată, deoarece era protejat de *big boss.* Orlando Vincese începuse să fie mai puternic decât *Capo di tutti capi,* bătrânul

Frank Marioni. în ierarhia Organizaţiei CosaNostra, era aşadar o cârdăşie de nivel înalt.
în ceea ce-l priveşte pe Angelo Cramer, Mack Bolan îl cunoştea fără să-l fi văzut vreodată. Citise fişa de pe calculator a personajului, furnizată de F.B.I. şi obţinuse alte informaţii de la diverşi turnători pe care îi forţase să vorbească. Cramer era fostul patron ocult din Newark, din nordul statului New Jersey, care făcuse avere acum cincisprezece ani din revânzarea „fierului vechi". în realitate, erau stocuri de material militar deturnat, clasat drept perimat, cu complicitatea mai multor funcţionari de la Pentagon. Aşa-zisul „fier vechi" era revândut în diverse ţări aflate în

război, din Orientul Apropiat şi Mijlociu: mine sol-sol, tancuri fără recul, sisteme logistice, arme individuale şi muniţii.
în 1976, odată cu legalizarea jocurilor de noroc în Atlantic City, Cramer s-a simţit atras ca de un magnet de acest loc unde s-a dus să se instaleze printre primii, deoarece îi oferea o avere pe cinste şi o ascunzătoare minunată. Dar iată că, un concurent, necinstit, protejat de bătrânul Marioni, venise să stăpânească oraşul, în numele puterii absolute a acelei *commissione.* Fostul suveran Cramer nu era acum decât un regişor fără prea mare putere..
Poate că trebuia făcut ceva împotriva acestei stări de lucruri.
în timp ce conducea, Bolan surâse, amintindu-şi cuvintele lui Nino Ucigaşul: „Sunt sigur că veţi putea să-i vorbiţi, nu are absolut nimic împotriva dumneavoastră."
Şi, în fond, de ce să nu-l contacteze?
Era foarte logic pentru Bolan: suveranuljl decăzut din funcţii se afla pe lista neagră *a*| Justiţiarului.
Şi, undeva, într-un plan îndepărtat, se profila o enormă carcasă de beton, de oţel, de sticlă şi de componente electronice: STEELBRAIN. Era" creierul urzelilor locale sau cel al Mafiei de nsi pământul american? Acest lucru nu prea avea importanţă,

deoarece se va face dreptate.
Bolan se gândea la ordinea cronologică a acţiunilor pe care le va întreprinde la New Jersey. Vince Testa va fi oare următoarea ţintă? Dacă Mike Esposito îi transmisese corect mesajul, se aştepta la vizita Justiţiarului şi, desigur că-şi luase măsuri speciale.
Astfel, din aceste motive, Bolan va răsturna ordinea evenimentelor.
Vince Testa mai putea să aştepte puţin.
42
Atacul de la New

43
Capitolul IV
Pit Salem şi Gus Feneck stăteau incomod pe o canapea, unul lângă altul, în timp ce Gil Tomasi, un *consigliere,* se tolănea într-un imens fotoliu din piele albă.
Angelo Cramer stătea în picioare, în faţa unei ferestre care dădea spre un parc întunecos, cu mâinile la spate, iar fruntea sa era brăzdată de riduri adânci.
44 «
Pit şi Gus erau *capiregimi, şefi de echipă.* De aceea, ei au fost convocaţi mai devreme decât Cramer şi Tomasi, care primiseră invitaţia direct de la un turnător de-al lor, acasă la Vince Testa. Aveau ordinul să ia măsuri sporite pentru supravegherea proprietăţii.
Cramer îşi privi ceasul de aur masiv care arăta ora douăsprezece şi patruzeci de minute noaptea. Pocni din degete, întorcându-se către cei doi şefi de echipă şi le porunci:
— Oamenii să stea în dispozitiv şi să fie schimbaţi la două ore. Nu vreau ca pe o rază de două sute de metri să facă cineva vreo mişcare fără ca eu să ştiu. Aţi înţeles?
Dădură din cap şi ieşiră tăcuţi. Tomasi se ridică în pipioare şi îl privi foarte mirat pe şeful său.
— Poţi să te duci să te culci, dacă vrei, zise Cramer. Eu mai vreau să reflectez la toată povestea sta.
— Nu ţi se pare ciudat? spuse *consigliere.*
— Că Bolan bântuie pe aici?
— Da, desigur şi mai ales că şi-a anunţat vizita la Vince Testa. Dacă ar fi într-adevăr pe aici, ar trebui să aibă de-a face cu unul

mai important, nu cu amărâtul ăsta...
— Şi idiotul ăsta este mort de frică. S-a

baricadat şi şi-a transformat casa în Fort Knox. Şi cine l-a băgat în sperieţi în halul ăsta. Gaborii? E clar că nu. Numai o singură persoană îl poate şoca aşa: Mascatul, Scârnăvia de Bolan, Gunoiul ăla împuţit.
— Cred că te înşeli, Angelo.
— Aş vrea eu să mă înşel. Dar flerul meu îmi spune că jigodia asta este aici, foarte aproape şi se distrează omorând oameni.
— După ultimele ştiri, s-ar afla la Las Vegas.
— Chiar n-ai auzit niciodată de mijloacele moderne de transport? făcu Cramer ironic. Eu îţi spun că este aici, îl simt prin preajmă.
— Să admitem, dar dacă este aşa, se va orienta, desigur, către Orlando. Ţi-ar conveni, nu?
— Ar fi prea frumos să fie adevărat.
— Orii reprezintă *Commissione,* o momeală mai mare pentru el decât...
— îţi sunt recunoscător că-mi aminteşti, i-o tăie scurt acest *capo,* detronat şi abandonat de toţi.
— Nu asta vroiam să spun, Angelo. Priveşte lucrurile aşa cum sunt. Netrebnicii ăştia te-au exclus, ţi-au furat multe bunuri, inclusiv oamenii care te serveau şi au înscăunat un fost proxenet din Manhattan pentru a jefui această zonă care aduce mult bănet.
— Mai am încă relaţii la Consiliu...

— Ce bine ar fi fost dacă Mascatul le-ar fi trans un glonţ în c...!
— Numai de nu ar greşi ţinta.
— Aşa este. Mă gândeam la ceva...
— Da?
— Ar fi cazul să încercăm să ne întâlnim cu Bolan.
Ridurile de pe fruntea lui Cramer se adânciră şi mai tare.
— Ai vreo idee?
— Nu foarte clară, trebuie să mă mai gândesc, dar cred că e momentul să luăm taurul de coarne.
— Adică pe Bolan, nu?
— Da. De ce n-am organiza o întrevedere cu tipul ăsta?

Tomasi 'vorbi mai încet de frică să nu fie auzit de cei din exterior, apoi continuă:
— Ne descotorosim de Orii şi de toată şleahta lui de tâmpiţi ca Ăla să ne lase în pace. Dacă vom concepe un bun scenariu, se va crede că tu l-ai pus pe fugă pe Bolan, iar Orlando se va dovedi ce este un incapabil. Imaginează-ţi ce poziţie întărită vei avea în faţa Consiliului şi în plus, vei ţine în mână frâiele oraşului.
— Este cam riscant.
— Sunt sigur că putem discuta cu gagiul ăsta.

• 47

E şi el om ca noi toţi, şi prin urmare, trebuie să-l mituim. Dacă vrea lovele, dă-i. Ştii prea bine, Angelo, că fiecare om are preţul lui. Secretul este să nu-l subestimezi. Gata, o să mă gândesc cum putem să-l contactăm fără să riscăm. Dar oare chiar este prin zonă?
Tomasi îşi puse mâna sub bărbie, dădu uşor din cap şi părăsi încăperea, lăsându-l pe Cramer pradă angoaselor sale metafizice. Acesta se duse cu paşi greoi la mini-barul din salonul său şi îşi puse un pahar de vin plin ochi cu bourbon sec. La cei şaizeci şi trei de ani ai săi, Carmesi-Cramer părea de cel puţin şaizeci şi cinci. Sindromul Mathusalem începuse să se instaleze încă de la apariţia neisprăvitului de Vince, acum un an şi jumătate şi se acutizase odată cu detronarea impusă de Marele Consiliu *di tutti capi.* Slăbise, părul se rărise şi riduri profunde îi brăzdau faţa. El, care fusese cândva prototipul clasic al businessman-ului bogat şi fericit, al Naşului cu suflet mare, avea acum o figură de om bătrân şi suferind.
Călcat pe bătătură, Carmesi oftă, apoi bău o gură de bourbon. Cum alcoolul îi provocă arsuri, la stomac, îşi încleşta dinţii. Nu ştia ce plutea în aer, dar avea impresia că ceva se schimbase în încăpere: se făcuse deodată foarte frig. Se
stricase instalaţia de aer condiţionat? Fără să-şi dea seama, din instinct, se uită la uşa cu geamuri care era pe jumătate deschisă. O arătare imensă şi neagră stătea nemişcată la câţiva metri de *capo.*
Angelo Cramer simţi că i se face părul măciucă de spaimă şi, în acelaşi timp, fiori pe şira spinării. în faţa lui, se înălţa imaginea însăşi a morţii, rece şi nemiloasă.
Un bărbat înalt, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, îl

observa ca şi cum ar fi examinat o insectă oribilă.
în mână ţinea un pistol automat, prelungit cu un cilindru lung al unui dispozitiv de amortizare a zgomotului. La şold, era bine fixat un pumnal de luptă, iar la-centură, atârnau şireturi de nailon şi o portarma, cu un pistol imens, cum nu mai văzuse Cramer niciodată.
O tăcere apăsătoare ce se prelungi câteva momente bune îl făcu pe acest *capo* să simtă că toată vlaga îi pierise. îşi imagina zgomotul imperceptibil al primelor împuşcături, se văzu apoi întins pe mocheta din salon, scăldat în sânge şi pfeste tot, numai sânge. Apoi, arătarea pronunţă câteva cuvinte, cu o voce ce venea de pe lumea cealaltă:

— Fii calm, Angelo. Nu am venit să te omor. Nu încă.
Ultimele două cuvinte erau ca o lovitură de trăsnet ce se abătu asupra lui. *Nu încă...*
Acceptă, vrând-nevrând, că mai avea doar câteva clipe de trăit. Făcu un efort ca să respire normal şi trase, cu lăcomie, o gură de aer în plămâni, apoi îşi căută cuvintele cu dificultate:
— Cum... cum... ai intrat, Bo... Bolan?
— Foarte simplu, pe fereastră.
Bătrânul *capo* îşi plimbă privirea de la pistol la Marea Scârnăvie şi, după ce se mai calmă puţin, preciza:
— Erau şase oameni în pac.
Bolan nu catadicsi să-i răspundă. Se mulţumi doar să schiţeze un zâmbet macabru care-i dădu fiori lui Cramer, apoi continuă:
— Cineva insista adineauri să-ţi vorbesc, Angelo. Se pare că nu-mi porţi pică. Este adevărat?
— Da... De ce aş avea ceva contra ta? Nu ne-am întâlnit niciodată şi apoi, eu nu am decât afaceri curate pe aici.
— Ştiu, asta este valabil de când Vince s-a declarat rege al oraşului.
— Vezi... Nu ştiu nimic care ar putea să te intereseze. Business-ul meu constă în imobiliar şi!

câteva localuri de jocuri de noroc care mi-au mai rămas.
— Sunt la curent. Ştiu că acum câteva clipe Tomasi ţi-a sugerat

să mă contactezi.
— El.'., eu... Ce...?
— Lasă, nu te mai chinui, am auzit totul.
— Erai lipit de fereastră, hu-i aşa?
— Da. Zicea că fiecare om are preţul său. Este adevărat, aşa că am venit să mi-l iau pe al meu.
Ca prin farmec, Cramer se linişti pentru că Bolan vorbea pe înţelesul lui. Deci, Marea Jigodie venise să negocieze cu el. Şi nici nu fusese nevoie să răspândească tot felul de zvonuri prin oraş ca să-l contacteze. Pe scurt, Tomasi avusese dreptate: ţinta lui Bolan era nemernicul de Orlando Vincese, nicidecum el, adevăratul *capo* al oraşului Atlantic pe care *Commissione* îl prădase şi umilise.
Nutrea speranţa că lucrurile vor lua o întorsătură favorabilă, că îi va trage pe sfoară pe porcii ăştia, dar că trebuia să fie foarte precaut cu Marele Ucigaş. Era suficient să facă o mică greşeală, o stângăcie sau o mişcare greşită şi...
— Te ascult, Angelo. Ce îmi propui?
— Poate n-o să mă crezi, Bolan, dar chiar mă bucur că te văd. Pentru mine este o adevărată pomană. Există o mulţime de secături corupte

care sunt gata să distrugă munca adevărată, făcută cu mult spirit de răspundere, în folosul tuturor. Pe vremea când eu eram la putere, făceam în aşa fel încât toată lurriea să fie mulţumită şi...
— Doar n-oi fi bunul samaritean? Cramer oftă şi făcu un mic gest cu mâinile.
— Da, înţeleg ce vrei să spui, că nu iese fum fără foc, nu-i aşa? Trebuie să existe pe lumea asta şi târfe pentru bărbaţii care au nevoie, un pic de iarbă sau heroină pentru cei nefericiţi sau care vor să vadă viaţa în roz. Racketii şi omorurile nu m-au pasionat. Nu m-am atins niciodată de aşa
ceva.
— Mai pe scurt, zise Bolan cu duritate.
— Da. bine. Am putea discuta şi altfel decât aşa. în picioare, pe grabă...
Justiţiarul avea aerul că nu-l auzise pe Cramer care realiză că răgazul acordat se putea transforma în praf şi pulbere, dacă mai continua

astfel.
— O.K., O.K. îl vrei pe Orlando, nu?
— Este şi el pe lista mea, dar altcineva mă interesează.
— Sigur, dacă pot fi de folos cu ceva...
— E vorba, despre o fată despre care ai auzi vorbindu-se. Se numeşte Toni Stephenson.
52 # Atacul de la New Jerse^
Bolan sesiză glasuri de persoane care vociferau, se certau şi care veneau dinspre parc.
— Scuză-mâ o clipă. Asta...
— A dispărut de acasă de la Vince Testa.
Ex *capo* retrogradat din funcţie părea că reflectează profund, îşi duse mâna la frunte şi răspunse:
— Da, da, subiectul mi-e foarte cunoscut. Este o prietenă de-a ta?
— Te-am întrebat dacă ai informaţii despre ea, îl puse la punct Bolan.
— Nu prea, dar pot să mă informez. Eu...
Fu întrerupt de cineva care bătea la uşă şi a cărei voce nervoasă şi de-abia sesizabilă pătrunse până la ei:
— Domnu' Angelo! Deschideţi, avem un mare necaz...
Cramer îl privi pe Bolan şi, deoarece acesta nu schiţă că ar fi de acord, ridică vocea pentru a părea suficient de nervos:
— Ei, ce se întâmplă?
— Oamenii de pază din parc, domnu' Angelo...
— Ce? Zi repede că sunt ocupat!
— Au fost omorâţi! Toţi, bieţii de ei..., Doamne Dumnezeule!
— Toţi? repetă Cramer care se albi brusc la faţă.
— Da, domnu' Angelo. Au fost strânşi de gât cu garouri...
53
Bolan îl privi fix pe bătrânul capo.
— Spune-i să se ducă dracului, rânji el. Acum eşti ocupat.
— Sunt ocupat! strigă Cramer. Spune-i lui Gil să se ocupe el de tot şi să ia măsurile care se impun.-
Vocea din spatele uşii deveni tânguitoare:
— Dar, domnu' Angelo. V-am spus ce s-a...
— Lasă-mă, idiotule! Restabiliţi ordinea, iar Pit şi Gus să-şi

mobilizeze toţi oamenii pentru pază. Nu mă mai deranjaţi!
După ce nu se mai auzi nimic, Cramer începu să se văicărească:
— Ai omorât şase bieţi oameni nevinovaţi care
nu ţi-au făcut nimic!
— Va fi alibiul tău precum că şi tu ai fost victima unui atac, zise Bolan care râse silit, apoi dădu din umeri cu nepăsare.
— Tot ce se spune despre tine este, deci, adevărat. Omori oamenii, aşa, cu zâmbetul pe
buze...
— în mare parte este adevărat. Să ştii că şi tu poţi avea aceeaşi soartă ca a prăpădiţilor tăi de soldaţi, dacă încerci să mă fentezi.
— Mi-a pierit tot cheful. Şi apoi, cei şase oameni pot fi înlocuiţi. Eu pe Orlando îl vreau.
— Şi eu, dar vorbeam despre fată.
— Da, o să mă informez despre ea.
— Fă-o acum şi sună-l pe Vincese.
— Ce? spuse Cramer uimit.
— Spune-i că tocmai ţi-am lichidat câţiva oameni şi că o caut pe această fată.
— Eşti nebun de legat!
— Fără îndoială. Ştiu că, oficial, te înţelegi bine cu Vincese. Ridică receptorul şi sună-l. Spune-i că sunt pe urmele lui, dar să fii foarte convingător când vorbeşti.
— Şi ce-i mai zic?
— Ce vrei tu, că doar îl cunoşti bine. Vezi ce cuvinte foloseşti.
Mafiotul îşi puse mâinile pe cap, apoi se îndreptă către o comodă ca şi cum ar fi fost condamnat la moarte. Ridică receptorul şi formă numărul de telefon. Vorbi cu vreo două persoane până să i se facă legătura cu marele *boss en titre* al oraşului Atlantic şi spuse:
— Ce plăcere să te aud, Orii!
Bolan îl urmărea cu atenţie, apoi trecu la un alt telefon pentru a asculta convorbirea.
— Ce se întâmplă? zice Vince cu o voce mieroasă.
— Am fost victima unui atac armat... groaznic!
— Cum asta?
— Mi-a omorât şase oameni, Orii. Un nebun

55
care te urmăreşte şi pe tine şi ţipă peste tot că vrea s-o eliberezi pe gagica aia a lui. ■*- la stai... Cine-i ţăcănitul ăsta?
— Chiar nu-ţi dai seama?
— Ba da, zise Vincese cu multă prudenţă.
— Un tip care se îmbracă în negru şi e blindat cu tot felul de arme. Te-ai prins sau vrei să-ţi...
— Ştiu şi eu? zise stingherit protejatul marelui *capo* din Manhattan. Cred c-ai luat-o razna de tot. Nu mai spune aiurelile astea la telefon, Angelo. îţi dai seama ce zici?
— Asta-i bună? L-am văzut cu ochii mei cum trăgea dintr-o armă de calibrul unui tun.
— Şi ce zicea?
— Era ca un nebun furios, ca un taur fioros care simte în nări miros de sânge.
— O caută pe paraşuta aia?
' — Şi pe tine te caută, zise Cramer.
— Nu i-ai spus că nu prea stau pe acasă? glumi Vincese, dar tonul îl trăda.
— Am vrut să te avertizez cât mai repede cu putinţă, Orii, ca să iei din timp toate măsurile pentru acest caz dfc forţă majoră, căci ticnitul ăsta va ajunge şi latine.
— îţi mulţumesc.
56 •
— Nu ai de ce. Asta ne priveşte pe toţi şi nu uita că te-am sunat.
— Stai liniştit, zise Vincese în încheiere.
La un semn al lui Bolan, Cramer puse telefonul în furcă. Era foarte transpirat pe frunte, iar degetele îi tremurau tare. în privire i se putea citi însă o răutate feroce care dădea ochilor săi o strălucire stranie.
— Te-ai descurcat bine, aprecie Justiţiarul, schiţând un zâmbet ironic. Acum, vorbeşte-mi despre Orlando, despre obiceiurile lui, afacerile sale, locuinţele, relaţiile şi femeile lui. Spune-mi tot ce crezi că m-ar interesa.
— Pot să beau ceva? întrebă Cramer cu faţa întoarsă către paharul său de bourbon.
Justiţiarul ri făcu semn că îi permite acest lucru.
— O să-ţi spun tot ce ştiu, Bolan. Vreau să-l văd mort. Să-l mănânce viermii, lua-l-ar dracu' de nenorocit!

Ex-capo din Newark începu să vorbească repede şi cu o patimă feroce, furnizând informaţii de-a valma, mai mult sau mai puţin importante, detalii despre"'activităţile nesemnificative ale reprezentantului acelei *Commissione.* Bolan nu-l întrerupse deloc, ci doar atunci când Cramer

#

termină de vorbit, îl întrebă, cu privirea aţintită pe un punct imaginar din spaţiu:

— Ce reprezintă Steelbrain pentru Vincese?

— în această privinţă, nu ştiu mare lucru, doar că este un enorm centru de calcul şi de gestiune, în principiu, toată situaţia contabilă a afacerilor controlate de Orlando trece prin Steelbrain. Trebuie însă să cunoşti codurile speciale pentru a avea acces la el.

— Şi cine monitorizează Steelbrain?

— Midas Corporation.

— O.K., Angelo. Iată ce mai presupune târgul nostru: stai ascuns până când voi pune ordine în oraşul ăsta. Apoi, te cari frumuşel, cât mai departe. Ai priceput?

— Nu prea aş vrea să plec. Pot să-ţi dau bani, oricât vrei.

— Fac ceva pe banii tăi. Dacă rămâi aici, te lichidez ca şi pe ceilalţi, dar dacă pleci, scapi cu viaţă. Ei îţi ofer, în schimb, drapelul alb. Nu ai altă alternativă. Şi acum, Angelo, însoţeşte-mă ca să ies din casă, fără ca oamenii tăi să mă vadă. Ar fi nasol ca cineva să ciripească prin oraş, că ne-a văzut la taifas, ca doi prieteni buni. Nu crezi?

— Cum o să ieşim de aici?

— Hai, mişcă-te. Găseşti tu o soluţie, îi ceru Bolan.

Cramer luă un aer uşor dispreţuitor, apoi se apropie de telefon.

— Pit! Gus! urlă el în aparat.

O voce care trăda agasarea răspunse în cele din urmă:

— Da, domnu' Angelo. Sunt eu, Pit.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am ascuns cadavrele în magazia de unelte, în rest, nimic deosebit.

— Bine. Voi ieşi, iar voi să pieriţi din calea mea. Nu vreau să văd pe nimeni pe alee sau în garaj. Ai înţeles?

— Da. Voi anunţa oamenii de pază să vină.

— Tâmpitule, ţi-am spus să nu fie nimeni prin preajmă. Dacă

văd mutra cuiva, îi trag una să mă ţină minte! spuse Cramer extrem de enervat. Unde este Torrasi?
— Cred c-a urcat la dumneavoastră.
— Du-te repede la el şi spune-i să se facă nevăzut. Să dispară rapid!
— Am înţeles, domnu' Angelo. Iertaţi-mă, dar crd că n-ar trebui să plecaţi singur.
— Gura! Ştiu eu ce fac, zise cu răutate în glas capo şi trânti receptorul.
Apoi, îi arătă înfricoşătorului vizitator uşa din fundul salonului, adăugând: ■•
— Ieşim pe acolo. Dă direct în garaj.
58

59
— Hai, zise Bolan.
îl urmă pe mafiot care o luă pe o scară din beton şi coborî la subsol, luminat doar de două veioze. Deşi erau garate cinci maşini, Cramer se îndreptă spre un Rolls a cărui portieră o deschise cu grijă.
— Mă inviţi la o plimbare prin oraş? îl întrebă Bolan, râzând cu jumătate de gură.
— Dacă te ascunzi în spate, nimeni nu va şti că ai venit la mine.
— Bănuieşti la ce sumă se ridică recompensa pusă pe capul meu, Angelo? Dacă mă ţepuieşti, nu vei apuca nici să-ţi chemi garda de corp.
— Nu te teme de nimic. îmi cunosc foarte bine interesul. Nu e mişto că ne-am întâlnit?
Bolan rămase tăcut. Calificativul "mişto" pentru întâlnirea lor îl făcea să moară de râs. în orice caz, nu era la fel de optimist ca şi Cramer. Vizita făcută acasă la capo era destul de riscantă şi de asta depindeau desfăşurarea evenimentelor şi viaţa lui Toni.
Cramer demară luxoasa limuzină şi rulă încet prin parcul gol, sub lumina spoturilor. Trecu de grilajul care se deschise automat, acţionat de un sistem de detectare electronică şi se îndepărtară pe aleea de acces.
După ce au parcurs aproape opt sute de metri, Bolan îi ordonă:
6O

— Opreşte aici!
Maşina Rolls se opri fără să se audă cel mai mic zgomot, fără să producă vreun mic neajuns legat de confortul călătorilor.
Bolan se mişcă elegant, închise portiera cu gesturi degajate şi îi spuse în şoaptă:
— Demarează, Angelo. Nu uita de înţelegerea noastră. O ştergi imediat ce-mi termin treaba pe aici, că altfel te lichidez.
După ce merse câţiva metri, mafiotul aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi întoarse capul ca să privească nestingherit, în urma sa, Combinezonul Negru.
Nu vedea pe nimeni pe alee. Mascatul dispăruse deja, parcă se topise în întunericul nopţii ca şi o fantomă.
Cramer simţi tar o mână rece care-l strângea cu forţă pe la spate. El dorea să-i vină de hac lui Orlando Vincese şi era capabil să facă orice pentru asta. Era conştient că se juca, indiscutabil, cu focul. Şi dacă se gândea mai bine, se juca, de fapt, cu Moartea. Venise să-l ia, îl atinsese uşor cu răsuflarea ei macabră, apoi a şters-o, după ce îi făcuse o promisiune cumplită.
Acceleră puţin, în timp ce se gândea la ce pretext să inventeze pentru plimbarea sa în plină noapte, cu toate că aflase de moartea a şase

61
oameni din garda sa. Va găsi el ceva, nu va fi
prea dificil.
Când era la volan se relaxa. Răsuflă uşurat şi
îşi aprinse o ţigară.
începu să se gândească cum s-o tragă pe sfoară pe Marea Scârnăvie.

Capitolul V

62
Atacul de la New Jerse\
Lui Bolan i-a trebuit o jumătate de oră ca să ajungă la tancul său. Schwarz şi Blancanales aveau să-i dea veşti de ultimă oră. în timp ce se schimba, îi asculta cu interes.
— Hal ne-a chemat prin radio, începu Politicianul. Am închis bruiajul ca să putem vorbi în condiţii bune. O întreagă echipă de poliţişti federali este pe cale să părăsească Washingtonul pentru a se deplasa aici, iar el nu a putut să facă

nimic pentru a-i opri, deoarece ordinul era deja semnat şi fiecare om avea misiunea sa de îndeplinit.
Gadgets exclamă:
— Au ordin să te prindă viu sau mort, Mack. E poruncă de la un ştab din Congres care s-a trezit în plină noapte şi i-a obligat pe responsabilii de la FBI să trimită, de urgenţă, o trupă de intervenţie rapidă la Atlantic City.
— Se mişcă repede tipul, aprecie Bolan. Ar trebui să ne informăm şi noi despre el.
— Asta am şi făcut, zise Blancanales. Am scotocit în banca de informaţii, folosind materialul tău. Are afaceri mari legate de mai multe cazinouri care aparţin, pe ascuns, lui Orlando Vincese sau lui Frank Marioni, ceea ce este acelaşi lucru pentru că s-a căsătorit cu una din fetele lui Frank.
Bolan rânji când auzi asta.
— In oraşul ăsta, afacerile se fac numai în familie. Bătrânul ştie foarte bine să-şi plaseze copiii şi rudele.
— Da, şi asta nu-i totul. Unul din fiii lui Marioni trăieşte cu fiica unui consilier al Preşedintelui, iar cele două nepoate sunt căsătorite oficial, una cu un senator, iar alta cu un guvernator adjunct al statului New Jersey. Nu-i rău deloc. E lesne de
|

•
înţeles cum au putut să pună mâna nestingheriţi pe oraşul ăsta. Trebuie să fii foarte atent, Mack, la poliţiştii pe motocicletă care vor sosi în curând. Când crezi că vei termina?
— Deocamdată nu ştiu nimic. S-âr putea să fiu obligat să continui şi sâmbătă seară.
— Şi te vor urmări cu asiduitate, bombăni Gadgets.
— Doar nu-i pentru prima dată.
— Phil Necker este la curent că te afli aici pentru că a vorbit cu Hal la telefon. încearcă să vină şi el şi se străduieşte să răstoarne cerul şi pământul ca să conducă "operaţiunea anti Bolan".
— Şi acasă la mafiotul din Manhattan, ce se mai aude?
— *Capi* au convocat o şedinţă imediat ce au auzit că ai aterizat

pe fieful lor, dar oficial păstrează *stătu quo-u*|. Preferă să-i lase pe federali să se ocupe de caz, zise Politicianul. Fără agitaţie, fără publicitate negativă.
— Deci şi fără arestări.
— Aşa s-ar zice. Găştile de cartier vor apela la toate lepădăturile din oraş pentru a-şi asigura protecţia, dacă n-au şi făcut-o deja. Pe de altă parte, am mai făcut şi alte investigaţii, în domeniul informaticii. Gadgets s-a folosit de tot

echipamentul tău pentru a intra în contact cu Steelbrain. A făcut aceeaşi manevră ca cea care i-a permis să forţeze codul de acces şi acum ştim cine monitorizează centrala.
— Midas Corporation, zise Bolan. Când se dă o mare lovitură, imediat regele Midias îşi face apariţia.
— Drace, o ştie şi pe asta, Gadgets. în acest caz, ce informaţii te-ar mai putea interesa, Mack? E ceva necunoscut pentru tine?
— Nu-i chiar aşa. Ce aţi mai descoperit?
— Steelbrain nu se ocupă numai de dosarele Mafiei, ci administrează şi afaceri curate, cel puţin în aparenţă. Se poate bănui ce se întâmplă în aceste cazuri. Ei trebuie să stăpânească tehnica modernă a complotului, să falsifice datele abonaţilor pe care-i şantajează când descoperă că un local a făcut un pas greşit sau că a încercat să ascundă veniturile. Dar mai sunt şi alte lucruri mult mai interesante...
Gadgets deschise o mapă cartonată de unde extrase teancuri de *listing* şi continuă:
— Au un cod pentru a repera afacerile pe care le monitorizează, ceea ce nu a fost prea greu de descoperit. Tot ce am găsit am tras pe imprimantă. Vei citi o mulţime de nume, adrese, situaţii contabile confidenţiale de milioane de |

dolari şi asta nu se limitează doar la statul New Jersey...
— Acest lucru îmi confirmă ceea ce cred şi eu de câtva timp/interveni Bolan. Cosa Nostra s-a descentralizat.
— Şi noi credem la fel. Este la modă în lumea marilor afaceri.
. — Capitala lor tehnică ar fi Newark...
— Aşa s-ar părea.
— Informatica a pătruns peste tot, aşadar.
— Şi asta-i o mare şansă pentru noi.

Bolan parcurse rapid listingul referitor la anumite nume. Ceea ce citea confirma, până la ultimul detaliu, tot ce îi spusese Angelo Cramer. Cele două surse de informaţie coincideau şi se completau reciproc...
— Aţi făcut tteabă bună. Ca să rezumăm, avem de-a face cu un fel de regat gen Cosa Nostra. Orlando Vincese domneşte peste acest oraş în numele acelei *Commissione,* ajutat de Vince Testa, supusul său servil, urmat de mici seniori.
— Şi Cramer? întrebă Gadgets. Cândva era un mare rechin.
— Acum este un rechin ştirb, vestigiu al trecutului, care este tolerat pentru că mai are relaţii la *Commissione.* Şi peste toţi şi toate, se află regele Midias, altfel spus Mafia.
•
67
— Ăştia fac bani grei din afaceri suspecte. Tăcură câteva momente. Blancanales îşi
muşcă buzele, apoi îl întrebă pe Bolan:
— Spune-mi, Mack, ai noutăţi cfespre Toni?
— Cred că o vor elibera în douăzeci şi patru de ore.
— Ştii unde este?
— Nu, dar ştiu acasă la cine este sau mai curând în mâinile cui.
-Şi...
Cu pumnii strânşi, ascunşi la spate, Blancanales ezita să-i pună prea multe întrebări:
— Şi altceva?
— Ei ştiu că o caut. Le-am transmis mesajul meu.
— Ce gânduri au cu ea?
— O vor folosi ca să mă atragă în capcană şi va fi o ocazie excelentă pentru ei.
— Ce strategie vei adopta?
— Le voi da impresia că sunt nebun după ea şi că mi-a sucit capul.
— Pentru a-i induce în eroare.
— Da. Apoi, voi intra în horă şi va trebui să joc.
— Adică vei cădea în laţ? întrebă Blancanales îngrijorat.
68
-S
— Exact, zise laconic Bolan pe un ton
macabru.
— Nu sunt de acord, e sinucidere curată. Chiar dacă este vorba

de Toni, nu vreau să-ţi rişti viaţa la Atlantic City. Te vor ucide, apoi o vor omorî şi pe Toni, doar îi cunoşti bine.
— Atâta timp cât vor crede că prin ea mă vor prinde pe mine, este singura noastră şansă să nu se atingă de Toni, Pol. Voi acţiona în stilul meu.
— Cred că ne pierdem timpul încercând să te convingem, zise Gadgets. încep şi eu să cred că este singura soluţie, dar fii foarte atent, Mac. Nu vei avea de-a face numai cu "amicii" ci şi cu poliţia federală.
— Nu va fi pentru prima dată. Schwarz oftă.
— Da, bineînţeles. Cum te-ai înţeles cu Angelo Cramer?
— Am făcut un târg: informaţii în schimbul ' steagului alb.
— Un armistiţiu doar între voi doi?
— Da, exact aşa.
— Şi apoi?
j- — înţelegerea prevede ca el să părăsească oraşul.
— Şi crezi că o va respecta?
— Bineînţeles că nu.

69

— Asta înseamnă că, în clipa în care tu te vei ocupa de Vincese, el îşi va mobiliza toţi oamenii ca să te lichideze.
— Această parte a târgului este inacceptabilă pentru el, dar am făcut intenţionat aşa. Este spre binele lui să fie neutru. Acum, nu se gândeşte decât la un singur lucru: să-l vadă mort pe Vincese.
Gadgets dădu afirmativ din cap ca şi cum ar fi spus că totul i se părea clar.
— Nu vrei să laşi nimic în urma ta?
— Doresc din tot sufletul ca atunci când voi părăsi oraşul să-l las cât mai curat cu putinţă.
— Fără să ştii cât va dura asta.
— Nu fac planuri pentru un viitor prea îndepărtat, dar ştiu, din proprie experienţă, că secăturile astea reuşesc să intre rapid în tot felul de cârdăşii, când interesele lor le-o cer. Chiar dacă asta nu durează decât un an sau doi, tot am realizat ceva.
Bolan se schimonosi de durere când îşi atinse coastele. Rana cu

care se pricopsise la Las Vegas îl mai durea din când în când. Se îndopase cu antibiotice pentru a nu se infecta, dar cu asta nu rezolvase mare lucru pentru că se simţea slăbit şi i se părea că nu mai este în formă ca altădată.

7O

'

— Mai vorbiţi-mi despre chestia asta cu facturile false, ceru el, parcurgând foile de la imprimantă pe care i le adusese Schwarz. Politicianul începu să-şi spună lecţia pe de rost:

— Banii de la droguri sunt spălaţi la cazinou, la Las Vegas şi, în mare parte, aici. Restul trece prin filiera clasică: agenţi de pariuri, loterii clandestine, achiziţionări ilicite de imobile... Odată spălaţi, biştarii sunt reinvestiţi în cumpărarea altor pieţe de droguri. Să ştii că dealerii din Orientul Mijlociu au devenit foarte grijulii în legătură cu proveniența banilor pe care-i încasează. Au mari probleme de albire a verzisorilor când vor să înceapă afaceri cu ţările occidentale. Din acest motiv, pretind moneda naţională şi eliberează facturi legale.

— Ceea ce convine şi Mafiei.

— Desigur. "Amicii" pot astfel să-şi justifice în ; mod oficial cheltuielile şi, evident, facturile privind . livrările legale de maşini agricole pentru New Jersey, seminţele exotice şi produsele artizanale. Tot în mod oficial, maşinile agricole provenind din Statele Unite au fost livrate la nişte preţuri derizorii sau conform titlului de cooperare. Apoi, le revând, sub pretext că seceta a făcut ca o * mare parte a culturilor să fie impracticabilă.

•

71

— în timp ce oamenii mor de foame...

— Vechea poveste. Aşa se întâmplă şi cu subvenţiile sau cu împrumuturile şi chiar cu donaţiile în caz de calamitate.

— Acum sunt aproape sigur că ne aflăm în epicentrul Marelui *Carroussel,* spuse Bolan gânditor. La Las Vegas nu era decât o ramură, ce-i drept principală.

— Te gândeşti la Steelbrain?

— Da, la această nouă restructurare pe baze financiare şi tehnice, mult mai bine organizată.

— Hidra se reface.

— Cu capete noi la fel de veninoase.
— Au păstrat Midas Corporation, sublinie Blancanales.
— Din punct de vedere legal, aceasta nu poate fi sancţionată, deşi nu este decât o garanţie pentru plăţi, la nivel naţional. Are statut în regulă şi este cotată chiar şi la bursă. Se poate crede că...
Radio-telefonul sună, întrerupându-l pe Bolan care luă receptorul în mână şi recunoscu vocea lui Harold Brognola, pe un fond de bruiaj.
— Pe unde te afli, Striker?
— Tot în acelaşi punct, nu l-am depăşit. Dar tu?
— Mă pregătesc să sar într-un avion şi să vin să văd ce mai pui la cale.
— Vrei să te dai mare?
— Nu mai spune tâmpeniile astea! De data asta, este destul de serios şi nu am putut împiedica o echipă de trăgători de elită să sosească repede la faţa locului. în câteva ore, vei fi urmărit. Retrage-te cât mai repede!
— Nu, nici vorbă. De-abia mi-am început misiunea.
— Nu ai nici o şansă. înţelegi ce îţi...
— Da, Hal. Chiar dacă aş vrea, n-aş putea să abandonez totul. Toni este implicată, mai mult chiar, este în mâinile lor, dacă înţelegi ce vreau să spun.
— Sunt la« curent, am vorbit cu Politicianul acum câteva clipe. Dar, după mine, ar trebui să te retragi, ne vom ocupa noi de afacerea asta.
— Vrei s'ă spui că vei conduce personal investigaţiile?
— O, nu. Nu am 'obţinut decât postul de consilier în operaţiunea "anti Bolan" şi asta în timp record. Scârbele astea au relaţii mari în Congres.
— Ştiu şi eu. "Oamenii de treabă" de la Washington primesc bani grei de la "amicii". Asta mă face să cred că nu vei putea să întreprinzi ceva pentru a o elibera pe Toni. Şi chiar dacă vei reuşi ceva, nu va fi de lungă durată. Este ceva ce

ne priveşte doar pe ei şi pe mine, Hal. Nu există altă alternativă şi de altfel, avem o înţelegere mutuală...
Bolan îl auzi pe super poliţistul de la Washington oftând, după care acesta adăugă:
— Aş încerca să-ţi sugerez că...
— Da, ce anume doreşti?
— Dacă te vei confrunta cu oamenii noştri fără ca ei să poată să...
— Stai liniştit, nu voi trage în ei. Mă voi descurca eu, o voi şterge englezeşte...
Brognola ripostă şi continuă pe un ton plin de tristeţe:
— Nu asta voiam să spun. Ascultă cu atenţie, Mack. De data asta, situaţia este critică. Ţi-am spus spus că Biroul Federal a emis ordine precise şi nu este posibil să se retragă. Eu nu pot face mare lucru pentru că nu am decât un rol consultativ. Există însă o portiţă de scăpare. Mă asculţi?
— Dă-i drumul, Hal.Grăbeşte-te că nu mai am mult timp la dispoziţie.
— Acum câteva clipe am vorbit cu Persoana Numărul Unu. Carta pe care ţi-au acordat-o pentru operaţiunea Phoenix ar mai putea fi valabilă, cu o condiţie: să nu fie vărsare de sânge.
74
Atacul -de la New Jersey
Harold Brognola făcea aluzie la tratativele semioficiale, cu tentă ocultă, între el şi Casa Albă care îl investise pe Justiţiar cu funcţia de colonel, sub numele de John Phoenix. I se încredinţase misiunea de a conduce o secţie secretă de oameni ce urmau să fie antrenaţi pentru lupta antiteroristă.
Bolan acceptase, în cele din urmă, cu multe reticenţe, crezând că terminase lupta cu lepădăturile mafiote. Dar asta a durat puţin timp, "amicii" şi-a refăcut rapid structurile, iar Crima Organizată a devenit o adevărată instituţie. Din această cauză, Mack Bolan a lepădat veşmintele colonelului Phoenix pentru a le îmbrăca iar pe cele ale Justiţiarului. -
— Nici vorbă, Hal.
— Ascultă totuşi...
— Nu mai am timp.
— Trebuie să-i dau un răspuns.
— Spune-i că îi mulţumesc, dar pasărea Phoenix nu va renaşte din propria-i cenuşă.

— Eşti un mare cretin.
— Du-te dracului.
— Dar voi reveni în curând, spuse ofiţerul federal. Mă voi întoarce la înmormântarea ta.
Bolan râse de formă:
— Pe curând, zise el în final. Şi nu uita florile.

75

Termină convorbirea şi se întoarse către .prietenii săi care înţeleseseră, în mare, sensul discuţiei.
— Mack, spuse Blancanales, ducându-şi mâna la ceafă, cred că Hal are dreptate. Nu ai decât o şansă la mie să scapi cu viaţă. Te vor împuşca în doi timpi şi trei mişcări.
— Asta-i tot ce poţi să-mi spui? zise Bolan iritat.
— la ascultă, Striker! Nu-i numai treaba ta! Este vorba de viaţa sorei mele, iar eu nu am chef să stau cu braţele încrucişate. Ne putem duce la mafioţi acasă.să-i luăm prin surprindere. Dacă ştii unde este Toni, să organizăm un atac fulger pentru a-i învinge. Apoi, ne retragem din calea federalilor şi...
— Nu, Pol.
Atunci, interveni Gadgets în discuţie:
— Şi eu am aceeaşi părere, Mack. Avem şanse mult mai mari dacă vom fi trei bărbaţi.
Bolan nu le răspunse. îşi puse un costum elegant de alpaca gri, îşi aranja nodul de la cravată şi verifică dacă Beretta stătea bine în tocul de la umăr, apoi formă pe radio-telefon numărul de la sediul acelei *Commissione* din Manhattan, l-a răspuns cineva care i-a comunicat că nu este nici un Jack Memphis la acel număr, dar că poate să se intereseze la centralista Companiei Delaware.
Era un cod pe care-l stabilise cu Phil Necker, spionul federal deghizat în mafiot. Răspunsul însemna ca Necker fusese avertizat şi că va suna dintr-o cabină telefonică, ceea ce a şi făcut după trei minute.
— Te-ai mişcat repede, zise Bolan.

Necker glumi şi el. *']■'}* — Eram după ţigări când m-ai sunat. Cum mai
j-jmerg treburile?
— Tot aşa, nimic nou sub soare. Ştabii au luat
legătura cu seniorul fiefului?
— Au fost multe apeluri telefonice, dar de la ora unu dimineaţa, n-a mai sunat nimeni. Să ştii că aici toţi suntem treji.
— Au încredere deplină în el?
— Nu prea, deşi face parte din familia bătrânului prin legături de alianţă.
— Şi atunci, cum merge?
— Te referi la legătura între noi şi micul rege? Ei nu au încredere în telefon, din cauza echipelor oficiale care au pornit deja la drum. Au trimis pe cineva cu misiunea de a supraveghea tot ce se
întâmplă.
— Să vadă dacă regişorul joacă cinstit? Un fel
de spion?

77

— Da, este un *consigliere* pe care îl cunosc bine, îl frecventează pe bătrân şi i-a câştigat încrederea. A plecat de vreo jumătate de oră şi ar trebui să sosească pe la ora patru dimineaţa. Va purta numele de Eddy Roberts.
— A mai fost prin zonă?
— Nu şi nici în alt loc de vreo cinci ani. Este omul său de rezervă, ţinut în mare secret pentru cazurile de forţă majoră...
Necker făcu o scurtă prezentare a personajului şi zise în concluzie:
— Tipul nu este doar un simplu consilier, e mai curând umbra lui Frank, dacă înţelegi ce vreau să spun.
— Da. Orlando a fost avertizat în legătură cu vizita lui?
— Sigur că da. Trebuie să nu fie atacat.
— O.K. Mulţumesc, Phil.
După ce puse în furcă receptorul, branşă computerul la consola informatică. Cuplă aparatul la un digitalizator, făcu vreo câteva reglaje, manipula tastele, apoi puse în funcţiune o imprimantă laser care, în câteva secunde, scoase probe grafice în culori. Desprinse documentele adezive, le fixă pe dreptunghiuri de carton lucios, pe bristol, de aceeaşi dimensiune.

Schwartz şi Blancanales urmăriseră tăcuţi toate operaţiile făcute de Bolan care îşi puse
cărţile de vizită în buzunar. Apoi, descuie uşa rulotei şi le spuse înainte de a pleca:
— Fiămâneţi la posturi, pentru că, în curând, voi avea. nevoie de ajutor logistic.
— Cum vom lua legătura? întreabă Gadgets jCu o voce răguşită.
î _ Vă voi chema pe talkie-walkie sau prin
■ radio.
în toiul nopţii, Justiţiarul se duse în căutarea
noii sale prăzi.
78

Atacul de la. New Jersey •

Capitolul VI

Două gorile înarmate făceau de gardă pe palierul de la etajul-doisprezece, Interzis accesului publicului, date fiind împrejurările. Era ora trei noaptea şi, în tot hotelul, domnea o linişte deplină.
Bolan împinse uşa ascensorului şi calcă nepăsător pe mocheta groasă de pe culoar, avansând către apartamentul de lux în care se baricadase Vince Testa. Unul dintre cei doi băieţi,
8O

care făcea de pază ţinea receptorul telefonului de perete lipit de obraz pentru a fi înştiinţat dacă vine cineva. Bolan se prezentase şi el mai întâi portarului, sub numele de Eddy Roberts.
Tipul închise telefonul şi-i făcu semn colegului său, un tânăr cu faţă de lichea şi cu umeri enormi, să se posteze chiar în mijlocul culoarului pentru a bara trecerea. Haina sa era umflată în partea stângă, la piept, sub care se ghicea cu uşurinţă forma unei arme de calibru mare.
Continuând să avanseze, Bolan înregistra toate detaliile obrectelor pe lângă care trecea: uşa masivă din fundul culoarului, solidă şi blindată, cu siguranţă, în interior, vizorul^ montat la nivelul capului unui om şi interfonul.
Se opri în faţa gorilei, o privi ţintă în ochi şi îi spuse cu o voce de om ursuz:

— Spune-i lui Vince că a sosit Eddy din Manhattan.
Tipul ezită, după care spuse pe un ton nesigur:
— Nu cunosc nici un Eddy din Manhattan.
— Şeful tău mă cunoaşte. Anunţă-l că am venit.
Trebuia ca uşa monstruoasă să se deschidă şi Bolan nu-şi putea permite s-o arunce în aer cu un exploziv din plastic. Prefera să întindă o carte de vizită pe care figura numele de Eddy Roberts şi

MIDAS CORPORATION NEWARK NY, scris cu litere mari şi colorate.
— Du-i asta, ordonă el pe un ton aspru. Hai, mişcă-te. Este urgent.
Bărbatul luă cartea de vizită din carton lucios, o examina, apoi o dădu celeilalte gorile care scoase un sunet cavernos. După ce îl studie cu atenţie pe vizitator, apăsă pe butonul interfonului şi vorbi la aparat:
— Alo, Pete!
După câteva secunde, aparatul sună şi i se răspunse:
— Da. Ce este?
— A venit cineva de la Manhattan. Pare ceva serios. Âr trebui să-l anunţi pe domnul Vince.
— Aşteaptă.
Trecură iar câteva clipe, apoi se auziră zgomote de lacăt, un şuierat de aer comprimat şi se deschise o uşă specială, masivă şi impunătoare ca cea a unei case de bani de la o bancă.
Bolan surâse în oglinzile şifonierului pe care îl zărea în apartament, scoase Beretta şi îi trase un glonţ între ochi. După o fracţiune de secundă, din armă mai ieşiră încă două şuierături cumplite, una după alta. Namila îşi primi porţia de plumb în plină figură, în timp ce tâmpla vecinului se

sfărâmă, străpunsă de un glonţ parabellum fierbinte ce ţâşni apoi pe la ceafă.
Bolan se strecură în vestibulul apartamentului şi ochi un alt colos care tocmai intrase pe o uşă interioară. Ogiva mortală îi răni bărbia, îi trecu prin gât şi ceafă, iar în cele din urmă, se

înfipse în peretele tapisat.
Justiţiarul închise masiva uşă batantă de la intrare, avansa şi se opri într-un salon de un lux extravagant. Un bărbat, aşezat pe o canapea, ţinea în mână un pahar. Era Mike Esposito care, desigur, nu auzise nici o împuşcătură din rafala ucigătoare. La vederea intrusului, lăsă jos paharul ca şi cum îi frigea degetele, se ridică şi rămase cu gura căscată.
— Unde este Testa? întrebă Bolan cu răceală în glas.
Dealerul, mai mult mort decât viu, din cauza fricii cumplite, era incapabil să reacţioneze în vreun fel. Dar, când văzu ţeava pistolului automat ţintită spre el, reuşi să scoată câteva cuvinte:
— în ca...meră, acolo...
Arătă cu mâna spre o uşă la capătul unui mic culoar, luminat de o aplică.
— Ia-o înainte.
Esposito făcu vreo doi paşi, mici şi nesiguri, merse de-a-ndăratelea în faţa lui Boian şi se opri

în dreptul uşii. Justiţiarul observase că mafiotul purta o armă sub haină.
— Deschide, Mike.
Intrară într-o cameră cufundată în întuneric. Bolan căută, pe bâjbâite, întrerupătorul electric, îl nimeri şi aprinse lumina. Vince Testa dormea întins pe burtă, într-un pat imens, foarte jos şi sforăia straşnic. Lângă el, era culcată o fată al cărui păr, lung şi blond, forma o aureolă în jurul capului.
Perdelele de catifea roşie ornau peretele de la capul patului, tablouri hidoase, dar foarte scumpe erau agăţate prin încăpere, iar pe de o parte şi de alta a patului, erau mari oglinzi cu ornamente. Plafonul era acoperit, în întregime, tot cu oglinzi.
Bolan se apropie de şeful de secţie, îi puse piciorul pe umăr şi îl scutură cu forţă. După sforăit, se auzi un horcăit, după care Vince Testa se întoarse pe partea cealaltă. Mai horeai de câteva ori până să deschidă ochii, în urma unor smucituri dure. Realiză cu greu situaţia în care se afla:
— Ce dracu se..., mormăi el, privind când pistolul lui Bolan, când pe dealer.
— Imbecilule! urlă el, ridicându-se pe coate. Esposito încercă să se scuze, dar efectul era jalnic.

— Zău, Vince. N-am putut să fac nimic, a apărut aşa, ca din senin. Uite ce armă are..., îngrozitor. Este Bolan...
— Ce să zic! Ai făcut o mare ispravă, cretinule...
— Dar, eu...
— Tacă-ţi fleanca! O să rămânem noi singuri...
Faţa dealerului devenise stacojie, în timp ce-şi privea înnebunit şeful, apoi îşi muşcă, până la sânge, buzele. Scoase un zgomot straniu şi se prăbuşi pe mochetă, chiar când îşi scotea arma de sub haină.
Bolan părea o statuie de marmură, calmă şi insensibilă, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Beretta 93 R descrise un arc de cerc impresionat şi trase un glo'nţ îngrozitor care se înfipse adânc, în capul dealerului, cu un zgomot surd. Esposito avu o tresărire scurtă, apoi căzu lat pe mocheta albă care începu să-i absoarbă sângele.
în momentul în care Testa se ridică din pat, penisul care îi atârna oferea o imagine penibilă. Cu ochii ieşiţi din orbite, se chirci şi scoase un sughiţ sâcâitor. Dar fata nici nu se clinti, cufundată într-un somn adânc.
— Lua-te-ar... zise şeful de sector. Eşti un nemernic, Bolan. Nu i-ai dat nici o şansă.

— Nici ţi«. Este rândul tău, Vince, spuse calm Justiţiarul, care aruncă pe cearşafurile satinate o medalie de trăgător de elită.
— De ce nu m-ai împuşcat când dormeam?
— Voiam să văd ce mutră faci.
— Nu degeaba ţi se zice „Jigodia".
— Chiar aşa şi este.
— Ce ai făcut cu oamenii mei? • — l-am... lichidat.
Testa respira cu zgomot de parcă încă mai sforăia şi îşi trecu limba printre buzele uscate. -
— Tot o mai cauţi pe pomicica aia?
— Da.
— Să ştii că eu pot să-ţi rezolv problema.
— M-ar mira.
— Eu în schimbul fetei, Bolan. Hai să jucăm cinstit.
Bolan îl privi cu neîncredere pe mafiot care, în încercarea lui disperată de a-şi salva viaţa sa mizerabilă, nu ezita să facă orice compromis. Bănuia că se va căra în curând şi că va fi înşelat de acest maestu al informaţiilor falsificate şi al zvonurilor bine puse

la punct.
— Câţi ani ai, Vince?
— Ce contează?
— Pentru mine este important.
— Patruzeci şi trei.

— Mai ai patruzeci şi trei de secunde de trăit. Apoi, te vei duce pe drumul fără de întoarcere. Mafiotul clătină din cap ca o pendulă stricată şi respiră adânc.
— Scoal-o şi spune-i să se care, ordonă Bolan, arătând spre blonda care dormea liniştită.
Testa o zgâlţâi bine şi, pentru că nu reuşea s-o trezească, îi trase un pumn puternic în spate. Fata gemu, se întoarse şi deschise ochii, dar era prea buimacă pentru a-şi da seama ce se întâmplă.
— Ia-ţi ţoalele şi şterge-o, îi spuse şeful de sector.
După ce îl privi consternată pe Bolan, se dădu jos din pat şi urlă îngrozită la vederea cadavrului lui Mike Esposito din capul căruia curgea sânge amestecat cu cheaguri roşiatice. Fata sughiţa întruna, îşi duse mâinile la burtă şi încercă să-şi strângă hainele aruncate pe jos, apoi fugi la baie.
— Gata, Vince. Numărătoarea inversă a început.
— Cum aşa?
— Hai, nu mai face pe prostul că ai şi pierdut zece secunde.
Chipul arţăgos a lui Tesla se înăspri, deşi făcea eforturi vizibile să devină amabil.
— Fata este acasă la Orii. Pe la mine a fost

doar aşa, în trecere, pentru că îşi băgase nasul unde nu-i fierbe oala.
— Ştiu. Unde este acum?
— Nu i-am făcut nici un rău. Am zgâlţâit-o un pic, în joacă.
— Unde este? Te mai întreb încă o dată, zise Bolan, cu mâna pe trăgaciul armei Beretta.
Zăngănitul armei provocă o tresărire uşoară pe fruntea mafiotului, care începu să spună lecţia bine învăţată, lăsând, cu încăpăţânare, ochii în jos:
— Au dus-o în casa lui din Mays Landing, situată pe şoseaua Philadelphia.

— Când?
— Imediat ce a aflat că ţi-e prietenă.
— Dă-mi detalii. Cum este acolo? Câţi oameni are?
— Este o ascunzătoare unde primeşte doar personalităţi şi prostituate de lux. Are vreo şase soldaţi de pază.
— în ce zonă?
— La şes, e înconjurată de arbori fructiferi, iar prin apropiere trece o cale ferată.
— Bravo, faci deja progrese. Ştii numărul lui de telefon?
— Da.
— Care este?
88 •
Testa îi dictă un număr de opt cifre pe care Bolan îl memora rapid.
— Sună-l, îi ordonă, amenințându-l cu arma.
— Pe cine? Pe Orii?
— Nu, pe Papa de la Roma.
— Nu-i acasă.
— Nu mai face pe prostul. îţi dau câteva secunde ca să-i vorbeşti.
Testa se îndreptă către telefon în timp ce îşi acoperea corpul cu un prosop.
— îl sun la apartamentul lui din oraş, explică el lui Bolan, care îi aminti:
— Nu prea te grăbeşti şi să ştii că mai ai foarte puţine clipe de trăit. Spune-i lui Vincese că vreau să negociez cu el: îmi eliberează fata, iar eu îl las în pace.
Testa făcu ochii mari. —Vrei să spui că...
— Transmite-i exact ce ţi-am spus. Să-mi dea răspunsul până în zorii zilei. Dacă nu, îi voi veni de hac şi nimeni nu va putea să mă oprească. Spune-i că m-ai văzut, că am vorbit şi că am plecat. Mişcă-te mai repede!
Testa dădu afirmativ din cap, şi, concen-trându-se asupra cuvintelor ce avea să le pronunţe, formă numărul. Mai întâi, îi răspunse o altă persoană, apoi se adresă lui Vincese:
— Scuză-mă, Orii, că te-am trezit din somn.
89
Te sun în legătură cu tipul ăla. Ştii despre cinej vorbesc...
Bolan ascultă la un alt telefon ceea ce vorbeau cei doi ţipi ai lumii interlope.

— Jigodia aia?
— Da.
— L-am văzut.
— Nu-mi vine să cred.
— L-am văzut cu ochii mei şi l-am auzit cum te aud pe tine acum.
— Ce? Ce tot...?
— Ascultă-mă cu atenţie, Orii. La mine acasă nu vezi decât cadavre şi sânge peste tot. Este un măcel cumplit. A tras o groază de focuri, peste tot, pe unde nimerea, iar pe mine m-a ameninţat cu arma de m-a băgat în sperieţi.
— Spune-mi, îl întrerupse Stăpânul Absolut al oraşului Atlantic, dacă ai văzut-o cu adevărat pe Marea Scârnăvie, cum se face că mai eşti în viaţă?
— Doamne, cred că nu îţi închipui cumva că... Nu i-am spus nimic, Orii. îţi jur. Şi, de fapt, nici nu m-a întrebat ceva. Vrea fata, ţine la ea ca Un apucat.
— la te uită, glumi Vincese. Şi ce-mi dă în schimb?
— A zis că te lasă în pace.
9O #
— Numai atât?
— A mai spus că ţine să-i dai personal răspunsul.
— Bine, o să mă gândesc.
— Fufa este tot la Mays Landing? întrebă el pe *capo* care însă evita răspunsul:
— Eşti la tine acasă?
— Da, cu Mike. Dacă ai vedea ce urme de sânge mi-a lăsat pe mochetă...
— Stai liniştit. îţi voi trimite pe cineva să facă un pic de curăţenie.
După ce Testa puse receptorul în furcă, îl privi cu un aer mirat pe Justiţiar, care schiţă un surâs
forţat.
— Acum parcă mai ai ceva şanse de viaţă. Te sfătuiesc să ieşi rapid din circulaţie. Urgent.
— în caz contrar, mă vei ucide?
— Te-ai prins. Nu uita regula jocului. Dacă mă ţepuieşti, aflu imediat. Te voi căuta şi în gaură de şarpe şi te voi găsi, crede-mă.
— Mi-a cam pierit pofta să trişez.

Bolan credea că Testa este sincer, cel puţin în acel moment. Dacă i-ar spune adevărul şefului său, s-ar da de gol că l-a trădat. Dar Testa va inventa o poveste convingătoare care să-i permită să iasă basma curată din toată chestia asta, fără să fie bănuit. Va fi ceva coerent şi

credibil.
Dar până atunci, va trebui să iasă din joc,l pentru o bună bucată de vreme, aşa cum voia Bolan.
— Du-te după blondă şi căraţi-vă amândoi.
Testa aprobă, apoi îşi puse slipul şi se duse la baie, dar uşa era încuiată. Bătu cu pumnii în uşă şi o înjură pe fată care îi deschise în cele din
urmă.
Când se întoarse în cameră, arătarea ce-i
dădea fiori dispăruse.
Nu mai era acolo decât Mike, culcat pe burtă, din care continua să curgă sânge pe mochetă.

Capitolul VII

Era ora cinci fără douăzeci de minute dimineaţa, când Justiţiarul se furişă pe nesimţite, în reşedinţa oficială a lui Orlando Vincese. Purta nelipsitul său combinezon negru şi se dotase cu Beretta, cu un stilet de luptă şi cu câteva garouri.
Casa era situată în nordul Insulei Absecon, pe malul mării. Era o vilă somptuoasă de două etaje, construită în piatră, cu o faţadă cu multe colonade şi un peristil ieşit în afară. O terasă

•
imensă plină de plante luxuriante îi dădea o notă aparte de eleganţă.
La primul etaj, erau luminate doar patru camere şi, de la un lampadar, se răspândea discret, către terasă şi grădină, o lumină difuză.
Bolan tocmai lichidase un bărbat care făcea rondul în jurul pereţilor înalţi ai proprietăţii. De fapt, îl strangulase cu şirete de nailon, îl trântise sub un tufiş şi îşi continuase drumul prin grădină, unde iarba şi rondurile de flori completau imaginea proprietăţii lui Vincese.
Pe măsură ce se apropia de casă, examina cu atenţie, timp de

zece minute, tot ce-i ieşea în cale. în parcare, nu erau decât două maşini Cadillac: una, în faţa peristilului şi alta, spre partea laterală a aleii principale.
în acea noapte, se vedea bine că nu era aproape nimeni la reşedinţa lui Vincese, deşi clădirea era suficient de mare ca să găzduiască vreo douăzeci de persoane, confortabil.
Nici stăpânul casei nu era prezent, dat fiind numărul redus al celor ce-i asigurau protecţia. De obicei, Orlando era bine păzit, oriunde se ducea, de zece băieţi înarmaţi, mai mult sau mai puţin discreţi.
Dar nu pe Vincese dorea Justiţiarul să-l vadă în acea noapte. Era convins că după telefonul lui

Testa, regele jocurilor de noroc de pe Coasta de Est, îşi părăsise domiciliul. Vulpea bătrână era prea versată ca să rămână acasă. Orii presimţise ceva rău şi se evaporase cu mare rapiditate, lăsând în vilă doar câţiva oameni de pază.
Bolan dorea să vadă care este atmosfera acolo unde trăia protejatul lui Frank Marioni pentru a putea înţelege mai bine psihologia personajului. Nu era foarte dificil, în fond, totul se rezuma la detalii nesemnificative, dar era sigur că vizita îi va furniza totuşi şi date importante.
Reperase o altă santinelă, spre partea laterală a casei, aşezată pe o bancă de piatră. Cu arma automată pe genunchi, îşi fuma liniştit ţigara.
Bolan făcu un mic ocol pentru a nu fi văzut, se apropie cu prudenţă de acesta şi-t înfăşură un garou în jurul gâtului. Tipul se agăţă cu disperare de armă, într-un ultim efort de salvare. începu să se zbată, apoi se chinui zadarnic să-şi smulgă şireturile de nailon de la gât. Bolan îl trase de pe bancă şi îl aruncă, la pământ, lovindu-l cu genunchiul în spate. Soldatul de gardă se molşşi rapid şi încetă să se mai agite. Justiţiarul îl mai strânse încă o dată cu forţă, strangulându-l în câteva secunde, apoi se ridică. îşi ciuli urechile ca să audă bine zgomotele din preajmă, dar peste tot se aşternuse o linişte deplină.

95
Cei doi bărbaţi însărcinaţi cu paza reşedinţei fuseseră lichidaţi. Acum, locul era curat, cel puţin în exterior.

După ce făcu ocolul impunătoarei construcţii, reperă o fereastră întredeschisă, la etajul întâi. Urcă până acolo cu paşi mari şi ajunse într-o încăpere neluminată. Cu ajutorul unei lanterne de buzunar, descoperi că se găsea într-un dormitor nelocuit, după care ajunse într-un culoar, de unde se întrezăreau alte camere, tot nelocuite.
Mai făcu în grabă alţi câţiva paşi şi ajunse în faţa unei uşi deschise, de unde se auzeau voci care proveneau de la un serial de televiziune. Cu Beretta în mână, deschise uşor uşa, intră în cameră şi se îndreptă cu mare atenţie către o uşă ce dădea spre o încăpere luminată.
Fără să poată vedea ce se întâmplă în spatele lui, intui o mişcare rapidă şi se întoarse chiar în clipa în care un imens pachet de muşchi se năpustea asupra lui. In acel moment, se simţi lovit cu violenţă şi trântit în mijlocul salonului. Bşretta căzu pe jos, alunecând la o distanţă de doi metri faţă de el.
Situaţia îl înnebunea la culme pe Bolan, deoarece un colos în *T-shirt* şi în jeans stătea în faţa lui, gata să-l atace iar. Namila cântărea peste o sută de kilograme, avea ca.iul ras, muşchi

enormi şi un cap de taur. înainte ca matahala să se arunce asupra lui, Bolan apucă să tragă cu coada ochiului la tatuajul de pe braţul drept: o ţintă străpunsă de un pumnal. Fusese deci soldat în Marina americană şi făcuse parte dintr-o trupă de comando din Forţele Speciale.
Justiţiarul se răsuci asemenea unui paraşutist, se ridică şi lovi cu piciorul sternul huidumei căreia îi mai aplică şi o lovitură de *atemi* la tâmplă, demnă de un judocan experimentat, chiar când namila se ridica, scoţând un răget cumplit de fiară. îl văzu cum se scutura, .cum privea ca un nebun furios, cu mâinile sale imense, întinse înainte, pentru a ataca.
Bruta era sigură de forţa sa şi nu-şi putea închipui că ar putea întâlni un adversar de talia sa, fapt ce i-a grăbit sfârşitul. Cu o mişcare extrem de agilă, Bolan se aplecă, trecu în spatele gorilei şi îi aplică un teribil *atemi hanq* în coloana vertebrală. Acesta mai făcu doar câţiva paşi, apoi picioarele se îndoiră, se aplecă spre pământ şi căzu ca un bolovan. Şocul surd îi zdrobi a cincea şi a şasea vertebră.
Bolan îşi ridică arma de pe jos, o introduse în toc, în timp ce

privea pe furiş la o persoană ce stătea în pragul uşii. Se ridică în picioare şi se uită la ea cu interes.
« <?7
Era o femeie înaltă şi frumoasă, îmbrăcată într-un capot simplu, dar elegant, dintr-un şaten alb, bordat cu blană albă. Avea pantofi escarpen roşii, cu tocuri înalte, iar părul negru era ridicat într-un coc sofisticat. Era, într-adevăr, o femeie foarte frumoasă, în ciuda cearcănelor de la ochi şi a ridurilor de expresie din jurul gurii, sub care se ascundea decepţia. Se afla în faţa unei persoane de o rară distincţie.
Boian îşi dădu seama că ea asistase la toată scena fără să reacţioneze, iar acum privea nepăsătoare corpul colosului care se mai zbătea încă. Erau ultimele sale zvâcniri de agonie.
— Doamna Vincese?
Nu răspunse imediat pentru că privirea ei încerca să pătrundă dincolo de aparenţe şi dorea să-l examineze în profun-zime.
— Da, eu sunt, zise ea cu o voce răguşită, vrând parcă să se detaşeze de toate acestea. Gloria Vincese, dar mă numesc şi Marioni. Era numele meu dinainte de.căsătorie.
— Ştiu,-spuse Bolan, nefiresc de nesigur pe el. Sunteţi fiica lui Frank.
Lui i se păru obosită şi puţin emoţionată.
Tânăra femeie privi salopeta neagră, apoi Beretta, stiletul şi garourile prinse la centură. După această examinare minuţioasă, avu prima reacţie de femeie: începu să tremure şi lăsă ochii în jos.
98

— Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că aţi putea veni aici. Şi totuşi era logic, nu-i aşa?
Se îndreptă spre televizor pentru a-l închide, se aşeză într-un fotoliu adânc şi deschise o casetă sidefie, de pe o măsuţă joasă, din care scoase o ţigară. Ca şi cum puţin îi păsa de cadavrul ce se afla la câţiva metri de ea, îşi aprinse o ţigară din care trase îndelung, apoi continuă:
— Ce vârstă îmi daţi?
— Treizeci şi trei, treizeci şi patru de ani.
— Nu prea ştiţi să minţiţi, o faceţi cu stângăcie, în sinea, dumneavoastră, îmi daţi mai mult, nu-i aşa? Am treizeci şi doi. în cele optsprezece luni de viaţă în comun cu Orlando, am

îmbătrânit cu cel puţin cinci ani. Soţul meu este o fiinţă dezgustătoare şi brutală, deşi pare un om de lume bine educat. A făcut studii universitare şi frecventează lumea bună, dar asta nu-l împiedică să-şi arate adevărata fire când nu este în societate.
— Ştiţi ce este de fapt? Răspunse printre suspine:
— Sunt italiancă, domnule Bolan. Sunt fiica unui *capo mafioso,* iar Orlando este şi el un *mafioso.* Da, ştiu exact ce este şi ce face. Credeţi că sunt fericită în calitate de fiică a lui Frank

Marioni, *capo di tutti capi?* Vă imaginaţi că soţia 1 unei lepădături poate duce o viaţă normală?
— De ce nu-l părăsiţi? întrebă Bolan care nu se simţea în apele lui aşezat pe canapea.
Deşi îi acorda atenţia cuvenită Gloriei Vincese, era la pândă, ciulind urechile la eventualele zgomote care s-ar fi putut auzi din casă. Bolan o urmărea cum dădea din umeri şi cum fuma nervoasă.
— Am încercat de trei ori şi de fiecare dată am fost adusă degorilele lui Orlando. între noi nu mai este nimic, nici fizic nici sentimental, doar interesul îl mai leagă de mine. La început, mai făceam sex, din când în când. îmi spunea că era obosit şi ocupat cu afacerile lui, dar de fapt se culca cu femeile cu care lucra la cazinou sau în altă parte. Şi niciodată nu era aceeaşi femeie, le schimba foarte des. Iar eu, ca o tâmpită, credeam în el. îmi închipuiam că în ciuda afacerrlor criminale, ţinea la mine. Asta se datora faptului, că în copilărie, mi se punea aceeaşi placă agasantă: a face parte din Mafia este un lucru firesc. Nu i se spunea "Mafia", ci "Familie".
Trebuia să trăieşti "în familie", să munceşti pentru "familie" şi să aper.i onoarea "familiei", chiar dacă asta presupunea vărsare de sânge.
Bolan îşi privi cu discreţie ceasul, fără s-o
întrerupă.
— Când eşti fiica lui Marioni, nu-ţi poţi alege destinul. Trebuie să te supui şi să mergi pe calea care îţi este indicată. înţelegeţi ce vreau să
spun?
Făcu o scurtă pauză, privi în gol, apoi continuă
cu cinism:

— Ultima lui găselniţă a fost să fiu păzită zi şi noapte de acest câine credincios, spuse ea arătând spre cadavrul colosului. Poate vă întrebaţi de ce nu am urlat când l-am văzut mort, de ce nu-l privesc îngrozită. M-am obişnuit să văd oameni morţi, domnule Bolan. Prima dată, s-a întâmplat când am văzut corpul neînsufleţit al unui coleg pe care-l cunoscusem în timpul anilor de şcoală şi, pentru că Orlando credea că îl înşelam, l-a omorât. Şi apoi, a făcut în aşa fel încât să-l văd şi eu mort.
— Nu sunteţi obligată să-mi daţi explicaţii, zise Bolan Gloriei care zâmbi cu tristeţe.
— Nu, bineînţeles că nu, dar asta îmi face bine pentru că nu am mai vorbit cu atâta sinceritate cu cineva, de foarte multă vreme. Bănuiesc de ce aţi venit, după fata aceea...
O caut, dar nu cred că este pe aici. ■ Atunci de ce aţi venit?
"IOO
•

— Să văd în ce atmosferă trăieşte Orlando.
s — Nu prea stă în această locuinţă. Câteodată lipseşte şi trei zile de acasă.
îşi stinse ţigara fumată pe jumătate, se întoarse către Justiţiar şi-l privi drept în ochi:
— O să vă ajut, ştiu unde este închisă. Când a primit un telefon de la Vince Testa, eram în camera vecină. Mai erau şi alţi bărbaţi cu el cu care discuta despre telefonul primit.
— Şi de ce aţi face acest lucru?
— Credeam că aţi înţeles deja. îl urăsc pe Orlando, aş vrea să-l văd mort.
Bolan îşi zise în sinea lui că sunt foarte multe persoane care-i doresc moartea lui Vincese şi asta nu era deloc de mirare. Stăpânul oraşului Atlantic nu domnea decât prin teroarea pe care o impunea atât egalilor săi, cât şi celor apropiaţi, teamă datorată relaţiilor privilegiate cu *capo di tutti capi.* Gloria era însă cea care asigura trăinicia relaţiei între cei doi parteneri de afaceri. Ea nu era numai soţia oficială a lui Orii, ci reprezenta în acelaşi timp un pact de mezalianţă cu Frank Marioni. Şi în felul acesta, toţi erau mulţumiţi. Frank avea posibilitatea să-şi extindă ramificaţiile "Familiei" sale într-o zonă unde banii curgeau gârlă, iar Vince, la rândul său, îşi

adjudecase odată cu tânăra Marioni relaţiile şi sprijinul din partea şefului tuturor şefilor.
— l-am auzit spunând că o vor transfera la Hammonton, continuă ea. Este un *country-club* al cărui proprietar ilegal este Orlando. Acum, clubul este închis, sub pretext că se execută lucrări de reabilitare, dar ştiu bine că se organizează întâlniri ultra secrete.
— Sunteţi sigură că nu este vorba de Mays Landing? întrebă Bolan.
— Nu. Acolo au dus-o prima dată pe prietena dumneavoastră, dar s-au răzgândit imediat după apelul lui Vince Testa. Unul dintre ei a emis ipoteza că v-ar fi dat toate informaţile acelea pentru că îl ameninţaţi. Şi apoi, s-au convins şi mai mult de a'cest lucru când au primit un mesaj telefonic despre dispariţia lui Testa pe care voiau să-l caute în tot oraşul, chiar şi în împrejurimi. Au mai discutat despre un plan în care sunteţi şi dumneavoastră implicat, dar nu am putut să aud bine ce spuneau pentru că au închis uşa de la camera mea. Am înţeles că se vor folosi de prietena dumneavoastră ca să le cădeţi în capcană. Mays Landing este una din proprietăţile lui Orlando şi nu a constituit decât o etapă în sechestrarea tinerei femei. Nu cred că Orlando
»

va accepta cu uşurinţă propunerea pe care i-aţ|| făcut-o.
— Ştiu, dar doream să aflu unde o pot găsi.
— Eu am să vă propun ceva, domnule Bolan. Luaţi-o cu dumneavoastră pe soţia lui Orlando Vincese şi spuneţi-i să v-o dea în schimb pe Toni Stephenson.
Bolan surâse pentru că şi el, când cotrobăia prin casă, se gândise s-o răpească pe soţia lui Orlando Vincese. Dar cum a văzut-o, s-a răzgândit pentru că mentalitatea Gloriei nu avea nimic în comun cu cea a "amicilor" şi nu era vina ei că era fata şi soţia unor mafioţi. Nici vorbă să o folosească în acest scop.
— Greşiţi, spuse ea cu răceală în glas. Nu va avea nici un scrupul în ceea ce vă priveşte şi apoi, nu-i decât un simulacru de răpire. în orice caz, nu pot sta în casa asta cu braţele încrucişate. Când va afla că aţi fost pe aici, mă va supune unei anchete în stilul Inchiziţiei, chiar dacă sunt fiica lui Frank. Va

profita de această ocazie să scape de mine, acuzându-mă de trădare. Deci, nu aveţi de ales, domnule Justiţiar. Aţi intrat nepoftit în casa aceasta, aţi transformat-o într-un cimitir şi acum, este cazul să nu mai faceţi alte pagube. Se cuvine, prin urmare, să mă scoateţi de aici.

Bolan recunoscu că avea dreptate. Ştia şi el foarte bine cum tratau "amicii" pe cei care violează "Legea Omerta", legea tăcerii, chiar dacă este vorba de femei. Cu atât mai mult cu cât avea de-a face cu fiica unui *capo.* Se mai uită încă o dată la ceas şi îşi dădu seama că petrecuse prea mult timp în această vilă.
— O.K. Veniţi cu mine.
Faţa Gloriei Vincese se lumină brusc, apoi se sculă din fotoliu şi îi promise lui Bolan:
— O să mă schimb în câteva minute. Dar Bolan ştia din experienţă ce înseamnă expresia "câteva minute" pentru o femeie.
— Luaţi numai strictul necesar că doar nu plecaţi într-o croazieră pe "Queen Mary".
Dispăru în camera alăturată şi reveni în mai puţin de două'-minute. îşi pusese o pereche de jeans, o canadiană peste o cămaşă simpJă, iar în picioare purta cizme western. în mână ţinea o valijoară din piele.
Fără să rostească un cuvânt, ocoli cadavrul gărzii de corp, străbătu salonul şi când ajunse în pragul uşii, îl privi uimită pe Bolan care nu părea foarte mulţumit.
Se urcară în maşina Cadillac metalizată şi se îndreptară către centrul oraşului. Pe drum, nu schimbară decât câteva fraze despre lucruri

concrete, despre traseu, despre club şi configuraţia zonei. Odată ajuns pe Pacific Avenue, intră într-o agenţie de turism deschisă non stop unde închirie, la o sumă exorbitantă, un bungalow pe malul mării. Apoi, porni iar la drum spre tancul său de'război pentru a o încredinţa pe "prizoniera" lui prietenilor săi.

•

Capitolul VIII

In cămăruţa neluminată, se simţea un aer umed şi mirosea a

mucegai. Din când în când, mici rozătoare zgâriau lucrurile aflate în întuneric, la câţiva paşi de ea. Toni Blancanales avea mâinile şi gleznele legate, iar braţele erau şi ele prinse la spate. O trântiseră pe jos, pe pământ, cu spatele lipit de un zid de ciment.
îi era frig, îi era foame şi nu-şi mai simţea nici

mâinile şi nici picioarele din cauza brutalităţii cu care fusese legată cu şireturi de nailon.
Se afla într-o fostă magazie de unelte, nefolosită de multă vreme, dar care pentru "amicii" devenise foarte utilă pentru a-i închide pe prizonierii hărţuiţi cu tot felul de întrebări. Când a fost adusă aici, acum o oră, a văzut la lumina unei lanterne că cei patru pereţi nu aveau nici o fereastră şi exista doar o uşă de lemn, fără clanţă. O închiseseră cu ajutorul unui lacăt, prin exterior.
Fusese înhăţată de Mafia acum vreo nouăsprezece ore, în urma unei gafe de proporţii: se inTormase despre afacerile dubioase ale lui Vince Testa. De fapt, avusese ghinion pentru că se întâlnise întâmplător cu un tip care apelase cândva la firma lor Able Group, de supraveghere şi pază. Ea dorea să treacă drept o jurnalistă care făcea un reportaj despre noua capitală a jocurilor de noroc. Bărbatul, deşi nu aparţinea Mafiei; nu s-a sfiit să aibă relaţii comerciale cu "amicii" cărora se grăbise să le dea vestea cea mare.
După câteva minute, Toni a fost ridicată în plină zi de două matahale care au împins-o în spatele unei maşini. Au dus-o undeva la periferie, unde au început s-o tortureze: au

#
pălmuit-o, au ars-o cu ţigara pe braţe, în timp ce îi promiteau că vor urma şi alte "tratamente mai puţin tandre ca acesta". Un tip înalt şi slab a anunţat-o că va fi eliberată dacă va mărturisi de ce se interesează despre afacerile şefului de sector, dar ea ştia bine că nu-şi vor ţine promisiunea.
Dacă va fi eliberată, o vor omorî imediat, după ce vor fi verificat veridicitatea mărturisirilor şi îi vor ascunde cadavrul prin metodele clasice. Din aceste motive, a preferat să joace în-continuare, rolul, ce-i drept foarte puţin cred-ibil, al unei foste

colaboratoare a Societăţii Able Group pe care o părăsise pentru jurnalism. în felul acesta, Toni Blancanales câştigase mult timp. A apărut, apoi, cineva care a anunţat că au sosit pe'rsoanele aşteptate. Au lăsat-o în pace un oarecare timp, apoi au aruncat-o într-un vehicul şi au dus-o într-un alt colţ din New Jersey.
în timp ce Toni încerca să calculeze cât timp se scursese de când se afla închisă în această cămăruţă insalubră, auzi voci şi paşi care se apropiau. După un zăngănit de chei şi un râset zgomotos, se deschise uşa şi zări, la lumina slabă care pătrundea înăuntru, un bărbat pe care îl împingeau cu putere. îl privi pe ascuns la

lumina lanternei şi recunoscu cu greu faţa tumefiată a celui pe care "amicii" îl trataseră cu mult mai rău decât pe ea.
Aşteptă să se închidă uşa şi-l întrebă:
— Cum te-au prins, Tom?
Bărbatul gâfâia şi se chinuia să-i răspundă printre gemete: — Tu eşti, Toni?
— Da. Ce s-a întâmplat?
— Au făcut legătura între Able Group şi mine. Ştiu că Politicianul este fratele tău. M-au interogat despre ei şi am fost obligat să le spun unele lucruri...
— Lasă că Pol şi Gadgets nu sunt atât de naivi. Ştiu ei ce au de făcut. Cred că acum sunt într-o ascunzătoare sigură.
— Sper. Pentru noi situaţia este destul de grea.
Ea încercă să surâdă pentru a-l încuraja:
— Nu-i chiar aşa. Toţi sunt în căutarea noastră, iar el este deja pe urmele noastre.
— Te referi la Striker?
— Da, ne va găsi, îl'asigură Toni. Iar noi, nu ne vom da bătuţi aşa de uşor. Până ce va sosi Bolan, hai să facem şi noi un mic efort. Să încercăm să scăpăm de porcăriile astea...
1 ic
Atacul de 4a New Jersey
Gloria Vincese privea cu uimire la echipamentul care atârna pe pereţii interiori ai tancului şi i se părea un ornament special. Ea stătea pe o strapontină în modulul operaţional, iar Gadgets şi Politicianul se aflau în faţa vehiculului, unde discutau cu Bolan.
— Am sunat acasă la Barnett ca să aflu dacă are veşti, explică

Politicianul. Am dat de soţia lui care mi-a spus că l-au ridicat şi pe el. A asistat la scenă fără să poată face ceva. De la fereastră, a văzut cum îl ameninţau cu arma, apoi l-au băgat cu forţa într-o maşină. Totul s-a petrecut extrem de rapid.
Bolan dădea impresia unei statui de marmură, dar ridurile fine dinspre ochi şi gură trădau neliniştea, gândindu-se la proaspătul incident. Chiar când se pregătea să ridice receptorul, se auzi telefonul sunând.
Era Phil Necker, agentul federal, deghizat în mafiot, care suna dintr-o cabină telefonică din Manhattan. Părea destul de nerăbdător să vorbească cu Bolan.
— Am veşti proaspete, Striker. Ai auzit ceva despre un *country-club* din Hammonton?
— Da, bineînţeles. M-am gândit să dau o raită pe acolo.
— Să nu pierzi ocazia pentru că te vei distra

1 1 1
copios. Am participat la o "şedinţă la vârf". S-a discutat despre micul rege şi despre evenimentele din viitorul apropiat al lumii interlope. Ce mai cacialma! M-am convins că este un club privat, dar unul special. Ce crezi că se petrece acum?
— O întâlnire cu *amici* speciali.
— Să-ţi spun cine era acolo: Buck Palenzi, Rico Montesi, Nick Lamama şi Gene Butcher Cassidy. Au sosit acum două ore. Ştii şi tu că sunt cei mai importanţi *capi de* pe Coasta de Est după Frank Marioni.
— Un careu de aşi pe cinste, zise Bolan. Şi pentru ce s-au adunat?
— Să încheie o convenţie. După cazurile de disidenţă şi reglările de conturi, acum toţi sunt de acord că este absolut necesar să se restructureze Crima Organizată sub patronajul lui Frank. Au pus totul la punct, până la cele mai mici detalii.
— Mi se pare ciudat. Eşti sigur de informaţia asta?
— Foarte sigur, am aflat-o chiar din gura mumiei. De ce mă întrebi?
— Păi acolo au dus şi pe un prieten de-al nostru şi mi se pare că nu cadrează cu ideea
1
1 12

unei ascunzători secrete destinate să primească doar crema "amicilor".
— Ai dreptate. Nu e în stilul lor, totuşi să nu te îndoieşti de informaţia mea.
— Mă întreb de ce fac ei asta chiar în New Jersey. Tu, care pari umbra lui Franck, ce zici?
— De la o vreme, nu mai controlează prea multe familii pe de Coasta de Vest sau din Middle-West pentru că au fost revendicări şi proteste. Dacă mai continuă aşa, vor monta sindicatele să organizeze manifestaţii publice. Bătrânul este pe cale să consolideze şi să restructureze trupele care-i sunt fidele şi mai ales pe cele din preajma sa. Apoi, îi va ataca pe disidenţi, într-o manieră eficace. Este o treabă foarte complicată şi murdară, deoarece fiecare vrea să câştige potul cel mare. Dacă va reuşi, va fi extrem de profitabil.
— Va fi un soi de revoluţie, zise Bolan.
— Da. După experienţa cu diaspora din anii '70, vrea să adune oile rătăcite şi să le găsească păstori noi.
— Iar viitorii şefi vor fi cei care fac parte din actualul staf: Palanzi, Butcher Cassidy şi alţii.
— Exact.
— Va trebui să-i lichideze pe cei care ocupă deja funcţii importante.
W|

1 13
— Totul este prevăzut.
— Dar asta presupune riscuri mari.
— Nu şi dacă se respectă întocmai planul. El a conceput un miting cu toţi şefii din centrul ţării şi de pe Coasta Pacificului, unde se va rezolva totul.
— Va fi un holocaust?
— Nu chiar aşa. Nu am toate datele despre acest subiect, dar ştiu că mintea diabolică a lui Frank a conceput un scenariu care prevede o mişcare "de catifea", fără ca el să aibă vreo responsabilitate. După părerea mea, vrea să provoace o autodistrugere spontană. Să nu mă întrebi prin ce mijloace, că nu ştiu exact:
Bolan reflecta la cele spuse de Necker.
— Am putea să-i dăm şi noi o mână de ajutor, sugeră el. Sunt

obligat să mo«tîfic planul meu, mai ales finalul acestuia. Nu pot să trag în toţi, la întâmplare.
— Ai devenit mai înţelept?
— O să-i fac plăcere lui Frank Marioni şi o să-l las să-şi organizeze singur afacerile.
— Da, înţeleg. Nu-i rău deloc. Ţi-ai rezolvat problema personală?
— Nu încă. Nu am voie să greşesc, iar dacă mă grăbesc...
— Acest *country-club* mi se pare un gen de

fortăreaţă. Este explicabil de ce au dus-o acolo pe tânăra aceea. Este un loc sigur şi nici nu dă de bănuit, după părerea lor.
— O să le arăt eu că se înşală amarnic.
— Fii totuşi atent, Striker. Au pus în funcţiune un sistem diabolic de pază şi securitate. Ar fi bine să iei legătura cu agentul de teren.
— Lasă că nici eu nu sunt începător în meserie. Nu cred că voi putea să-l contactez.
— Ştiu, iar ei nu am nici un interes ca tu să le descoperi secretele. Dacă aş fi în locul lor, te-aş teleporta exact sub nasul federalilor ca să te prindă mai uşor. Sunt sigur că pun la cale un plan cu multe capcane, dacă nu l-au şi terminat deja. Acum îmi explic de ce nu s-au înfuriat prea tare din cauza ta. Au hotărât să stea cuminţi în ascunzătoarea lor până îşi vor rezolva treburile curente, în timp ce poliţia federală se va ocupa de tine. în ultima vreme, Mafia are o altă tactică: fără zgomot şi cât mai multă discreţie.
— E logic. Şi eu gândesc la fel. Dacă ai veşti, sună-mă pe walkie-talkie. Va fi mereu cineva care să preia apelul.
— O.K. *Bye.*
— *Ciao,* zise Bolan la finalul convorbirii.
Se întoarse apoi către prietenii săi şi o privi fix pe Gloria Vincese.
vtacul de la New Jersey
1 15
— Sunteţi sigură că este vorba de Hammonton şi nu de Mays Landing? o întrebă pe tânăra femeie. E foarte important să ştim.
Ea se ridică de pe strapontină, încNse ochii câteva clipe pentru a

se concentra şi răspunse pe un ton hotărât:
— Am auzit bine şi sunt sigură că nu greşesc. îmi aduc bine aminte de cuvintele lui Orlando: "Vince" a făcut mărturisiri ca să-şi salveze pielea. N-o putem lăsa pe gagica Gunoiului la Mays Landing". Cineva a sugerat s-o ducă la Hammonton, dar Orlando a ezitat, spunând că ar fi nepotrivit din cauza întâlnirii lor, apoi altul a precizat că acolo era un loc mai sigur. în cele din urmă, a acceptat.
Schwarz interveni în discuţie:
— Nu avem posibilitatea să verificăm, Mack, dar, din punctul lor de vedere, pare logic. Se simt la adăpost în această mică fortăreaţă.
Bolan reflectă la argumentele pro şi contra. Motivele erau destul de solide, dar pe de altă parte, negocierile pentru eliberarea lui Toni Blancanales trebuiau să aibă loc în altă parte decât la Hammonton.
Ridică receptorul radio-telefonului, formă numărul indicat de Vince Testa, cel presupus că ar fi de la Mays Landing. Bolan deschise

•
amplificatorul ca toţi cei prezenţi să poată auzi convorbirea:
— Dă-mi-l pe Orii.
— Cine-i la telefon? întrebă cineva cu prudenţă în glas.
— Eddy Roberts. Hai mai repede, idiotule. Mă grăbesc.
Auziră o înjurătură, apoi o voce a unei persoane ce-şi studiase îndelung timbrul şi modul de a fraza.
— Da, Orii este la aparat. Cu cine vorbesc? Nu pari a fi Roberts.
— Desigur că nu. Roberts este lângă tine?
— Cine-i la aparat?
— Bolan.
în timpul pauzei de câteva secunde, Bolan o privi pe tânăra femeie căreia îi făcu semn să se apropie să asculte discuţia:
. — Chiar tu eşti?
v — Da, eu.
— Nu prea am mult timp la dispoziţie. Termină cu tâmpeniile astea. Te-ai gândit la propunerea mea?
— Cum mă poţi convinge că vei respecta înţelegerea?
— Este foarte important pentru amândoi. Ţi-am propus un armistiţiu, dacă eliberezi, fata.

— Da ştiu că ţii la ea...
— Nu-i treaba ta.
— De unde ştii că voi respecta regulile jocului?
— Nu prea ai de ales, Orii. Dacă te încăpăţânezi să mi te opui, îţi voi face praf şandramaua, oamenii şi pe tine, cu mutra aia a ta de poponar.
— Nu mă jigni!
— Nu te jignesc,'ăsta-i adevărul.
— Du-te dracului, Bolan.
— Mă şi grăbesc să mă duc.
— Gata cu prostiile. Avem alte lucruri mai bune de făcut. Ce garanţie îmi dai?
— Ţi-am mai spus, niciuna. Dacă nu mă ţepuieşti şi dacă fata este vie şi nevătămată, scapi de mine rapid.
— Bine, este în ordine. Când o vrei?.
— înainte de ora nouă dimineaţa.
— De acord. îţi propun să vii s-o iei de aici. Ştii unde este?
— Alege un teren neutru. Nu am chef să vin pe moşia ta. Dacă îţi trece prin cap o glumă proastă...
— Ascultă, Bolan. îţi jur că tipa este teafără, iar eu sunt gata s-o eliberez. Dar nu-mi cere mai

mult. Nu-mi surâde deloc să risc prosteşte într-un loc descoperit.
— Ţi-e frică să nu răceşti? zise Bolan ironic.
— E multă agitaţie pe aici şi nu-mi permit să acţionez ca un tâmpit, lată propunerea mea: ascunde-te pe undeva prin zonă de unde să poţi vedea casa. La nouă fix, o să mă vezi ieşind. Să ştii că nu va fi nimeni acasă la mine, în afară de fată. îţi convine?
Bolan făcu special o pauză mai lungă pentru a-i da senzaţia că se gândeşte la târgul lor.
— De unde ştiu că fata nu a păţit ceva?
— N-ai decât să-i telefonezi.
— Scenariul tău îmi pare cam confuz şi dubios. De ce nu mi-o predai, pur şi simplu, într-un loc mai retras?
— La naiba! Nu se poate aşa. Nu pricepi?
în condiţii normale, Bolan ar fi putut înţelege că Vincese nu

dorea să-şi piardă prestigiul în ochii oamenilor săi, din cauza concesiilor făcute. Dar, în contextul actual, şi cunoscând personajul, jocul nu putea fi cinstit.
Pe de altă parte, chiar dacă îi plăcea să facă pe dificilul, nu-şi putea permite să fie extrem de exigent. Era o mică diferenţă totuşi.
— Bine, m-am prins că nu vrei să treci drept un papă-lapte. O.K., e în regulă. Dar fă în aşa

fel ca să nu existe vreun obstacol în calea mea. Dacă mă împiedic de ceva, o voi şterge de urgenţă.
— Nu ai de ce să te temi. Gagica va fi aici, cum am stabilit. Ţi-o predau în stare bună de funcţionare. Ţi-am mai spus că nu am nevoie de tărăboi.
— La ora nouă,'la Mays Landing, zise în încheiere Bolan şi puse în furcă receptorul. Blancanales rămase perplex.
— Nu-mi vine să cred că se află acolo unde pretinde el că ar fi.
— E ceva putred la mijloc, zise Schwarz. Atunci, Gloria se văzu obligată să intervină şi ea:
— La proprietatea lui de la Mays Landing există un sistem de redirecţionare a apelurilor.
— Da, da, ăsta-i misterul, zise Schwarz. Eşti sunat undeva şi, de fapt, vorbeşti din altă parte.
— De la Hammonton, preciza Bolan. Utilizase şi el această tehnică pentru a induce în eroare Mafia, când dorea să le sugereze că era într-un anume loc, pe care ei puteau să-l verifice printr-un simplu apel telefonic şi, de fapt, el se găsea într-o altă poziţie de atac.
— Pariez că ăsta este misterul, aprobă şi Schwarz.

Bolan intră în modulul locuibil unde făcu un duş, apoi îşi puse salopeta neagră, în timp ce înfuleca un sandviş şi bea o halbă de bere. Ronţăi câteva tablete de vitamine şi începu să se pregătească de atac.
Zarurile vieţii şi ale morţii fuseseră aruncate. Acum ştiau locul unde urma să se continue şi să se sfârşească.

Capitolul IX

Orlando Vincese îşi freca mulţumit mâinile: evenimentele se precipitaseră şi luaseră o întorsătură foarte favorabilă. Nu făcuse prostia de a trata cazul fetei ca pe o chestiune personală aşa cum obişnuiau ceilalţi „şefi de familie". Era prea inteligent pentru asta şi ştia să folosească mijloacele moderne ale civilizaţiei secolului XX.
Federalii se vor ocupa de Bolan, iar el îl va

oferi pe tavă acestora. Tipul ăsta era prea sigur de el, punea condiţii, vorbea pe un ton arogant şi îşi permitea să facă nazuri când i se făceau propuneri. Tâmpitul!
Orii îl dusese cu zăhărelul după bunul lui plac şi nu le rămânea decât să-l ridice.
Tocmai telefonase la Manhattan unde se afla Frank care îl asigurase că făcuse tot posibilul ca poliţiştii să se deplaseze la Mays Landing. Deşi nu ştia exact ce relaţii avea bătrânul în Congres şi la poliţie, presupunea că erau suficient de mari pentru a influenţa ordinele pe care le va da echipei FBI venite special în Atlantic City ca să se ocupe de cazul Bolan.
Pătrunse într-o încăpere mare care servea ocazional ca sală de şedinţe şi, în prezent, îi găzduia pe cei patru *capi de* pe Coasta de Est, invitaţi la o reuniune secretă. Stabiliseră ca la ora zece dimineaţa să înceapă Convenţia, dar Orii considerase că era cazul să-i trezească din somn cu o oră mai devreme ca să-i informeze ce se întâmplă. Ţinea morţiş ca toată lumea să se bucure de vestea că Bolan va fi lichidat în curând. De fapt, le stricase somnul de dimineaţă, sub impulsul unui orgoliu nemăsurat. începuse să le explice principiile

esenţiale ale planului său pe un ton calm şi sfătos, marcând importanţa unor fraze prin scurte pauze că să le permită să digere, pe îndelete, necesitatea operaţiunii. Când reveni în sala de şedinţe, Nick Lamama îl atacă:
— De ce eşti atât de sigur că va veni? Nu e decât o paraşută ca toate celelalte.
Vincese zăbovi câteva clipe înainte de a se aşeza la masă pentru a-şi prinde o ţigară, apoi răspunse:
— Dacă ai fi studiat cu atenţie comportamentul acestui tip,

Nick, nu ai fi pus întrebarea asta. Când e vorba de vreo pipiţă de-a lui, o ia razna. Este un paranoic, să ştii, iar acum îşi face sânge rău, gândindu-se că iubiţica lui ar putea fi maltratată. Prin urmare, află de la mine, că va cădea în capcană, sută la sută.
— Ce i-ai făcut tipei? se interesă Buck Palanzi, şeful din Massachusetts.
— Mai nimic. Testa a înghesuit-o puţin, la început, nu prea tare, aşa în joacă. Nimeni nu-şi putea imagina că are vreo legătură cu Scârnăvia şi mai ales că Gunoiul va ajunge în oraşul nostru.
— Am fi putut să imprimăm un ritm mai alert evenimentelor. Dacă i-ar fi pocit mutra ca să urle puţin când a telefonat obraznicul ăsta...
— Ei bine, nu-i chiar aşa, rânji dispreţuitor Vincese. Sigur că ar fi venit mai repede. Dar trebuie să vedem lucrurile în perspectivă, Gene.
Se întrerupse, conştient de efectul vorbelor sale care puteau răni pe un tip atât de primitiv ca acest măcelar din Philadelphia. Apoi, continuă cu un surâs prietenos pe buze:
— De fapt, tu eşti prea isteţ ca să gândeşti aşa, Gene. Vrei să mă testezi, nu? Desigur că am fi putut să ne distrăm un pic cu femeia lui şi s-o învăţăm minte, dar nu era cazul. Şi apoi, să-i lăsăm pe federali să-şi facă treaba. Asta-i toată tărăşenia. Omul nu mâi are nici o şansă. Ştiţi ce se spune despre el?
Făcu o m,utră uşor amuzată, plescăi şi anunţă plin de importanţă:
— Că nu a tras niciodată într-un sticlete. Am citit un articol în presă, un interviu în care pretinde că nu se luptă niciodată cu gaborii pentru că îi consideră colegi de arme. Haios, nu?
— Ţi se face greaţă...
— Să vă spun eu de ce nu trage în curcani: ca să le atragă simpatia. Trâmbiţează peste tot
]că orice individ care poartă uniformă sau este anchetator în civil trebuie să ştie că nu îi va

*

face vreun rău pentru că el e băiat de treabă... în felul ăsta, ei îl lasă în pace când îşi face mendrele. Dar, la Mays Landing, lucrurile se vor petrece altfel, cu totul şi cu totul diferit. Băieţii

care vin de la Washington sunt durii durilor. Au primit ordin să tragă drept la ţintă, să-l împuşte pe nenorocitul ăsta. la închipuiţi-vă patruzeci de sticleţi care trag într-un singur om. Câte kilograme de plumb îi vor ciurui pielea?
Buck Palanzi încercă să glumească:
— Şi oare nu va avea chef să răspundă gloanţelor primite?
— Vreau s-o văd şi pe asta! se prăpădi de râs Lamama, scoţând dintr-un portţigaret enorm o ţigară pe care o aprinse cu gesturi minuţioase.
Vincese surâse, radia de bucurie pentru că reuşise să-i cucerească pe toţi. Doar Rico Montesi, care nu deschisese gura până atunci, făcea o notă aparte de pesimism:
— L-am studiat şi eu puţin pe Bolan. E adevărat că vede roşu în faţa ochilor când civilii sunt bruscaţi. O ia razna de tot şi asta ne avantajează. Un tip căruia îi sare repede muştarul, nu se mai controlează.

— Ei taci, pufni în râs Nick Lamama. De unde o mai ştii şi pe asta, Rico? Credeam că e taman invers.
— Gura! zise Montesi, iniţiatorul loteriilor clandestine din New Hampshire, care nu prea îl avea la inimă pe colegul său din Virginia. Nu-i momentul să faceţi glume idioate. Spuneam că Bolan este o fiară, dar nu că-i şi tâmpit. Cei care au crezut asta nu mai sunt printre noi, i-a lichidat de mult...
— Ştim şi noi asta, îl întrerupse Palanzi. Vă amintiţi că la Indianapolis îl apucaseră toate pandaliile când prietenii noştri puseseră mâna pe o iubită de-a lui, o prospătură cu nume idiot...
— Se chema Rose d'Avril, Trandafir de Aprilie, zâmbf ironic Vincese. Mi-a povestit Harry Venturi care era şi el acolo când s-au întâmplat toate astea.
Montesi adăugă:
— Vreau să vă spun că atunci când este furios, Bolan este mai rău ca o viperă şi mult mai şmecher decât o vulpe. Nu trebuie să-l subestimăm.
Vincese începuse să se sature de pesimismul boss-ului din New Hamshire. îl privi dezamăgit pe Eddy Roberts, *consigliere* trimis de Frank Marioni, care nu deschisese gura de

la începutul discuţiei. Nu se dusese ca ceilalţi să se culce, ci rămăsese să discute cu Vincese, să recapituleze şi să tragă amândoi o concluzie asupra afacerii Bolan pe care o şi vedeau terminată. Se aşezase în capul mesei, bătând cu degetele, din plictiseală şi sorbea tacticos scotch cu coca. Se vedea clar că discuţia îl plictisea îngrozitor. Oriando îi ceru aprobarea:
— Spune-i şi tu, Eddy, că Bolan nu are nici o şansă. Va crăpa, ciuruit cât de curând, de gloanţele federalilor.
Abţinându-se să nu izbucnească în râs, *consigliere* repetă:
— Bolan nu are nici o şansă. Va crăpa ciuruit de gloanţele federalilor. Nu vreau să repet ce a zis Orii, dar asta este şi convingerea mea. Am discutat pe tema asta când voi dormeaţi şi Frank este de aceeaşi părere cu noi. Consideră ideea lui Oriando excelentă.
Oriando îşi disimula satisfacţia prin gesturi teatrale.
— Vedeţi voi..., în felul acesta nimeni nu se murdăreşte cu afacerea asta scârboasă. Credeţi-mă că avem de făcut ceva mult mai interesant. Marea Scârnăvie va cădea în capcană la Mays Landing. Chiar dacă va sta în

ascunzătoare înainte de ora fixată pentru a spiona locul, va vedea ieşind o maşină exact la ora nouă, aşa cum i-am spus. Dar până atunci, duceţi-vă să vă odihniţi puţin până când va începe şedinţa.
— Mie nu mi-e somn, spuse Butcher Cassidy. Vreau să stau treaz să văd ce se întâmplă.
— Şi eu, zise Lamama.
Toţi ceilalţi dădură afirmativ din cap, iar Oriando le propuse să bea câte o cafea, chiar când unul din oamenii lui bătu la uşă.
— A sosit Vince, îl anunţă pe şef. L-am găsit.
Enervat peste măsură, Vincese îl împinse şi ieşi în hol, unde îl zări pe Vince Testa, încadrat de două matahale care-l însoţeau de-a lungul culoarului. Se îndreptă către ei şi-i pofti să intre într-o cameră de serviciu, apoi îi expedie pe cei doi *soldaţi.* Când se află în faţa lui, îl privi cu dispreţ pe şeful de sector.
— Ce faci, Vince? Ce i-ai povestit?
— Ce să-i povestesc? Ce-ţi închipui, Oriando? Te rog, eu...

— Nu-mi imaginez nimic. Ciripeşte.
— Totul s-a petrecut exact cum ţi-am spus la telefon. Tipul a năvălit în casa mea înarmat cu

pistolul lui nenorocit, a tras ca un nebun, mi-a) omorât oamenii şi a înfipt un glonţ în bietul Mikej Apoi, a discutat paşnic cu mine. La început, am; crezut să mă va împuşca şi pe mine, dar m-a; lăsat în viaţă ca să vă transmit un mesaj. Aşa: mi-a spus...
— De ce te-ai ascuns în loc să vii direct la mine?
— Of, Doamne! Mi-am zis în sinea mea că asta aştepta şi el, să vin la tine ca să mă poată spiona în voie, De-asta l-am fentat, am vrut să-mi piardă urma, aşteptând un moment prielnic ca să ies din ascunzătoare, fără prea mari riscuri.
— Dar noi a trebuit să te căutăm peste tot. De ce te-ai ascuns ca un şobolan?
— Păi eu,...
— Ce te face să crezi că ţi-a pierdut urma şi nu te-a filat în tot acest timp?
în sinea lui, Orlando era sigur că Marea Scârnăvie avea şi altceva mai bun de făcut decât să-l urmărească pe amărâtul ăsta. Dar pentru că-i sărise muştarul, simţea nevoia să-l săpunească pe şeful de sector.
— Roagă-te la Cel de Sus să se termine totul cu bine, căci altfel va fi vai şi amar de capul tău. O s-o păţeşti rău de tot. Când cineva

face o greşeală prostească, trebuie să plătească!
Testa se întreba ce greşeală prostească făcuse. Nu era vina lui că Mascatul venise la el acasă să facă măcel şi să curgă atâta sânge nevinovat. De asemenea, ce vină avea el că mai era încă în viaţă, fapt pe care Orii i-l reproşa acum. Era cât pe ce să i-o spună, dar renunţă. Coborî privirea pentru a nu fi trădat de ura ce-l stăpânea şi îngăimă:
— Scuză-mă că ţi-am creat necazuri. Dar te asigur că nu vor fi urmări grave. Fii sigur că lucrurile s-au petrecut exact cum ţi-am spus.
— E în interesul tău. în timp ce tu bâţâi de frică, eu mă străduiam să găsesc o soluţie ca să-l ţepuim pe Bolan. De aici înainte, Gunoiul ăsta nu ne va mai deranja.

— Eram sigur că îi vei veni de hac, spuse Testa cu ipocrizie în glas.
— Os-o dea în bară la Mays Landing. Şeful de sector îşi aminti că-i vorbise
Scârnăviei despre Mays Landing, dar nu putea să se trădeze, deşi Orii părea că intuise totul, îl întrebă pe Orlando:
— Fufa este tot acolo?
— Glumeşti! Ar trebui să te duci să-ţi arunci o privire pe la magazia de unelte, în capătul

131
curţii. Mai este un tip cu ea, amicul tău Tom Barnett. Să ştii că oamenii tăi asigură paza lor şi cred că ar fi bine să vezi cu ochii tăi dacă totul este în ordine.
Era un mod de a-i spune să se ducă la plimbare pentru că acest *club-house* era rezervat doar ştabilor. Testa înţelese aluzia, dădu din cap şi ieşi fără prea mare tragere de inimă.
132
♦
Capitolul X
Datorită curajului şi perseverenţei sale, Toni reuşise să-şi taie legăturile de la mâini, frecându-le de o bară de fier ruginit, fixată în perete. Tom Barnett nu era însă în stare să facă nici cea mai mică mişcare, din cauza unui umăr luxat de către *amici* în timpul primului interogatoriu, li mai aplicaseră pe corp lovituri cu pumnii, cu picioarele şi cu o vână de bou. Avea senzaţia că faţa este tare umflată şi din cauza asta nu mai reuşea să deschidă ochiul drept.

133
Tom Barnett, care făcuse parte din Marina americană, nu era lipsit de curaj şi, după demobilizare, viaţa civilă nu-l scutise de situaţii dificile în care îşi pusese la încercare calităţile. Reuşise să le facă faţă ca un adevărat bărbat, dar acum trecea prin momente destul de penibile şi se simţea stânjenit pentru că nu putea s-o ajute pe această femeie curajoasă, care, în loc să geamă şi să se văicărească, se chinuia să găsească o soluţie pentru ca amândoi să iasă din acest necaz.
O auzi pe Toni cum răsufla uşurată, spunân-du-i bucuroasă:
— Ce bine, am mâinile libere!

Mai trebuia să-şi desfacă sfoara care îi imobiliza gleznele şi, după un sfert de oră, îi veni de hac. Din cauza efortului făcut, o auzi cum gâfâia.
— Nu-mi mai simt corpul deloc, am furnicături în mâini şi în picioare, dar până la urmă, o să mă descurc.
Se apropie pe bâjbâite de el, iar degetele ei alunecară pe braţele şi gleznele lui, apoi.începu să-i dezlege uşor legăturile. După ce îl ajută să se ridice, îl întrebă:
— Poţi merge?
— Dacă va trebui, voi merge şi în mâini ca să scap de aici, încercă el să glumească.

— Trebuie să deschidem uşa, Tom. Cred că este un lacăt la exterior.
— l-am văzut când m-au băgat aici, dar dacă nu avem o rangă, nu facem nimic.
— Uite bara de fier cu care am pilit sfoara. De-abia se ţine prinsă de perete.
— Am putea... Ascultă, vine cineva.
Şi într-adevăr, se auzeau paşi care scârţâiau pe aleea de pietriş şi, după zgomot, erau cel puţin doi bărbaţi.
— O să mizăm totul pe o carte, şopti Toni. Te simţi bine, Tom?
— Da, foarte bine, zise ex-marinarul. Acum pot să intre!
Intrară după vreo douăsprezece secunde, după ce se auzi un zgomot de lanţuri şi de chei. O lanternă lumină cu brutalitate încăperea şi pe cei doi prizonieri. Barnett izbi cu piciorul lanterna, proiectând-o în perete unde se şi sparse, lovi pe cel mai apropiat bărbat care urlă de durere, apoi dădu un pumn în figura celui care se năpustise asupra lui. îl mai lovi şi cu cotul, dându-l cu capul de perete.
în acest imp, nici Toni nu stătea cu braţele încrucişate. îl atacase pe primul bărbat şi reuşise să-l trântească la pământ, lângă uşa deschisă, împinse cu forţă canatul uşii care-l lovi pe mafiot
* "I 35
la frunte. Şocul violent îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.
leşiră în mare grabă. Cu razele ei aburii, luna plină lumina *country-clubul,* gardurile lungi, grajdurile cailor, până la o distanţă de o sută de metri, clădirea lungă acelui *club-house* şi

construcţiile anexe, rezervate personalului. Mai văzură santinelele aflate la post, din cinci în cinci metri, de-a lungul gardului, şi câteva siluete care se mişcau alene în imensul parc, dând impresia că se plimbau.
— Uite parchingul! şopti Barnett, arătând spre stânga faţă de *club-house,* unde erau parcate vreo cincisprezece maşini şi un autocar.
Mergeau agale, în acelaşi ritm cu santinelele şi încercau să nu grăbească pasul când auziră vociferări dinspre locul pe care tocmai îl părăsiseră. Era evident că se descoperise fuga lor. Când ajunseră în .parcare, Toni se strecură la volanul vehiculului cel mai apropiat, o maşină mare DeSoto neagră. Cheia maşinii era în contact. Aşteptă ca Barnett să se aşeze lângă ea, la bord, apoi, acţiona demarorul şi porni la prima cheie.
Chiar în momentul când Toni făcea manevrele pentru a ieşi din parcare, trei bărbaţi alergau spre ei, urlând. în faţă clădirii, alertaţi de ţipete,

apărură alţi bărbaţi care aprinseră simultan mai multe lanterne mari şi le proiectară spre zona gudronată şi spre vehicule. Barnett trase o înjurătură, iar Toni roti volanul ca să ajungă în ajeea care ducea la ieşirea proprietăţii. Manevra îi reuşi, apoi acceleră, departe de strigătele şi vociferările din ce în ce mai puternice. în urma lor, apărură mai mulţi bărbaţi înarmaţi eare îndreptau către ei arme de vânătoare. Unul dintre aceşti oameni furioşi dădu un ordin pe care nu-l înţeleseseră, dar văzură flăcări mari ţâşnind din puşti şi auziră detonaţii asurzitoare. Simţiră că maşina derapa. ~
— Cauciucurile, au tras în cauciucuri! ţipă Barnett.
Strângând'cu putere volanul pentru a redresa maşina greoaie, Toni nu obţinu decât un alt derapaj, în sens invers. Apoi, DeSoto începu să aibă un lung şir de oscilaţii, pe un fond de zgomot metalic şi de pneuri găurite. Se izbi puternic de un arbore de pe marginea aleei.
Mafioţii goneau către maşină, cu armele aţintite către ei. Deschiseră portierele cu violenţă şi scoaseră afară, fărş menajamente, pe cei doi fugari.
— Voiaţi să faceţi o plimbărică, nu? glumi vlăjganul roşcat, făcând un gest obscen. Şefu' *ţi*

vrea să te vadă, pisicuţo. Şi pe tine, tâmpitule. Hai, dacă mai faceţi fiţe, vă ţin numai în şuturi în c...
Toni şi Barnett se priveau pe furiş: nu mai puteau face nimic în acel moment, dar poate că vor mai avea o altă ocazie. Fură împinşi în casa cea mare şi joasă, apoi intrară în sala unde se adunaseră *capi* şi şeful lor, Marele Senior.
— Ăştia doi voiau să spele putina. Nu s-au prins că de aici nu poţi s-o ştergi!
Vincese părea flatat de observaţiile vrăjganului.
— Sunteţi penibilă, domnişoară Stephenson sau mai bine zis, domnişoară Blancanales. Ei da, am făcut o anchetă şi ştiu acum cine sunteţi. Pentru tine Barnett, nu-i nevoie de prea multe prezentări.
îşi aprinse o ţigară înainte să continue, după care îndreptă arătătorul spre Barnett.
— Aveţi în faţa voastră tipul clasic al tâmpitului care face pe deşteptul. îşi dă aere de înţelept. Unul căruia i s-a propus să câştige bani şi a refuzat. încă nu ştiu dacă este un prieten de-al lui Bolan, dar ne va spune el, în curând.
După ce a tras bine în piept, nu-l mai privi pe ex-marinar şi îşi îndreptă atenţia către tânăra femeie căreia îi spuse cu vulgaritate:

— O să ne distrăm pe cinste, păsărico. O să fii super amabilă cu noi, nu-i aşa? Să-ţi spun ceva: prietenul tău Mascatul, este un mascul super mişto. Vrea să te ajute. Ştiai? Mi-a propus un târg. Ne lasă în pace dacă îţi dau drumul. Ce
zici, gagico?
— Că nu aveţi nici o şansă, spuse Toni, chiar dacă mintea voastră bolnavă a conceput o înşelătorie bine pusă la punct.
— N-a înţeles nimic şi nici nu mă mir, spuse Vincese întorcându-se către ceilalţi *capi.* Râse cu gura până la urechi.
— Nu-i nici o urzeală, nimic dubios. E ceva foarte serios. O să ajungi, în curând, în braţele iubitului tău, dar nu vreau să risc prosteşte, înţelege şi tu situaţia. în ceea ce ne priveşte, vom juca cinstit. Cât despre Bolan, e un tip imprevizibil. Când ai de-a face cu el, lucrurile pot lua o întorsătură urâtă. E un criminal pe care îl excită mirosul sângelui.

— Nu vă mai obosiţi să-mi explicaţi, îl întrerupse Toni. Lăsaţi-mă să vă spun ce se va întâmpla. Dacă aţi făcut o înţelegere cu Bolan, o va respecta. Dar dacă simte că v-aţi gândit la o mişculaţie, va riposta imediat şi vă va veni de hac.
— O auziţi? spuse Orlando amuzat. Ştiu că are limbaritâ. Ce tupeistă! Nu-ţi cer mare lucru.
•
Când va telefona Bolan ca să se convingă că eşti aici, îi vei răspunde că eşti sănătoasă, că te simţi bine şi că ne-am purtat frumos cu tine. Eşti de acord?
Gene Butcher, Măcelarul din Philadelphia, o dezbrăcase cu privirea pe Toni, încă de când intrase în sală. îşi drese vocea zgomotos, apoi făcu pe spiritualul:
— Ce tot spui, Orii? Om fi fost noi drăguţi cu ea, dar eu zic că ar trebui să fie şi ea drăguţă cu noi. E o prostie să nu te distrezi cu o gagică care arată super. Nu vezi ce bine făcută este? Tare mi-ar plăcea să i-o trag, după care o s-o predai Marii Scârnăvii. Normal, nu?
Vincese evită să-l privească pe Butcher Cassidy de teamă să nu-i observe privirea plină de dispreţ. îl fixă pentru câteva clipe pe Buck Polanzi, ridică privirea spre cer, apoi continuă:
— N-o să ţi se facă nici un rău, să ştii. la zi, eşti de acord?
Susţinând privirea mafiotului, Toni răspunse:
— Dacă nu este vorba decât de asta, răspunsul meu este da. Dar vreau ca Tom Barnett să fie eliberat în acelaşi timp cu mine.
— Ne ceri cam mult, fato! Ar trebui să ne faci un mic serviciu ca să-i dăm drumul şi cretinului ăsta.
14O

Nick Lamama interveni în discuţie:
— Ce-ar fi să ne spui ce căutau pe aici fratele şi prietenul tău? Să nu ne abureşti că voiau să verifice circuitele computerelor. E ceva dubios la mijloc în legătură cu aparatele astea. Ar trebui să ştim şi dacă tipul ăsta...
Făcu un semn cu arătătorul către Barnett.
— Dacă tipul ăsta este prietenul Combinezonului Negru. în cazul ăsta, creşte preţul la licitaţie. Eu...
Eddy Roberts, *consigliere de la Commissione,* îl întrerupse, adoptând un ton ironic.
— Ce vrei să spui, Nick? Doar nu vrei să-i ceri parai lui Bolan?

— De ce nu? se amuză capo din Virginia. Sau poate...
— La dracu', eşti un mare idiot, zise Eddy Roberts.
Din cauza acestei brute care vorbea astfel în faţa prizonierilor, toată afacerea ar putea fi compromisă. Nu-l mai lăsă să continue:
— Să vă spun ce trebuie să facem, prieteni. Să-i dăm lui Bolan ce-i aparţine, adică pe puicuţă şi pe gagiu, pe amândoi. Nu suntem în situaţia de a negocia. Frank vrea ca totul să se sfârşească cu bine, fără panică şi conflicte în oraş pentru că zona asta este ca un templu pentru noi.
Atacul de ia New Jersey
141
"Templul viţelului de aur" îşi zise în sinea lui Vince căruia Roberts se grăbi să-i pună o întrebare:
— Eşti de acord cu mine, nu-i aşa, Orlando?
— Da, desigur.
— Bine. Acum gata cu vorba. închideţi-i pe ăştia doi şi să fie lăsaţi în pace până le voi da drumul. îi voi preda pe teren neutru.
Butcher Cassidy mormăia ceva ca pentru sine.
— E ceva în neregulă? întrebă nemulţumit *consigliere.*
Măcelarul din Philadelphia se uită la el, dar părea că nu-l observa pe Roberts. în privirea sa era ceva diabolic.
— Trebuie să fim foarte atenţi la ce are de gând să facă ăsta, şuşoti *consigliere* la urechea lui Vince. Fata trebuie bine păzită, de un băiat de încredere.
Nu trebuia să-l privească prea mult pe Gene ca să-şi dea seama că acest porc scârbos se pregătea să-şi digere, cu lăcomie prada.
Roberts îşi ascunse cu dibăcie scârba pe care i-o inspira mutra lui Gene. Nu-l putea suferi şi era sigur de resentimentele sale.
142
#
Capitolul XI
Numele proprietăţii "Green Peace" era înscris cu litere aurii pe o placă de marmură prinsă pe frontonul porţii de la intrare. O frumoasă peluză, care se întindea în toată curtea bine păzită, ducea la o casă cu două etaje a cărei formă amintea de reşedinţa Preşedintelui. Pe ambele părţi, copaci impunători fremătau sub adierea vântului matinal, dinspre Mays Landing.

•
143
Casa nu părea locuită, nu se simţea nici o mişcare în parc sau în împrejurimi, pe o rază de vreo trei sute de metri.
Şi totuşi, aveai senzaţia că încă din zori, zona era stăpânită de o multitudine de forţe invizibile. Vreo douăzeci de bărbaţi, extrem de vigilenţi, stăteau la posturile lor, în jurul reşedinţei, ascunşi printre copacii deşi. Cu aceeaşi precauţie, erau parcate şi cele cinci maşini cu care veniseră, la un kilometru depărtare, printre pini. Oamenii erau înarmaţi până-n dinţi, erau dotaţi cu pistoale-mitraliere sau cu puşti cu lunetă. Toţi aceşti trăgători de elită fuseseră aleşi pe sprânceană, când se dăduse ordinul să se trimită la New Jersey o echipă de incoruptibili şi invincibili.
Nu fuseseră informaţi ce ţintă vor urmări, dar ştiau un singur lucru: că vor trebui să someze o singură dată, şi să tragă direct în persoana vizată.
Exact cu o jumătate de oră înainte de a ajunge la faţa locului, şefui de echipă le dezvălui obiectivul principal al misiunii. Unii nutreau un sentiment de tristeţe, alţii de neîncredere, deoarece înţelegeau că nu vor anihila pe adevăratul duşman al naţiunii, ci pe cel care se războia ca şi ei cu răul. De aceea, în sinea lor, îl stimau.
144

Aceşti bărbaţi curajoşi vor respecta cu siguranţă consemnele, căci erau credincioşi jurământului depus şi nu comentau niciodată ordinele superiorilor.
Iar acum, aveau ordinul de a trage în Bolan, "criminalul cel mai căutat" din toată ţara.
Era şapte şi un sfert, un soare palid se strecura printre nori deşi ce acoperiseră cerul, încă din ajun. La ora şapte şi şaptesprezece minute, acel walkie-talkie al căpitanului Asbury începu să emită nişte sunete bizare, apoi, după ce îl regla pe o frecvenţă joasă, se auzi o voce:
— *Verde, cinci, roşu...* Unitatea Alfa cere H.B. Mai întâi, ezită să răspundă, apoi ţipă la
microfon:
— Cine este la'aparat? Cu cine vreţi să vorbiţi?
— *Ce înseamnă asta?* mormăi un *transceiver*[1]*. Nu aveţi coduri?*
— Ce coduri? Nu pricep ce spuneţi?

— *Fir-ar al dracului! Daţi-mi-l imediat pe H.B., foarte urgent.*
— *Vreţi să spuneţi că...*
— *Da, chiar el. Hai, mişcă-te mai repede.* Căpitanul întrerupse convorbirea şi îi făcu
semn unui om ce se găsea într-o ascunzătoare să se apropie de el.
1. Aparat de emisie-recepţie, asemănător cu walkie-talkie. folosit de obicei în armată şi poliţie (n.t.).
Atacul de la Nev/ Jersey
145
— Cheamă-J pe Brognola, ordonă el. Anunţă-I că o oarecare Unitate Alfa îl solicită de urgenţă.
Agentul de teren dispăru de îndată şi reveni după câteva clipe însoţit de Harold Brognola care apucă *transceiver-u*| pe care Asbury îl ţinea în
mână.
— Da! bombăni el. Sunteţi într-un sector operaţional, Unitatea Alfa. Ce trebuie să înţeleg?
— *Că este extremă urgenţă,* Hal. *Cer un R şi un R imediat. Sunt în împrejurimi.*
Super poliţistul de la Washington făcu o mutră acră şi îşi puse mâna pe frunte, cu un gest de lehamite, apoi răspunse:
— OK! Pe şosea, în şaizeci de secunde. Nu voi aştepta.
înapoie walkie-talkie lui Asbury căruia îi comunică:
— Transmite consemnul de a rămâne neutri timp de zece minute. Toată lumea să fie la post până la întoarcerea mea.
Apoi plecă, păşind în zigzag, printre pini, ca să ajungă la aleea care ducea la proprietatea Green Peace. Merse în pas alergător şi zări imediat Fordul gri, parcat mai sus, la o distanţă apreciabilă. Observă că maşina semnaliza cu farurile, apoi rulă spre el. După câteva secunde, se afla deja lângă conducătorul auto al Fordului
146

căruia îi spuse în şoaptă:
— Ai un curaj prostesc, Striker. Nu ştii ce se întâmplă pe aici?
— Ba bine că nu! răspunse Mack Bolan, cu un zâmbet trist la remarca prietenului său. O mică armată oficială angrenată într-o operaţie oficioasă, comandantă de guvernul american. Câţi sunt?

— -Douăzeci de oameni şi un şef de secţie, iar cu mine, douăzeci şi doi. Nu am putut face cine ştie ce, postul de consilier nu.e mare scofală.
— Sunt bucuros că te revăd.
— Şi eu, mai ales că eşti teafăr. Cât timp vei mai rămâne prin zonă?
— Până lichidez banda de bandiţi din Atlantic City. Pe aici pe undeva, s-au adunat toţi *capi.*
— Da. Mi-a,ciripit Necker că au venit Palanzi, Montesi, Lamama, Măcelarul, acel *consigliere* lui Frank şi, bineînţeles, Vincese. Ce intenţii ai cu ei?
— încă nu m-am decis, ocoli Bolan răspunsul. E în funcţie de împrejurări. Toni este în mâinile lor.
— Nu da frâu liber sentimentelor, Mack. Ei mizează pe slăbiciunea ta pentru ea, îi ştii bine ce le poate pielea.
Brognola îl privi îngrijorat pe Bolan, apoi continuă:

147
— Te vei lupta pe un teren minat, cu multe capcane, iar la capătul drumului te aşteaptă momeala, şi încă una mare. Cărţile sunt măsluite, prietene.
— Ştiu. Voi fi un curajos prudent, dacă mă pot exprima aşa. la spune-mi, ce ai văzut în bârlogul lor?
— Nimic interesant. Suntem aici de trei ore şi nu am putut observa decât dpi ţipi care au işşit în parc, la intervale regulate. Pe înserat, erau doar trei ferestre luminate, dar nu se putea vedea nimic înăuntru din cauza perdelelor. îţi dau însă o veste bombă.
— la zi, te ascult.
— Vincese a plătit în plus la abonamentul telefonic pentru ca apelurile primite aici să fie redirecţionate către Hammonton.
— Către *contry-club,* mormăi Bolan. Această veste îi confirma bănuielile sale: Mafia
jucase tare, totul era calculat cu minuţiozitate ca să-l îndepărteze de Mays Landing, unde o ţineau prizonieră pe Toni.
— Nu pari foarte surprins, zise Brognola.
— Nu, pentru că mi se pare logic. E clar că au concentrat acolo toate forţele, mai ales că găzduiesc o reuniune "la nivel înalt".
— Exact. Zăpăcit cum eşti, îţi trece ceva prin minte.
148

— Se poate.
Bolan se întoarse ca să ia de pe bancheta din spate un plic pe care-l întinse agentului federal, dându-i şi câteva explicaţii:
— Vei găsi înăuntru informaţii de ultimă oră despre Mafia care provin de la un server pe care îl controlează.
— Steelbrain? întreabă Brognola.
— la te uită, eşti la curent! Federalul zâmbi ironic.
— De luni de zile ne luptăm să avem acces la Steelbrain, dar oficial, nu avem dreptul să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala. Sunt sigur că dacă vom obţine o autorizaţie, *amici* vor fi înştiinţaţi şi vor scoate toate datele compromiţătoare. Gata, trebuie să mă întorc, Mack. "Colegii mei" se vor întreba ce pun la cale.
— Ce le vei spune?
— Asta mă întreb şi eu, dar lasă, mă voi descurca. Baftă, Mack şi ai grijă de tine.
Coborî cât ai clipi şi se grăbi să ajungă la poziţia ocupată de Asbury, în timp ce Fordul gri dădu înapoi pentru a ieşi din alee.
— Ai ceva noutăţi? îl întrebă căpitanul.
— Da, spuse Brognola cu amabilitate. S-ar putea ca ţinta să nu ajungă la timp ia întâlnire.
— Crezi că nu va veni?

— Nu sunt sigur de nimic, bătrâne. Cu tipul ăsta, totul este posibil. Este foarte imprevizibil.
— îl cunoşti, nu?
— Am avut de-a face cu el de câteva ori.
— Se spune că nu trage în poliţişti.
— Da, se spune.
— Chiar crezi că nu o va face niciodată? După mine, este logic şi normal ca cineva care ţine o armă în mână să aibă reflexul de a trage, dacă este atacat.
— întreabă-l pe el când va fi aici, i-o întoarse Brognola destul de iritat. Dacă totuşi va veni... Lui Asbury nu-i convenea replica lui Harold.
— N-aş vrea să fiu de faţă. îmi voi face datoria, să ştii, dar mi se face rău când mă gândesc să trag într-un tip care face treaba în locul nostru. Dacă nu ar fi regulamentul ăsta...
— Eşti un poliţist federal, bătrâne. Tu singur ţi-ai ales meseria şi

lumea are încredere în voi. Hai, nu te mai gândi la ce este şi ce nu este moral sau schimbă-ţi serviciul. Nici eu nu aş vrea să dau ochii cu el. Nimeni nu mai poate face nimic. Şi el a avut libertatea de a alege.
Căpitanul nu-i răspunse nimic. Făcu intenţionat o scurtă pauză, după care puse în funcţiune *transceiver-u*| pentru a transmite mesajul:
,
15O
•
— Echipele unu, doi şi trei să stea la posturi. Fiţi atenţi! Pândari patru şi cinci, deschideţi bine ochii. Nu rataţi ţinta. Vigilenţă maximă!
Primi confirmarea mesajului: oamenii săi erau pregătiţi să-l aştepte pe Bolan.

"151
Capitolul XII
Era ora opt şi un sfert, când Orlando Vincese auzi telefonul sunând. Tresări, apucă receptorul şi ţipă:
— Da. Reşedinţa Green Peace.
— Te sun pentru confirmare, spuse vocea cu inflexiuni glaciale.
Imediat, Orlando le făcu semn celor prezenţi, acoperi microfonul cu mâna şi şopti:
— El este!
"152
*
Apoi, reluă convorbirea:
— Despre ce confirmare vorbeşti, Bolan?
— Vreau să aud vocea fetei. Dă-mi-o la telefon.
— N-ai încredere în mine, nu-i aşa? Bine, o s-o chem. Aşteaptă puţin.
— Nu, nu. Revin peste trei minute, dar fă în aşa fel să vorbesc cu ea. în caz contrar, târgul nostru nu mai este valabil.
— OK. Stai liniştit, o s-o auzi în câteva minute. Când Bolan trânti telefonul la sfârşitul
convorbirii, Orlando simţi ca o palmă peste ureche. închise, tuşi uşor şi chiar când se pregătea să vorbească la interfon, garda de pe culoar pătrunse în încăpere, fără să bată la uşă. Avea obrajii roşii şi se freca pe bărbie.

— Domnule Orii! şopti el.
— Da, ce e?
— Fata... eu...
Vincese avusese un presentiment. Butcher Cassidy părăsise sala de şedinţe cu câteva clipe în urmă, pretextând că vrea să urineze, dar nu se mai întorsese.
— Hai, vorbeşte odată, urlă el.
— Domnul Gene a intrat în cameră şi... Scoase un răget ca de fiară sălbatică, se ridică
şi fugi pe culoar pentru a ajunge în aripa stângă a

clădirii. în faţa uşii, îl zări postat pe unul din oamenii lui Butcher Cassidy.
— Ce dracu faci aici? strigă Oriando la băiatul cu mutră de şmecher.
— Şeful mi-a zis că trebuie s-o interogheze pe fată. Nu vrea să-l deranjeze nimeni...
— Ce? Cară-te repede, tâmpitule. Aşa-mi vine
să-ţi...
Capo oraşului Atlantic scoase repede din buzunarul hainei un pistol automat de 7,65 pe care îl purta încă din ajun. îl îndreptă către tip şi începu să urle la el:
— Eşti în casa mea, jigodie. O să-ţi trag un glonţ în căpăţână să te înveţi.minte!
Bărbatul ridică mâinile, făcu ochii mari şi se retrase.
— Nu vă supăraţi, domnu' Oriando. Am respectat ordinu'...
Apoi, făcu stânga-n prejur şi se îndepărtă cu paşi mari, iar Oriando se adresă unuia dintre soldaţii săi:
— Deschide uşa şi intră în cameră!
Când pătrunse înăuntru, i se confirmă ceea ce îşi imaginase. Sub pretext că vrea s-o interogheze pe fată, porcul ăsta scârbos încercase s-o violeze.
O răsturnase pe pat, se aşezase peste ea şi
cu o mână încerca să-i smulgă rochia, iar cu cealaltă astupase gura lui Toni, care se zbătea înnebunită. Lupta era inegală deoarece Butcher Cassidy cântărea cu toată grăsimea, muşchii şi oasele sale peste o sută de kilograme. Ea se chinuia să-l zgârie pe faţă pe mastodontul care , se ferea cu abilitate de unghiile ei.
— Trage în el! urlă Vincese. înfige-i arma în căpăţână!

Fără să scoată un cuvânt, santinela se năpusti asupra şefului din Virginia şi înfipse ţeava armei 357 magnum în ceafă. Se vedea că este fericit să se răzbune pentru că fusese dat afară din serviciu.
— Opriţi-vă că trag!
Dar matahala de mafiot nu auzise avertismentul. Ochii săi păreau că ies din orbite, iar faţa buhăită era roşie ca racul. Vincese se apropie în grabă de el şi îl ameninţă cu arma sa automată:
— Nu auzi, Gene? Dacă nu te opreşti, te împuşc! -
De data asta, Cassidy auzi. Ridică mirat capul, se uită la arma lui Oriando cu un fel de stupefacţie şi gâfâi ca o locomotivă. După ce dădu drumul fetei, se ridică din pat şi zise:
— Ce dracu te-a apucat, Orii? Voiam şi eu să i-o pun. Nu vezi ce bună e? Ce-i rău în asta?

— De femeia asta nu trebuie să se atingă nimeni, până nu se termină totul. N-ai priceput cum stau lucrurile? urlă Vincese.
— Dar nu înţeleg de ce, că doar nu...
— Gura, idiotule!
— Nu-mi vorbi mie aşa, tâmpitule! Vincese se adresă gărzii:
— Du-o pe fată în sala de şedinţă şi dă-i un scotch ca să-şi revină.
Toni îi privea cu dispreţ pe cei trei bărbaţi. îşi aranja fusta şi bluza, apoi ieşi din cameră, fără să mai aştepte alte indicaţii. Rămaşi singuri, Orlando încercă să-şi mai calmeze furia şi îi spuse lui Cassidy.
— Scuză-mă că te-am jignit, Gene. Toţi suntem cu nervii la pământ, dar ea nu trebuie să ştie că n-o să-l mai vadă niciodată pe Bolan. Scârnăvia va suna în curând şi nu este cazul să bănuiască ceva.
— Bine, am înţeles. Dar de ce ţii cu tot dinadinsul să n-o atingă nimeni pe podoaba asta?
— Nu suntem siguri de nimic până la sfârşitul partidei, Gene. Asta ar putea să ne servească drept monedă de schimb, în caz de forţă majoră, în ceea ce mă priveşte, puţin îmi pasă de gagica asta. Când Combinezonul Negru va fi lichidat, poţi să faci

tot ce pofteşti cu ea. Dar până atunci...
156

— OK. în orice caz, nu avem prea mult de aşteptat.
Când îşi văzu mâna plină de zgârieturi, Gene Cassidy se înfurie tare:
— Putoarea asta are nişte gheare de pisică sălbatică! Era cât pe ce să mă sfâşie tot!
— Ar trebui să te închizi la şliţ, zise Vincese, împingându-l pe culoar. Ce-o să zică lumea când
|o să te vadă cum arăţi?
Cei care preferaseră să stea în sala de şedinţe, îl priviră pe Cassidy fără să scoată un psingur cuvânt. îşi ţinea mâna în buzunarul hainei, simulând nepăsarea şi se aşează la locul său. L fără să-i privească pe ceilalţi, le zise:
— Ce faceţi, b'ăieţi? V-a pierit graiul?
Dar nimeni nu catadicsi să-i răspundă. Buck Palanzi şi *consigliere* o priveau amuzaţi pe Toni Blancanales care fusese obligată să se aşeze pe un scaun, în capul mesei. Nu gustă nici o picătură din paharul de whisky pe care i-l dăduseră.
La un moment dat, sună telefonul. Rico Montesi şi Nick Lamama tresăriră, iar Orlando se îndreptă, vizibil nervos, să răspundă:
— Ţi-o dau imediat să vorbeşti cu ea.
Toni se duse către telefon, în timp ce Vincese
157
trecu la alt aparat ca să asculte convorbirea, şoptindu-i la ureche:
— Să nu faci vreo prostie că n-o să mai apuci să-ţi mai vezi iubiţelul vreodată.
Ea dădu din cap în semn că era de acord şi începu dialogul cu Bolan:
— Da, sunt eu Toni.
Faţa ei se lumină brusc când auzi vocea plăcută şi caldă a lui Bolan.
— Eşti bine, Toni?
— Da, Mack. Mi s-a vorbit de un târg. -
— Voi veni să te iau. Chiar eşti bine sănătoasă?
— Da, dar aş vrea să fim împreună. îţi aminteşti de acea zi din Columbus? Eu...
Vincese îi smulse telefonul din mână pentru că ea încercase să-l

pună în gardă pe Justiţiar despre capcana pe care Mafia i-o întinsese. într-adevăr, în Columbus, Bolan dejucase sistemul de re-direcţionare a apelurilor instalat de *amici.*
— Eşti mulţumit acum? întrebă Vincese. Noi respectăm regulile şi cred că şi tu vei face la fel.
— Eu voi respecta regulile pe care le vei stabili tu, zise Bolan cu răceală în glas. Cu o excepţie însă...
— Te ascult.
— Este exclus să intru la tine în bârlog. Cine ştie ce surprize mi-ai pregătit!

— Te asigur că...
— Vreau ca fata să iasă din casă la ora nouă fix şi s-o ia pe drumul de acces.
în timpul celor câteva clipe de tăcere, Vincese voia să dea impresia că reflectează profund la propunerea făcută.
— De acord. Nu vreau să crezi că te tragem în piept. Chiar mă aşteptam să-mi ceri asta. Voi ieşi cu oamenii mei la ora nouă fără un sfert.
— Altceva, îl vreau şi pe Tom Barnett.
— Ce te face să crezi că este şi el aici?
— Ştiu prea bine.
— Ne ceri cam prea mult, Bolan. Cine mă asigură că dacă le dau drumul, nu vei trage în noi din ascunzătoare?
— Mai sunt şi riscuri în toată afacerea asta.
— Nu-mi co-nvine. îl voi elibera pe gagiu când vom fi în siguranţă.
— Bine, O.K. Dar să nu trişezi, Orlando. Te voi găsi oriunde vei fi.
— Chiar ai intenţia să te faci nevăzut din zonă, în cele din urmă?
— Da, când se va termina totul şi dacă nu faci pe şmecherul cu mine.
— Ştii bine că nu-i în interesul meu, ţi-am mai spus asta. E super mişto, pentru prima dată, reuşim să ne înţelegem. Ar trebui să...

•

Orlando Vincese îşi dădu seama că vorbea singur pentru că cealaltă Jigodie închisese deja. Trânti receptorul şi îi observă cu

atenţie pe toţi cei prezenţi. Nimeni nu-i adresă vreo întrebare deoarece înteleseseră sensul general al discuţiei.
Nu le mai rămânea nimic altceva de făcut decât să aştepte în linişte ca federalii să se ocupe de Salopeta Neagră.
16O
•
Capitolul XIII
Nick Lamama privea pe fereastră la ceea ce se petrecea în imensul parc din country-club. Vedea soldaţii care se plimbau parcă, urmând, invariabil, aceleaşi trasee şi pe alţii care ocupau poziţii strategice de-a lungul gardului.
Dacă avea să se întâmple ceva, locul era bine păzit de cei o sută de oameni care primiseră misiunea de a supraveghea zona.
îl văzu apoi pe Rico Montesi care bătea

nervos cu degetele în masă, privind aiurea. Porcul de Cassidy se scărpina între picioare, iar cu cealaltă mână făcea un menaj minuţios în nas.
Buck Palanzi mâzgălea pe o foaie de hârtie desene complicate, dar fără vreo semnificaţie, fumând, în timp ce Vincese discuta cu voce joasă cu Eddy Roberts. Din câte putea Lamama să audă destul de vag, vorbeau despre ce va fi după lichidarea Marii Scârnăvii. De câteva ori, auzi pronunţându-se numele lui Frank Marioni, în mare taină. Cei doi erau extrem de mulţumiţi, chiar fericiţi, la gândul că vor avea cu toţii de profitat.
O închiseseră pe Toni din nou, dar de data aceasta garda era de maximă siguranţă.
Soneria telefonului îl agasa pe Orlando care întinse plictisit mâna către receptor. După câteva clipe, se încruntă şi se schimbă brusc la faţă. Dădu câteva replici scurte, puse nişte întrebări, închise şi-şi trecu mâna peste frunte, întorcându-se către ceilalţi:
— Casa mi-a fost atacată, spuse el, de-abia putând să articuleze cuvintele.
— Ascunzătoarea din Mays Landing? întrebă Cassidy care îşi revenise din uimire.
— Casa mea, cea adevărată, casa oficială.

Băieţii din gardă au fost omorâţi, iar Gloria a dispărut.

— Ce spui? se miră Eddy Roberts.
— Unul din oamenii noştri a descoperit asta adineauri, când trecea pe acolo.
— Adică soţioara ta dragă s-a cărat? spuse Buck Palanzi. Tocmai ea care...
— Tacă-ţi fleanca! Nu mai vorbi aşa despre ea. Nu uita că este fiica lui Frank Marioni.
Conssigliere interveni în discuţie:
— Ascultaţi ce vă spun în loc să vă certaţi ca două babe stafidite. Voi nu înţelegeţi ce se întâmplă?
— E ceva bizar. Miroase a praf de puşcă, fu de părere Cassidy.
— Vorbeşti şi tu ca să n-adormi. în timp ce noi aşteptam'cu nerăbdare ca totul să se sfârşească cu bine, Gunoiul ăla de Bolan îşi făcea treaba meseriaş. V-aţi întrebat cine a dat lovitura?
— E clar! Normal, spuse Lamama care părea că înţelesese, în fine, totul. Jigodia.
— Şi de ce a răpit-o pe Gloria? Care e părerea voastră?
Toţi tăcură, apoi Vincese zise:
— Gloria nu a vorbit, dacă asta vrei să insinuezi. Noi doi formăm o familie unită şi...

Rânjetul lui Roberts îl întrerupse pe Vincese:
— Lăs-o baltă că mă faci să râd şi nu e momentul. Toată lumea ştie că între voi nu mai e nimic. Până şi Frank ştie că nu te mai culci cu ea.
— Iţi interzic...
— Mă doare-n c... De fapt nici nu ne interesează chestia asta. Mă gândesc la faptul că s-ar putea să ne ducă cu preşul ca să se distreze puţin.
— Of, Doamne! se vaită Montesi.
— Ea e la curent cu tot ce se întâmplă şi ştie multe lucruri. Asta pentru că tu o consideri proastă şi vorbeşti în prezenţa ei. Eu cred că trebuie s-o ştergem cât mai repede pentru că vom da de belea.
— Putem face faţă unui asediu, fu de părere Vincese care era întunecat la faţă.
— S-o crezi tu. Eu ştiu foarte bine că, pe unde trece, Bolan lasă în urma lui un dezastru. Are o groază de arme de calibru mare,

de obuze şi chiar rachete antitanc. Şi nu uitaţi că am şi eu responsabilitatea şefilor prezenţi aici.
— Cred că Eddy are dreptate, spuse Palanzi nervos. Eu o şterg şi vă sfătuiesc să faceţi şi voi la fel. Nu trebuie s-o lălăim, băieţi.
— Dar aici sunteţi în siguranţă, încercă
164

Vincese să-i convingă. Nu pricepeţi că dacă ieşiţi, riscaţi şi...
— Fă ce vrei, răspunse Lamama cu dispreţ. Noi ne cărăm de urgenţă.
— Aşteptaţi... Tu, Rico, nu te lăsa influenţat. Se duce totul de râpă...
întrucât ridicase mult vocea, nu mai auzi telefonul, dar Eddy Roberts răspunse, făcându-le semn să tacă.
— Da... da... Nu înţeleg. Eşti deja aici? zise el cu ochii la ceas care arăta ora opt şi treizeci, apoi continuă:
— Am stabilit ora nouă.
Orlando se grăbi spre celălalt telefon, chiar în lomentul în care Marea Scârnăvie vorbea:
— Nu vrei'să mi-l dai pe Orlando?
Acesta înfăşcă aparatul cu mâna plină de transpiraţie:
— Da, eu sunt. Faci pe şmecherul cu mine, Bolan?
— Întrebarea asta ţi-o pun şi eu.
— Rămâne cum am stabilit. O să ieşim peste câteva minute şi îţi vom lăsa câmp liber.
— Eşti un mare idiot, Orii.
— De ce?
— Credeai că voi cădea în capcana ta? Că voi risca prosteşte?

165

— Nu înţeleg ce insinuezi.
Aparatul alunecă din mâna transpirată a acestui *capo* din Atlantic City, tocmai când Gunoiul îi şopti la ureche:
— Nu mă aflu la Mays Landing, Orlando.
— Da? Şi unde eşti?
— La Hammonton, chiar lângă tine, omule.
— Aiurea, glumeşti, zise Vincese jovial, vrând să pară spiritual, dar era năduşit leoarcă şi broboane mari i se prelingeau pe toată faţa.

— la ascultă, îi porunci Bolan.
— Ce să ascult?
Dar în receptor nu se mai auzea nimic. Toţi înlemniseră, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu urechile ciulite. Se auzi o şuierătură stridentă, însoţită de o bubuitură care nu venea din aparat.
Montesi se dusese la fereastră să vadă ce se întâmplă. Strigă în gura mare:
— Mama măsii! Ne atacă cu rachete! Zgomotul se transformase într-un bubuit
asurzitor şi văzură pe fereastră dâre de fum ce descriau o curbă chiar în direcţia lor. în clipa următoare, o explozie dublă zgâlţâi casa, un geam se sparse, iar un tablou căzu pe jos. Doi bulgări mari de foc căzură deasupra parcului, unul" produse explozia maşinilor din parcare, iar
altul provocă moartea unui grup de cinci oameni care discutau cu ochii aţintiţi spre cer.
— Ieşiţi din casă! urlă Montesi. Nu mai staţi aici.
Alergară spre ieşire, dar *consigliere* îi opri:
— Staţi pe loc! îi facem jocul. Orii, adu-o pe panarama aia! E momentul s-o folosim.
— Ţi-am spus eu, zise Vincese lui Butcher Cassidy. Ţi-am spus să nu-i facem vreun rău.
— Mişcă-te! urlă Eddy Roberts.
Bolan nu căzuse în capcană. Dimpotrivă, răsturnase situaţia în favoarea lui şi îi bombarda cu rachete dintr-o poziţie pe care mafioţii nu o j puteau zări.

Capitolul XIV
Tancul era bine poziţionat la liziera unei păduri de pin, puţin în afara spaţiului verde al *country-club-u*|*u*|, vizibil la o depărtare de opt sute de metri.
Gadgets se afla la comanda electronică a turelei lansatoare de rachete, pregătindu-se să programeze zborul unei noi "păsări de foc", în timp ce Politicianul explora terenul cu ajutorul unei camere video fixate pe acoperişul marelui

vehicul. Pe ecran, avea imaginea foarte clară şi mărită a proprietăţii. Imediat după cele două explozii, a putut observa panica soldaţilor care se retrăseseră în mare grabă în spatele copacilor sau se culcaseră la pământ.
Bolan regla pe o altă consolă video un aparat de detecţie optico-acustică, centrând reticulele luminoase către *club-house* şi, de-abia după douăzeci de secunde, observă mişcare în faţa clădirii. Manipulând aparatul pentru a obţine o mărire suplimentară, rezultă o imagine foarte clară a figurilor persoanelor care ieşiseră din casă. îl văzu pe Vincese, însoţit de doi ţipi, apoi, după câteva clipe, îşi făcu apariţia, în faţa intrării, un bărbat care împinse o persoană mai mică de statură înaintea patronului oraşului Atlantic. Toni stătea dreaptă, privea în faţa ei şi părea nepăsătoare. Apăru un alt bărbat, probabil Eddy Roberts, după cât putea să-şi dea seama Bolan. în fine, mai zări şi un soldat, care se agita în faţa grupului, după care se opri. Ţinea în mână o armă la capătul căreia flutura un steag alb pe care îl ridică în sus.
Justiţiarul râse forţat pentru că nu dădea doi bani pe cârpa acea albă. Era o altă momeală de-a lor. Puse în funcţiune megafonul şi începu să le vorbească:

— Vrei să-mi spui ceva, Orlando?
Dar "amicii" auziră sunetul abia după două secunde. Văzu clar pe ecran faţa aprinsă a lui Vincese, gura care se deschisese pentru a rosti ceva. Cuvintele acestuia îi parveniră după alte două secunde prin captatorul laser:
— Să reluăm totul de la zero, Bolan! îţi propun să încetezi focul ca să discutăm. Mă auzi?
Ginerele lui Frank Marioni era la ananghie, simţea că i se face rău de la stomac, iar buzele îi erau foarte uscate. Era însă convins că Jigodia nu va întreprinde nimic cât timp o ţinea pe fată ca un scut de apărare.
După ce îşi drese bine vocea, începu să urle:
— Mă auzi, Bolan? Hai să terminăm cu prostiile şi să discutăm.
— *Te aud,* spuse o voce fără timbru, care părea că vine de peste tot şi de nicăieri. *Nu-i cazul să urli, vorbeşte normal.*
Marea Scârbă folosea aparatură super sofisticată, asta era clar. Ceva în genul microundelor sau infraroşiilor.
Se căzni să răspundă pe un ton normal:

— Propun să discutăm amândoi pe un teren neutru. Apoi, îţi trimit fata.
Făcuse la repezeală un plan cu Eddy Roberts. în timp ce cei doi parlamentau, vreo
17O

Jreizeci de oameni se grăbeau să facă o lanevră de încercuire a proprietăţii.
— /// voi da un răspuns în câteva clipe, emise vocea electronică. Spune-le oamenilor tăi să stea liniştiţi pentru că pot vedea chiar şi o muscă de pe capul vostru.
Vince tăcu. Transpira încontinuu ca un animal de povară şi se întreba dacă Mascatul putea vedea şi asta cu nenorocitele lui de aparate. O scurtă privire aruncată spre Eddy Roberts îi mai ridică puţin moralul pentru că şi pe el îl treceau toate sudorile. Degeaba făcea pe grozavul, se vedea de la o poştă că tremura de frică.
Se întreba cât timp i-ar trebui ca să-şj contacteze oamenii din parc pentru a-l ucide pe Bolan.
Justiţiarul părăsise tancul de vreo trei minute, lăsând în sarcina lui Blancanales să continue dialogul cu Mafia.
îşi pusese celebrul său combinezon negru şi se echipase pentru luptă: de cureaua militară era prins un *AutoMag*[1] în toc, încărcătoare de rezervă, şi mai multe grenade. Un pistol-mitralieră~/W/6-/W79[2] era agăţat de umărul stâng, faimoasa Beretta 93-R se afla în toc, la subraţ,
/. Pistol automat de calibru 11,4-l4,5.
2. Pistol-mitralieră dotat cu aruncător individual de grenade (n.t).

iar în mână ţinea o carabină mare Weatherby 460 magnum.
Nu avea nici un dubiu că "amicii" trişează aşa cum respiră, chiar dacă păreau extrem de speriaţi. Prin urmare, era foarte hotărât să-i contracareze. întins pe iarbă, cu ochiul lipit de ocularul lunetei telescopice, centră reticulele exact pe faţa lui Vincese, aflat la o distanţă de patru sute de metri. Nu putea să-şi permită luxul să rateze această ţintă, căci o eroare de zece sau cincisprezece centimetri putea să-i fie fatală lui Toni.
Făcu o ultimă corecţie balistică, trase puternic aer în plămâni şi-l

dădu afară, apoi apăsă uşor pe trăgaciul carabinei Weatherby care se şi lipi de el, în timp ce alt glonţ ucigător zbură către obiectiv, proiectat cu o presiune imensă. Fixă cu mare exactitate reticulele armei pe fruntea acelui *consigliere* care privea în direcţia sa şi-i trase un glonţ semiblindat capabil să doboare şi un elefant.
Bolan se strădui să regleze arma către ţintă. Mai apăsă o dată şi provocă un bubuit/tie tunet, apoi al patrulea glonţ străpunse faţada clubului.
Văzu cu claritate, până la cel mai mic detaliu: capul lui Vincese se fărâmiţă sub şocul ogivei

care intră printr-o nară, iar o parte a craniului se desprinse de trunchi, zbătându-se în aer, ca apoi să cadă uimitor de lent, pe pământ.
Bolan lărgise câmpul de observare pentru a avea o imagine de ansamblu a terenului de luptă. *Consigliere* fusese atins în plină figură şi un şuvoi de sânge curgea din rana urâtă pe care o avea, în timp ce corpul se chircea pe jos. Cei doi soldaţi căzură laţi la pământ, împroşcând iarba cu şuvoaie de sânge.
Cuprins de panică, bărbatul care ţinuse steagul alb se ascunse în grajd şi aruncă decepţionat cârpa inutilă. Bolan îl lăsase să fugă pentru a ţinti, încă o dată, faţada cu carabina Weatherby.
Din poziţia în care se afla, nu auzea ce se transmisese la megafon, dar Politicianul dădea cu siguranţă ordine lui Toni, pe care o văzu că alerga drept înainte, conform dispoziţiilor primite.
Ca să-i acopere fuga, mai rămase câteva momente la postul său pentru a ochi doi soldaţi, care scoseseră capul pe fereastră. Le trimise o porţie bună de plumb fierbinte şi şuierător.
în urma unui calcul rapid, se ridică şi îşi părăsi pe loc carabina. Alergă în direcţia tinerei femei cu intenţia de a-i tăia calea. Când ajunse foarte aproape de ea, sesiză o mişcare de
*

încercuire executată de o trupă care încerca să ia prin surprindere duşmanul vinovat de asediul nimicitor. Scoase *transceiver-u*| de la curea pentru a vorbi cu Pol.
— Pol, canibalii acţionează în partea de vest.
— *Am înţeles, răspunse cu promptitudine Blancanales. Dar, îi*

mai văd şi pe alţii care ocupă poziţiile din est. Mă voi ocupa de ei.
— începeţi reglajul armelor, mai zise Bolan. Şi întrerupse emisia, apropiindu-se de Toni
care zăcea pe pământ. Gâfâia, se simţea istovită, iar cu o mână îşi palpa glezna.
— Of, Mack! Credeam că se apropie sfârşitul.
— Unde te doare?
— La gleznă, nu-i nimic grav, dar nu pot să mai merg. Tom Barnett a rămas acolo.
— Stai aici, Toni. Aşteaptă-mă, îi zise Bolan şi dispăru brusc la auzul ecoului rafalelor care veneau din direcţia rulotei.
Prietenii săi începură să bombardeze lunetiştii cu mitralierele ascunse în portierele maşinilor. Se auzi un bubuit, urmat la scurt timp, de altul şi două şocuri se simţiră deasupra parcării, incendiind vehiculele care scăpaseră de la prima salvă.
O singură maşină, un Continental negru, parcată mai jos, pe aleea centrală, mai era intactă.

#
în faţa clădirii, oamenii alergau aiurea, înnebuniţi, unii trăgeau în ţinte invizibile, pentru a-şi face singuri curaj, alţii urlau şi gesticulau inutil. Pe toţi, însă, îi stăpânea panica.
Bolan tocmai trecea peste bariera care delimita proprietatea, când auzi apelul discret al *transceiver-u*|*u*| pe care îl ţinea la brâu:
— *Striker!* -s-Da.
— *îl văd pe Barnett. A ieşit din bârlogul lupilor şi se îndreaptă spre noi. fi voi spune la megafon ce să facă.*
— Roger! mai strigă Bolan.
Se năpusti pe teren deschis pentru că acum avea în faţa sa câmp liber. Primul obstacol pe care îl întâlni fură patru bărbaţi care se opriră brusc la apariţia lui. Degeaba ţintiră ei armele către Bolan, că deja M16 începu să mitralieze. O lungă rafală îi spintecă pe ioc şi îi învârti într-o horă macabră. Cu această armă se puteau trage gloanţe de 22,3 sau grenade de 40 mm, explozive, incendiare sau asfixiante.
în timp ce fugea, mai dădu drumul la câteva rafale de mitralieră asupra unor trăgători izolaţi, simţinând, la rândul său, gloanţele inamicului care-i atingeau uşor corpul.

în cele din urmă, ajunse teafăr în pragul
•
175
clădirii, chiar când un mafiot îl ameninţa cu un enorm Colt 45, dar nu apucă să-l folosească. Mai multe schije de plumb şi de cupru îi zdreliră faţa şi se înfipseră adânc în craniu. Se părea că nu mai era altcineva în acest corp de clădire.
Dar, mergând către extremitatea altei aripi, avu senzaţia că mai era cineva pe acolo. Un zgomot de scaun târât pe jos îi confirmă prima sa impresie. Armă chiulasa pistolului-mitralieră M 79 şi lansă o grenadă incendiară pe culoar, apoi alta către intrare şi pe a treia, când trecu pe lângă cealaltă aripă a casei. *Club-house* începu să ardă ca o căpiţă de fân. Prin uşi şi ferestre, ieşiră flăcări urmate fum gros şi negru.
Pe faţa Justiţiarului apăru un zâmbet amar când îi văzu de la o fereastră pe cei patru bărbaţi care părăseau casa cuprinsă de flăcări. îi recunoscu doar pe doi dintre ei, pe Butcher Cassidy şi pe Nick Lamama. De ceilalţi nu era prea sigur. I se părea că ar fi Rico Montesi şi Palanzi. îi va lăsa în pace pentru o vreme, dar mai târziu îi va lua prin surprindere, când le va fi lumea mai dragă, atunci când se vor afla într-o companie selectă.
Se răsuci pe călcâie, fugi în goană pentru a se replia la timp, ripostând la împuşcăturile unui
176
-
trăgător izolat sau croindu-şi drum cu gloanţe de 22,3 sau cu grenade. La o oarecare depărtare, se auzeau cai care nechezau în grajduri, dar nu erau în pericol, căci incendiul nu se putea întinde până acolo.
Nu-i mai rămânea decât să iasă viu din viesparul acela, lucru nu tocmai greu pentru el. Aflaţi în tanc, prietenii săi continuau să lanseze un tir de artilerie şi asta le dădea de furcă soldaţilor Mafiei, celor care mai erau în viaţă.
O găsi pe tânăra femeie exact în locul unde o lăsase, cu câteva clipe mai înainte. Bolan părea tare îngrijorat din cauza stării ei de sănătate.
— îmi pare rău, Mack. Mă port ca o prostănacă. Eu...
O apucă bine ca s-o aşeze pe umerii lui, o ridică de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg, apoi se grăbi să-i zică:
— Ţine-te bine, Toni. Ne întoarcem acasă. Făcu doar trei minute

ca să ajungă la rulotă şi
cum îi zări, Politicianul descuie uşa blindată a vehiculului şi îl ajută să o aşeze pe cuşeta modulului locuibil.
— Dar mă pot descurca şi singură! protestă ea. Nu sunt chiar aşa de neajutorată.
— Taci, soldat! zise Bolan, făcând pe durul. Lupta nu s-a terminat.

Dar, de data aceasta, se înşela. Pagubele produse duşmanului erau cu mult mai importante decât putuse observa la faţa locului. *Country-club-u*| era o ruină în jurul căreia se mai aflau doar câţiva oameni, dezorientaţi, care fugeau năuci în toate părţile.
Cu ajutorul instrumentului său optic, Bolan observă maşina Continental neagră care rula cu mare viteză pe un drum secundar. După punerea în funcţiune a sistemului de urmărire automată, mări imaginea ca să poată vedea bine feţele celor patru *capi* furioşi şi înfricoşaţi. Fugeau disperaţi, fără să mai privească în urmă. "Fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă", mai ales pentru ei.
Totul se terminase conform planului său.
— V-aţi descurcat bine, zise el celor doi prieteni.
— l-am bombardat cu gloanţe de 12,7 şi avură parte de o ploaie de schije.
Bolan îl văzu pe Rosario Blancanales că se apropia de sora lui şi îi puse mâna pe umăr, fără să scoată vreun cuvânt. Blancanales avusese întotdeauna "complexul efuziunii de tandreţe". Aşezat lângă Toni, Tom Barnett bea în tihnă un pahar de scotch în care îşi umezi puţin buzele tumefiate.

— Te simţi bine? îl întrebă Bolan.
— Sigur că da, Striker, răspunse fostul comando. Când priveam cum te războiai cu ei, începusem deja să-mi revin. Acum sunt iar în formă.
Dar oare Bolan se simţea şi el în formă? Nici vorbă. Era obosit, extenuat chiar şi ar fi dorit să doarmă mai multe zile fără să se trezească.
Nu-şi putea însă permite să se odihnească, deoarece nu-şi terminase misiunea la Atlantic City. Reuşise să evite contactul

cu poliţiştii din oraş şi cu cei de la FBI şi va trebui să fie în continuare suficient de abil.
Urma ca sarcinile să fie bine repartizate: filiera naţională se va duce pe Coasta de Est, dar o curăţenie locală nu era de neglijat. Trebuia să prindă din urmă, cât mai repede cu putinţă, maşina Ferrari, parcată la doi kilometri de şoseaua naţională, şi să se arunce în luptă contra Cetăţii Jocurilor de noroc, bine înarmat, dar cu oarecare detaşare. Fără să facă prea mult caz, ca şi cum ar fi fost doar o banală poveste sentimentală, uşor stresantă, dar nimic altceva.
Chiar dacă la capătul călătoriei s-ar afla Moartea.

179
Capitolul XV
în timp ce Bolan rula către est, străbătând Garden State, "statul-grădină", la volanul unei maşini Ferrari de culoare roşie, Politicianul şi Gadgets preluaseră ştafeta şi mergeau pe urmele celor patru *capi,* la bordul falsei rulote. în acel moment, se îndreptau spre nord.
18O

Şi de data aceasta, îi ţinuse departe de epicentrul atacului, dar apelase la ajutorul lor doar pentru partea de logistică. încă îşi mai amintea de atacul dezastruos de la Los Angeles, la începutul războiului său contra Mafiei, în urma căruia singurii supravieţuitori fuseseră doar Pol şi Gadgets.
Formase în acest scop Death Squad, echipa morţii, recrutând foşti combatanţi din Vietnam, care, ca şi el, acceptaseră de bunăvoie să-şi dea viaţa pentru a apăra cauza sa şi dăduseră o lovitură substanţială şi eficace organizaţiei Cosa Nostra, distrugând un imperiu care-i jefuia de prea multă vreme pe californieni. îşi amintea de Zitka, fost luptător în Forţele Speciale, de *Boom-Boom Hofower,* export în explozii, de *Gunsmok* Harrington care ţinea întotdeauna câte două revolvere Colt 45 pe şold ca un cow-boy, de Indianul *Bloodbrather* şi de mulţi alţii. Toţi erau însă morţi, cu excepţia lui Shwarz şi a lui Blancanales.

181
Nu, Bolan nu era pregătit să-şi lanseze prietenii în circuitul

ucigător al cruciadei sale. După atacul de la Los Angeles, mai muriseră alţi oameni, iar momentele de suferinţă şi de groază se repetaseră.
în urma insistenţelor celor doi prieteni ai săi, se hotărâse să le încredinţeze misiunea delicată şi destul de periculoasă de a-i urmări pe cei patru *capi* care scăpaseră teferi din atacul de la Hammonton. De fapt, Bolan îi lăsase să fugă pentru ca Frank Marioni să-şi poată continua planul său "federalizare" a familiilor pe tot teritoriul ţări.
După informaţiile pe care le avea din diverse surse, Bolan era convins că "Marele miting" se va organiza în curând şi că va avea loc în New Jersey.
Sau poate la Newark, de ce nu? Acolo se găsea Steelbrain, un monstru de oţel şi de componente electronice care compila datele marilor afaceri şi ale hoţiilor pe care le făceau *amici.* Era, deci, logic ca acest congres să se ţină în apropiere de *Steelbrain,* cu atât mai mult cu cât totul se desfăşura, sub egida Midas Corporation, o emanaţie directă a Mafiei.
Era o pistă nouă, de ultimă oră, care trebuia să-i conducă pe cei doi membri ai micii societăţi

Able Group în zona viitoarei întâlniri. Cei doi bărbaţi, specializaţi în supraveghere, nu puteau rata operaţiunea, o afacere de rutină, doar dacă se ivea ceva cu totul imprevizibil.
Toni se îndrepta şi ea către nordul statului într-o maşină închiriată, o Cadillac. La bord, se mai afla şi Gloria Vincese care-i ameninţase că va face scandal, dacă nu o vor lua cu ei pentru a părăsi Atlantic City, oraşul care îi amintea de o tristă experienţă prin care trecuse timp de doi ani. Plănuise să plece în Europa, unde avea prieteni şi acest lucru nu-l mira prea tare pe Bolan care acceptase fără să stea mult pe gânduri deoarece, dacă mai rămânea în oraş, tânăra femeie ar fi avut mari neplăceri. Fiica unui capo nu era ferită de represaliile care fac parte dintr-un ritual mai vechi de o sută de ani.
îşi privi ceasul: era ora zece şi un sfert. Peste câteva minute, va trece podul care lega Abscon Island de continent şi va intra într-o cabină telefonică pentru a-l suna pe Angelo Cramer.

Acest *Capo* decăzut din funcţii era răguşit şi respira greu. Nu putuse să închidă ochii după vizita Justiţiarului.
— A, tu eşti? zise el graseind. Chiar mă întrebam dacă mă vei suna.
— Nu ai încredere în mine? glumi Bolan. îţi mai aminteşti de înţelegerea noastră?
— Şi chiar trebuie să-mi amintesc?
— Ar fi mai bine pentru tine.
— O să mă mai gândesc.
— Cară-te repede, Angelo. Fă-ţi valiza, ia-ţi slipul, şosetele şi, valea! Ai o oră la dispoziţie. *Ciao.*
Justiţiarul se urcă în Ferrari şi rulă către sudul insulei, în direcţia Margate City, un orăşel care ar putea fi perechea oraşului Atlantic, fără a avea totuşi importanţa financiară a acestuia.
Nu după mult timp de mers, se opri în parcarea unui supermarket şi merse pe jos, vreo jumătate de kilometru până la vila de pe malul mării. O închinase pe numele de Stephenson şi Bender, pseudonimele lui Schwarz şi Blancanales.
Bolan avea de gând să trişeze, deoarece pentru a o învinge, trebuia să mizeze pe

eficacitatea propriilor metode ale Mafiei. Ştia bine că Angelo Cramer nu va sta cu mâinile în sân după vizita sa, că va folosi toate mijloacele pentru a răsturna situaţia în avantajul lui, după ce Justiţiarul îi pregătise terenul cu mult timp înainte.
Odată Vincese lichidat, Cramer va redeveni şeful incontestabil al oraşului Atlantic. Va prelua comanda şi va conduce mai ales marile afaceri.
în timp ce mergea pe jos, se uita cu coada ochiului la şirul de maşini parcate de-a lungul digului şi surâse. Serviciile de informare ale Mafiei funcţionaseră perfect: prietenii săi erau aşteptaţi. Şoferul unei maşini Oldsmobile albastre citea ziarul, la o depărtare de aproximativ o sută de metri de vilă. Privind mai cu atenţie, Bolan văzu că vorbea, fără să mişte capul, cu cineva care se ascunsese în spatele vehiculului.
Ceva mai departe, doi ţipi stăteau pe iarbă şi aruncau pietricele în apa mării. Puteau trece drept turişti, dar nu erau. Aveau umerii prea laţi, hainele prea umflate în partea stângă, iar figura lor purta o pecete inconfundabilă: cea a unor asasini.

Şi mai departe, în direcţia faţadei vilei, un Ford gri era parcat lângă o cabină telefonică, iar în interior se aflau trei bărbaţi.

185

Bolan voia să dea impresia că nu remarcase nimic şi se îndreptă nepăsător către casă. Scoase cheile primite de la agenţia de turism', pătrunse apoi în casă şi închise uşa cu grijă. Aruncă o privire în spatele casei şi constată că totul era în ordine. Se urcă la etaj, desfăcu o scară mobilă de aluminiu pentru a se urca pe terasa de pe acoperiş.

Un obiect lung, introdus într-o husă de plastic stătea jos, pe ciment. Scoase husa şi îl examina la repezeală: era un aparat de zbor de mici dimensiuni, de formă aerodinamică care poate zbura şi fără pilot. Era echipat cu rachete antitanc. Acest prototip special fusese conceput în taină de NASA pentru misiunile de pe teritoriul inamicului, astfel încât să poată decola de la un punct fix, transportând, la nevoie un om şi să se deplaseze pe o rază de câţiva kilometri.

Coborî la parter şi aşteptă, privind prin binoclu, în mai puţin de zece minute de la sosirea sa, încă două maşini se opriră în apropiere, iar alte trei care îşi semnalizară apariţia, încercuiră casa pentru a bloca orice mişcare de retragere. în cele din urmă, sosi o limuzină neagră, ce făcu un zgomot extrem de fin, demn de un motor reglat perfect.

186

"AC" erau iniţialele maşinii, deci Angelo Cramer venise la întâlnire pentru că ţinea morţiş să asiste la înmormântarea lui Mack Bolan.

La un semn al unui bărbat de la bordul unei H maşini, ieşiră toţi din vehicule, fără să trântească portierele. Era o mişcare de încercuire bine pusă la punct. Toţi oamenii aceştia înarmaţi aveau figuri încrâncenate, sălbatice chiar, cu gândul la iminenţa bătăliei ce va avea loc.

în mai puţin de cincisprezece secunde, încercuiră clădirea, ieşirile erau controlate, iar eventualele căi de retragere, complet închise. Apoi, un vlăjgan care ţinea în mână un Colt 45 sună la intrarea principală a vilei.

Acesta dădu parcă semnalul de atac. în interior, se auzi o armă automată ce începu să pârâie cu furie. O mulţime de gloanţe

şuierătoare străpunseră uşa şi se înfipseră în corpul imprundentului, proiectându-l chiar în braţele unui coleg, postat la mai puţin de trei metri. Se auziră strigăte, vociferări, ordine date de nişte oameni înnebuniţi şi plini de ură.
Cei care sosiseră ca întărituri se expuneau unor riscuri mai mici, întrucât aruncară grenade în uşa care sări în aer, cu un zgomot asurzitor, proiectând departe aşchii de lemn şi bucăţi de ciment, smulse din lemnărie.

învălmăşeala atinsese apogeul. Cinci soldaţi năvăliră prin uşa spartă, alţii se năpustiră în interior, sărind pe ferestrele de la parter, ciuruite de gloanţe. Trecură zece secunde de la explozia uşii şi vila era asediată de o ceată de bărbaţi însetaţi de sânge,care urlau îngrozitor. Li se promisese o primă cu multe zerouri la sfârşit pentru a-l prinde pe Marele Gunoi.
Ascuns în maşina sa Cadillac, Cramer era în culmea fericirii. Speranţele sale se realizau acum, sub ochii săi, trăia aievea visul său drag, cu un final apoteotic. Toţi vor şti că el o ţepuise pe Marea Scârnăvie şi că reuşise să-i vină de hac smintitului pe care toţi mafioţii îl urau.
— Demarează! îi ordonă el şoferului.
Nu voia să dea ochii cu poliţişti. Oamenii săi aveau consemnul să se replieze îndată ce împieliţatul va fi învins.
Dar, brusc, se întâmplă ceva înspăimântător. Angelo Cramer văzu îngrozit că vila se umfla ca o băşică de bou şi se împrăştia în mii de particule, într-un vacarm teribil. Unda de şoc deplasă maşina sa, deşi se afla la o distanţă de optzeci de metri de locul exploziei.
188

Gemu, trase o înjurătură şi începu să urle bătând cu furie, în bancheta maşinii, cu pumnii.
Scârboşenia îi fentase: umpluse casa cu explozivi. Muriseră atâţia oameni. Doamne, nu-şi putea crede ochilor! Era incredibil! Şi totuşi era adevărat.
Privind cu coada ochiului spre cer, Angelo îl văzu acolo sus. Zbura pe cer, agăţat de o aripă de deltaplan. în câteva clipe, va coborî în picaj peste el.
— Bagă viteză! urlă el la şofer. Mişcă-te mai repede, idiotule!
Dar era prea târziu. Parbrizul se făcu cioburi, transformate într-o

multitudine de mici proiectile şuierătoare care pătrunseră în interiorul maşinii şi se înfipseră în corpul şoferului, prăbuşit peste volan.
De îndată, Angelo văzu un obiect care cădea din cer: o bombă sau ceva de genul ăsta, la fel de periculos.
Se chirci pe banchetă şi avu senzaţia că totul dura o veşnicie. încetă brusc să gândească, să urle şi să existe.
Grenada cu fragmentare pătrunse în Cadillac prin parbrizul spart, pulverizând toate speranţele

—ţ —>
CD C
N =T
CD E.
3
3 "o a
C O OT
5 2 -o
fi) 73 O.
73 fi)
fi)
fi) -,
&)<
C O
w
CD
0)
rjo **o**
O
CD *u) <n*
Q.
CD
CD
fi)
_ ^ 5' O(
CD =r
ia o
E °
o =r
^. cu
&) c
ST W
8 ^:
O

"O CD
fi 3
o' o
CD fi)
» CD

-a °
&)< -< =
CD 3
un dev
0 j
s
u
i
w a
tăn ân 0
Q
.
C
D

1
—
i
-
O
> f
i
)
lanti Cit
0

w
C
D
C
O

C
D
amh
o
-

C/5
Q 0 C
a
Q
z
(D
01
(D <
O
o
3 O «>■
O -E"
SI X
00
O
o
0)
a.
aii
v>
39

EXPEDITOR: *tf* NUMELE:.....	**S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL TINERAMA** Introduceţi accsl la-lon într-un plic timbrat, după ce l-aţi completat corect şi citeţ pe ambele părţi, apoi expediaţi-] la adresa de mai jos DESTINATAR: O.P.63-C.P.163
ADRESA:.....	
(inclusiv codul poştal)	
Tel.:.....Semnătura:..... ..... **(inclusiv prelKull** *Sunt de acord să achit contravaloarea cărtilorla riâcarea coletului de la poştă Cunosc faptul că*	

semnătura mă angajează din punct de vedere juridic	**Sector 1. BUCUREŞTI**

• LA ACEASTĂ ADRESA PUTEŢI COMANDA **NUMAI** CÂRTI PRIN POSTĂ. DACĂ DORIŢI SĂ VĂ ADRESAŢI REDACŢIILOR. SCRIEŢI PE ADRESELE ACESTORA. • **Pentru o comandă ce depăşeşte 250.000 lei, primiţi încă 0 carte gratuit • De la 4 (patru) cărţi în sus, redacţia va suporta cheltuielile de expediţie**

O
o •o
O
O
o &)
3 O.
fi

BIFAŢI CĂSUŢELE CORESPUNZĂTOARE CARIILOR DORITE

■**Oi** Cî **<Ui**
Ei
8!
o!
3!

Colecţia „Cartea Gospodinelor"

f/ | *211*
iimui /- *cm-l61)*
'..5 *mu.)* .....
D Nr. 2
40..... 0.000
....
D Nr. .....20.
41..... 000
....
□ **Nr.** .....
42..... 20.000
....
D Nr. .....
4.?..... ...20.00
.... 0

D Nr. **44**..... ...	....2(1.000 0
D Nr. **45**..... ...	....20.000 0
DNr. 46..... ...	...,..... .20.000
DNr. **47**..... ...	....25.000
D Nr. 4S.....	....25.000
U Nr. **49**.....	....25.000
D **Nr.** 50..... ...	....25. (100
D Nr. 51.....	....25.000
3 **Nr. 52..... .....**	....25.000
H Nr. 5.Î.....	..... 25.000
D Nr. 54.....	.....25 .000
Colecţia ..Cartea Sănătăţii tale"	
Mimai 12.5	*\2lh-m-IWpas.i*
0 **Nr. 40.....**	.....20. 000

.....	
D Nr. 41.....	....2(1.000
.....	
D Nr. 42.....	....20.000
.....	
D Nr. 4.1....	....20.000
.....	
D Nr 44 . ..	20 000
D Nr. 45.....	....25.000
.....	
□ **Nr. 46.....**	....25.000
.....	
D Nr 47	25 (X)0 1
D Nr. 48.....	....25.000
.....	1
H Nr. 49.....	....25.00(
.....	1
D Nr. 50.....	..... 25.000
.....	1
D Nr 51	25 000
D Nr. 52.....	....25.000
.....	1

Suplimente ocazionale

Mimul 12.5 \2Hcin.)

] Planii: şi remedii.....15.000 lei

J Sănătate... tu plante.....15.000 lei

] Diete şi sfaturi naturiste.....I5.IKXI Ici

] Miracole naturiste.....15.000 lei
] Bon **appclil!** Nomiandia ..... 15.(XX) lei
] Bolile terneilor tratate naturist.....20.1X10 Ici
I Boli Jc piele .....20.01X1 lei
B anpctit! Pirinci.....20.000 Ici
col şi paranomi.il.....20.000 lei
] Bon appeiil! Alsacia.....2O.lKK)lei
] Vindecuri cu plante ..... 20.1X10 lei
1 Plante de leac ..... 20.IXXI Ici
J Afrodiziace ..... 20.000 lei
] Ce lrehuie să ştie o femeie... 20.IXKI Ici ITralanicnlc naiuri-slc in holi digestiv r... 20.IKK) Iti
] Bon appetit! Lorena .....^.....2O.(XNMci
J Reţelele iubirii .....20.IXK) lei
] Sănătate eu sucuri naturale ... 20.IXX) lei] Reţete culinare neobişnuite ... 2O.(X)O lei] 1'rat.iiidiiL- naturiste in Mi renale ... 20.IXXI lei
] Bon appetil! Brclania.....20.1X10 lei
] Carte pentru "SF-iXUl. FKI3I0S".... 20.IXX) Ici] Sirnila Măria - cjulinlu şi miracol.. 20.(0) Ici
1 Meiul verii - îngheţata.....20.000 lei
J Plante medicinale pt .sănătate.... 20.1XXI lei 3 Tratamente naturiste in boli cardiovasculare..2O.(XX) Iei
Colecţia .„SAS" - Gcrard de Villiers *ll'orimil ll x 16.5cm-192pan.)*
] Baudad'Express.....*IMU)* lei
î Crucea Apartheidului.....20.000 lei
J Execuţie la Rin.....25.IXXI lei
] Pact eu moartea Ia Relarad ....25.(XX) Ici J Furie dezlănluilâ la Bclfast ....25.(XX) lei
] Amic pentru lerorism.....25.IXKI Ici
j **Aduccţi-i vii**J.....25.000 Ici
] Conspiraţie în Viclnani..... 25.000 lei
] RăzhoiurC.E.K.A.....15.1 <»'Ici
Colecţia. **Justiţiarul"** - Don Pendlelon *llohn.il ll x 16.5 cm-l ᴸ)2 puu.i*
Bălălie în Sri Lanka.....WOWIci
Conllicl în Rapid City.....2O.«X' Ici
Derută la Detroil ..."".....25.000 lei
Bălălie în Sohn.....25.000 lei

Mercenarii diavolului.....25.0f<> lei
Blitz, ama/nniari.....25.000 ICJ
Infernul din **Hawaii**.....25.(HI lei
Fluviu de şânac în Ania/oma .. .25.1K XI lei EscriK'herie în Las Veiîas ...25.000 lei Alacul de la New Jers'ev.....25.000 lei
Colecţia ..Brigada Mondenă" - Midiei Brice *flbnmilll x I6.5.an-l'>2p.i«.)*
J Alchimistul dorinţei ..... 2(t(KKi Ici
] Caruselul lunii pline..... 20.IXX) lei
1 Piaţa orfelinelor..... 20.000 lei
. Viata dublă a patronului.....2O.(XH> Ici
| Demonul de la Pccp-Shoyv .... 25.(»X) lei
! învoirea de la miezul nopţii.... 25.IXHI Ici
Jubiliarul din pădurea Braloiaic... 25.KX' lei
Muzeul secret....."....25.000 Ici
Oritii în Bahamas.....25.UH lei
Aventură în Buluaria.....2.5.(K«Mei
Colecţia .Justiţie Iară limite" - Daniel Lacoslc *(lbrirul II x 16.5 cm - IV2* nau.*)*
□ După 20 de ani.....*Mt(W* Ici
D Răzbunarea lui Luckv .....IO.OOO lei
□ Teroare la New Vork.:... 30.000 lei D Criminal în scrie.....30.0(X)lei

CC *Ui*	**0**
recom	**_ a y z 0 Q) " D**
Ban	vtacu
s dt	*